Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Storm, Theodor.; paa Dansk ved Julius Schiøtt.
Titel | Title:	Festen paa Haderslevhus og To Brødre : historiske Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Lehmann & Stage, 1889
Fysiske størrelse | Physical extent:	245 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

THEODOR STORM:

FESTEN PAA HADERSLEVHUS

OG

TO BRØDRE.

HISTORISKE FORTÆLLINGER.

PAA DANSK VED

JULIUS SCHIØTT.

KJØBENHAVN.
LEHMANN & STAGES FORLAG.
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.
1889.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den mægtige Ridder Klaus Limbek sad som en lille Fyrste paa sin stærke Borg Tørning, der laa midt inde i Nordslesvigs mægtige Bøgeskove. Borgen havde han faaet i Arv efter sin jydske Hustru; over Porten havde han ladet nagle sit Vaabenskjold med Gribbehovedet i rødt Felt, og rundt om Borgen havde han draget en dobbelt Ring af høje Volde og dybe Grave. Thi den danske Konge Valdemar Atterdag bar hemmeligt Nag til den mægtige Mand, der en Gang fra hans argeste Uven var blevet hans tjenstivrige Drost, men derpaa atter havde svigtet ham og var gaaet i Tjeneste hos Greverne af Holsten og Hertug Valdemar i Slesvig.

Da var det kommet til aaben Fejde, men forgjæves havde Kongen angrebet Borgen Tørning, indtil han omsider sluttede Fred og paa Skrømt atter rakte sin utro Ridder Haanden til Forlig.

Men da Klaus Limbek ikke følte sig sikker for Kongens Efterstræbelser, trak han sig tilbage til Øen Føhr, hvor han byggede sig en fast Borg, medens han overlod Tørning til sin ældste Søn. Men denne var ingenlunde, saaledes som flere Krønikeskrivere efter hverandre fejlagtig have berettet, Henning Limbek, som senere hen saa haardt trængte Kiel, fordi denne Stads Borgere havde ladet nogle af hans røveriske Knægte bøde med Livet. Han havde endnu en ældre Broder, om hvem næsten enhver Beretning hidtil savnes. Denne, den vidtbekjendte Ridders førstefødte bar Navnet Rolf Limbek, og det var ham, der nu sad som Herre paa Fædreneborgen Tørning.

Denne Rolf var kun i ringe Grad af samme krigerske Sind og haarde Stof, som de andre af hans Slægt. Fremfor den tunge Rustning foretrak han at bære sirlige Sko og smukke Klæder af Fløjl og Silke. Men om hans korte Liv var der kun at melde et dunkelt Elskovseventyr, der som en bleg Maanestraale skyder sig ind i hine Ufredstiders Mørke. Og om dette Eventyr have Krønikernes blodige Blade intet villet berette. Men skjønt hans Levetid næppe strakte sig over fem og tyve Vintre og Somre, saa var han allerede naaet at blive en fuldendt Riddersmand, skjøn af Vext med Nordens blaa Øjne og lyse Haar, med Ungdom i sit Hjærte og glødende Livslyst i Sind.

Men denne dunkle Livsskjæbne, hvorom Krøniken intet synes at berette, skal her blive tydet.

* * *

Klaus Limbek vilde ikke gjøre sin førstefødte til nogen lærd Magister, men baade Hoved og Haand skulde han lære at bruge ligesaa godt som Faderen, ja endnu bedre; og saa maatte jo begge Dele tidlig hæges og plejes. Saa holdt han en Hushovmester til ham, en gammel Klerk, som indviede ham i, hvad han selv kjendte til hine Tiders skolastiske Viden, og sendte ham derpaa — det var endnu i Pestens Tid — til Universitetet i Paris, hvor den unge Junker lagde sig efter Studierne sammen med sine jævnlige fra alle Europas Lande. Han lærte høviske Manerer, lærte ridderligt at fægte, at spille paa Luth og dertil flette Rimenes Velklang til muntre Elskovssange, han lærte alle Tidens skjønne Idrætter; men det alvorsfulde og svære lod han de andre om. Derpaa tilbragte han endnu et muntert Ungdomsaar ved den nye Højskole i Prag, hvor den tyske Kejser Karl den Gang holdt Hof. Her lærte han de store tyske Digtere at kjende, Hartmann von der Aue og Vogelweide, ja endog franske Ridderromaner som Percival fra Bretagne; men hvad der mest havde fængslet hans Sind, var det skjønne Elskovskvad om Tristan og Isolde. Hans Faders vidtbekjendte Navn aabnede selv de fornemste Sale

for den unge Junker, og ved en stor Fest i Hradschin, som selve Kejseren forherligede med sin Nærværelse, var Rolf Limbek en af de strunkeste Dansere, som svang de skjønne Adelsdamer rundt i de høje, kjertebelyste Sale. I en Vinduesfordybning stod Kejseren i Samtale med den unge Grevinde af Jülich; Damens brune Øjne fulgte ufravendt et dansende Par: „Se en Gang den slanke Junker der, Deres Majestæt," udbrød hun, „han danser jo som en Franzos!"

Kejserens Blik fulgte en Stund de dansende; da vinkede han til en Page og sendte ham hen efter den unge Ridder.

Rolf Limbek bad sin Dame om Orlov, strøg sit lange, lyse Haar tilbage og traadte høvisk hen foran Kejseren. Denne betragtede ham velvilligt, vendte sig derpaa til Grevinden og sagde: „I tager fejl, ædle Frue; paa Afstand skulde man tro det, dog er det ikke saa — ikke sandt, Hr. Junker, jert Hjem er ikke Frankrig?" — „Nej, i Norden, Deres Majestæt," svarede Rolf; „men i to Aar har jeg været paa Højskolen i Paris — for Studiernes Skyld," tilføjede han smilende.

„Og nu studerer I her i Prag," bemærkede Kejseren spøgende.

Junkeren bukkede med et Smil. Men derpaa maatte han videre berette, at han var en Søn af Klaus Limbek fra det fjærne Slesvig, den barske

Ridder, om hvis Intriger og Fejder mod Kong Valdemar der var bragt Tidender til Kejserens Hof.

„Jeg tænkte kun lidt," sagde denne, „at I var voxet af saa haard en Stamme; men" — og han slog venligt op med Haanden — „dans kun videre og glæd Eders Dame med Frugterne af Eders Studier! En anden Gang skal I fortælle mig noget om Paris!"

Og Rolf Limbek fløj atter tilbage til Dansen. Hans Læber brændte af ubevidst Attraa, og hans lynende Øjne søgte spejdende den skjønneste blandt de Skjønne; og da han saa omsider traadte hen for at byde den udkaarne op til Dansen, saa fik hans Blik Glædesrødmen til at skyde op i hendes Kinder.

Kejseren, som havde tilbragt nogle af sine Ungdomsaar i Paris, lyttede ved senere Fester til Ynglingens muntre Eventyr fra Frankrigs Hovedstad, og da Rolf forlod det prægtige Prag, modtog han til Afsked Ridderslaget af den høje Herskers egen Haand. Men da den gamle Overhofmesterinde senere spurgte denne, hvorfor han havde vist den unge fremmede saa stor en Ære, svarede han smilende: „For Studiernes Skyld, Grevinde; dem har han flittig fulgt."

* * *

Det var ikke af Lyst, at Rolf Limbek tog hjem, men kun efter Faderens Befaling. Denne

havde fundet et passende Parti for ham; „thi — havde han sagt — Fuglen maa stækkes, før Vingerne blive for lange.“

Den Kvinde, for hvem han var bestemt, var en ung Enke efter en holstensk Ridder, Hans Pogwisch, som under Fejderne mellem Greverne af Schauenborg og Kong Valdemar var blevet slaaet i Hovedet af en Hest. Selv tilhørte hun en Sidegren af det grevelige Hus og var vel forsynet med Land og Jord. Hendes Hu stod til at forlade sin Enkestand, men først vilde hun med egne Øjne se den unge Ridder, for ikke igjen at faa en Ægteherre, der behagede hende saa lidet som den afdøde.

Under Krigen havde hun trukket sig tilbage til sin Herregaard i Holsten, og da hendes Ægteherre var blevet bragt døende til Hjemmet, satte hun sig taalmodigt ved hans Leje. Mestermanden fra den nærmeste By var blevet hidkaldt, hvis Ry som Saarlæge var stort. Han havde forbundet den knuste Hovedskal og klæbet Saarene sammen med Apolloniusplaster, men under betænkelig Hovedrysten. Fru Ulfhild skiftede stadig de vaade Omslag, — mekanisk ligesom en anden Husgjerning, der fulgte af sig selv. Men den rolige Fatning i hendes smukke Træk betød ikke det sikre Haab om den Saaredes Helbredelse; thi hendes Blik blev mere lyst, for hver Dag den Syges Kind blev mere bleg.

Hun sad og nikkede veltilfreds hen for sig: „Bare Taalmodighed — endnu en kort Stund!“ Thi han, som nu laa afmægtig og villieløs foran hende, han havde tilbragt sit Liv i Drik og Spil og havde mere end en Gang aabenlyst foretrukket hendes grove, klodsede Tjenestepiger for sin skjønne Hustru.

Kun enkelte Ord var han endnu i Stand til at fremstamme; ogsaa de skulde snart forstumme, haabede hun. Ventende og lurende sad hun i det kvalme Sygekammers Halvmørke og hørte følelsesløs paa Rotterne, der i Skarer løb hen over Gulvet. Men den Døende vilde have Ro; hastig greb han efter sin Hustrus Haand, hævede med Besvær sin Finger og pegede ned mod Gulvfjælene. Hun saa' rolig paa bam: „Skal jeg dræbe dem?“ spurgte hun; hans Læber arbejdede længe; omsider stammede han: „Ja, Rot—ter—ne!“

Og hun lod Faarehyrden bringe sig noget Rottegift, tog en Del deraf og gjemte Resten i sit Skrin. Derpaa blev der stille i Sovekammeret; i Dødskampens Trækninger laa Rotterne rundt i Krogene.

Men en Morgenstund begyndte den Saarede med et at tale mere forstaaeligt, og hans Eder blev kraftigere; da blev Fru Ulfhild angst og frygtede for, at det gamle Liv atter skulde leves forfra. Da opgav hun den altfor saarkyndige Mestermand og lod kalde en Chirurg, hvis latinske

Ordflom endnu ikke havde helbredet noget alvorligt Saar. Han bragte nye Plastre med sig og andre Lægemidler, og da han igjen svang sig i Stigbøjlen, sagde han til Borgfruen: „Vær bare rolig, ædle Frue, I skal ikke blive Enke; imorgen er jeg her atter!“

Saa red han afsted; men den skjønne Kvinde blev staaende lænet op ad Portstolpen og saa' længe tankefuld efter ham. Langsomt snoede hun en af sine gyldne Lokker om sine Fingre, og mellem sine hvide Tænder søndersled hun et Græsstraa, som hun havde revet af. Da brød der med et et Skrig frem over hendes Læber: „Rotterne!“ — og hun fornam, hvordan Blodet hastigt skød op til hendes Ansigt. Men hun kunde ikke kaste denne Tanke fra sig; det lød stadig igjen for hendes Øre, dette Ord: „Rotterne!“ Det forfulgte hende paa Trapper og Gange, og inde i Sygekamret summede det for hendes Øren. Og naar Aftenen faldt paa, og Skyggerne gled ind ad de smalle, høje Vinduer, saa drev det hende uimodstaaeligt hen til Skrinet, hvor hendes skjælvende Fingre famlede efter Resten af Rottegiften. I den Lædskedrik, som Fru Ulfhild den Aften rakte sin Ægteherre, fandt han Døden paa Bunden af Bægeret.

To Dage efter var Liget stillet til Skue i den mørke Forhal; foran Kisten stod Fru Ulfhild med Armene overkors og stirrede ned paa Ligets stive

Træk: „Farvel, Hans Pogwisch," hviskede hun; „Kampen er forbi — ogsaa den, som vi to har kæmpet! Med dig giftede jeg mig kun af Tvang ... men næste Gang ... dog, det kommer ikke mere dig ved!"

En af hendes Terner var traadt ind med Sørgedragten over Armen; og tavs vendte Enken sig bort fra den døde og gik med hende ind i Sovekamret. Kammerjomfruen førte hende den sorte Enkedragt, og knyttede den sorte, munkeagtige Snor med Rosenkransen om hendes smækre Liv. Hun gav ikke Agt derpaa; men da saa Ternen holdt Metalspejlet hen, for at hun kunde se sig selv, saa fo'r hun op ligesom af en Drøm: „Det var Guds Vilje, som gjorde mig til Enke," udbrød hun. „Men derfor har jeg ikke bundet mig til Døden!" Og med et hurtigt Greb løste hun Bæltet, kastede det fra sig og rev med et eneste Ryk en Flænge fra øverst til nederst i sit Sørgeskrud og udbrød: „Bring mig min brune Dragt; jeg behøver ingen anden. Forskrækket skyndte Ternen sig ud for at udføre sin strænge Frues Ordre.

Da dette rygtedes, saa' den Dødes Slægt skævt til Enkens Adfærd. Men Klaus Limbek sagde til sig selv: „Det er en Hustru for Rolf; hun skal nok forstaa at holde paa den forfløjne Fugl!" Han saa' fuldt vel, at nu først begyndte denne Kvindes Livslyst frodigt at udvikle sig:

sine blaa Øjne lod hun muntert spille til alle Sider, og de prægtige gyldne Lokker faldt frit ned over den stolte hvide Nakke; men hvor mange der end bejlede til hende, saa' hun dog endnu ingen, som hendes Hu stod til.

Da traadte Rolf Limbek og hans Fader en Foraarsmorgen ind i hendes Stue. Deres Komme var anmeldt i Forvejen, og længe havde hun allerede med stedse stigende Hjertebanken vandret op og ned ad Gulvets Fliser. Dog, da de to ungdomsskjønne Skikkelser stode overfor hinanden, og den første højtidelige Hilsen var udvexlet, glippede Talens Traad for dem begge; som betagne af hinandens Skjønhed saa' de forundrede paa hinanden.

Klaus Limbek lo i Skjægget: „Ædle Frue," sagde han, „det lader til, at Eders Skjønhed allerede har bragt min Søn Rolf til at miste Mælet."

Hun trak Vejret dybt: „I spøger, Hr. Ridder; Eders ædle Søn har sikkert set langt skjønnere Kvinder i Paris og i det store tyske Rige."

Men Rolf Limbek udbrød hastig: „Ja, mange skjønne Kvinder, men ingen Schauenborgerinde!" Og deres Blikke mødtes atter i forskende Beundring.

Den gamle Ridder betragtede dem med Behag, saa længe at der opstod en lang Pavse. Men saa udbrød han: „Jeg tager næppe fejl af Eders Hu; I trænger begge kun til en Skrivers Kragetæer."

Fru Ulfhild rakte Haanden ud efter en Klokke, som stod paa Bordet.

„Hvad vil I, Frue?“ spurgte Ridderen.

„Kalde paa den, I nylig nævnede,“ sagde hun smilende; „thi en Mand som Jer kunde jeg lide at faa til Fader.“

„I er altfor artig, ædle Frue,“ udbrød den gamle. Naa, Rolf, tager Du saa denne Kvinde af din Faders Haand?“

Rolf havde allerede ført Fru Ulfhilds hvide Haand op til sine Læber og sagt sit udtryksfulde „Ja“, da Klaus Limbek drog en beskreven Pergamentsrulle frem. „Vi behøve ingen Skriver,“ sagde han med et veltilfreds Nik; jeg rykker aldrig uforberedt i Marken. Hvad I ejer af Land og Jord, Fru Ulfhild, det véd jeg; heraf vil I kunne se, hvad jeg giver min Søn. Læs nu selv, om jeg har skrevet efter Eders Ønske!“

Hun rullede Dokumentet op og saa' flygtigt paa det; at læse det faldt hende ikke ind, i den Slags Ting var Klaus Limbek en Mand uden Krogveje. Hun dyppede Pennen og skrev med store, faste Træk under Dokumentet: „Ulfhild af Schauenborg, Hans Pogwisch' Enke.“

Og da nu ogsaa Rolf med let Haand havde underskrevet Udkastet til Ægteskabskontrakten, saa var Sagen ordnet, og Klaus Limbek tilføjede tilfreds: „Nu bliver nok Resten den grevelige Skrivers og Præstens Sag!“

Med rødmende Kinder og funklende Øjne stod Fru Ulfhild midt i Gemakket med to af sine hvide Fingre hvilende i den unge Ridders Haand. Men nu, da Mændene skulde til at tage Afsked, bøjede hun sig ned mod den unge og hviskede: „I glemmer Trolovelseskysset, Rolf Limbek!“ Men da Kysset var givet og modtaget, greb hun heftigt begge hans Hænder, og idet hun rettede sig i Vejret, næsten i Højde med ham, saa' hun med sine funklende blaa Øjne lige ind i hans og udbrød lidenskabeligt: „I var derude i de fremmede Lande og Riger, Rolf Limbek; der siger man, at Kvinderne skifte for Mændenes Luner, men min Mand vil jeg have for mig selv alene! Forbandet være de Læber, der berøre en anden Kvinde!“

Rolf Limbek var næsten forfærdet; dog, da han saa' hende staa for sig i hendes vilde Skjønhed, knugede han hende ind til sig, kyssede hende lidenskabeligt og raabte: „Ja, i Liv og Død er jeg din, Ulfhilde!“

Men den Gamle sagde ved sig selv: „Værket er godt begyndt og godt befæstet.“

— — — Mændene vare dragne bort; Fruen var blevet tilbage i Gemakket; hun stod og lyttede efter Trinene, som gjenlød i Hallen, der laa foran hendes Stue. Da kunde hun ikke lade være med at aabne Døren, som om hun endnu paa Gulvets Fliser vilde søge efter Sporene af den Mand, som

nu var blevet hendes egen, hendes alene. Men da hun saa' sig om, fik hun Øje paa sin Skriver, Kaspar, der sad paa en Skammel nærmest Døren. Hans brune Hætte, der bagtil hang sammen med hans Kappe af samme Farve, var gledet ned fra hans kortklippede sorte Haar, saa at den med Halen og Dusken hang ham ned fra Nakken. Han sad med Benene trukne op under sig og stirrede, med Hovedet bøjet paaskraa, ned mod Gulvfliserne, som han vilde pikke noget op der med sin lange spidse Næse. Det var en snurrig Fyr med skarpe gammelmands Træk; han blandede sig gjerne i andres Ting, og hans Mund var altid fuld af gamle Ordsprog og Verselinier. Blandt Tyendet hed han altid „Kaspar Ravn", og Ravnen havde en høj Stjerne hos sit Herskab.

„Er det dig?" spurgte Fruen. „Hvad bestiller du her?"

„Ingen Ting, naadige Frue. Men jeg tænkte, at I havde Brug for min Tjeneste," svarede han uden at se op.

„Nej, det er besørget," sagde hun; „der er ikke mere for dig at gjøre."

„Jeg véd det, jeg véd det!" Og derpaa nynnede han hen for sig:

„Den Hane gaar blandt Flokken
– En Sultan stiv og strunk,
De Høns, de gaar med Klukken
Og Skraben om ham rundt."

„Hold nu op med de Narrestreger," udbrød Fruen. „Hvad bestiller du her?"

„At give Væggen Øren, faar man mest Utak for," svarede han.

„Og dog har du luret?"

„Kun for Eders Skyld, naadige Frue."

„Men hvorfor stirrer du saadan ned mod Gulvet?" spurgte hun igjen.

„Ogsaa for Eders Skyld, ædle Frue. — Jeg leder efter et godt Raad, men nu ser jeg, at det ikke vilde være Umagen værd at tage det op."

Hun lo: „Ellers Tak, men Raadet skal jeg nok selv finde. For Resten klæder det dig ilde at tage din Frue med i Hønseflokken. Du kan takke min Lykke for, at jeg eftergiver dig din Straf."

Kaspar gjorde en Bevægelse med Læberne, som om han skulde sluge en Portion ny Visdom; da sprang han ilsomt op for at kysse sin Frues Kjole.

* * *

Da Bryllupet var blevet fejret paa Brudens Gaard, drog Klaus Limbek atter over til Øen, hvor han byggede sin Borg. Bygmesteren havde hidkaldt ham; thi blandt Arbejdsfolkene var der saa mange fremmede og ustyrlige Svende, og desuden var Værket skredet saa vidt frem, at Bygherren maatte udtale sin endelige Villie med dets

Fuldendelse. Men en tidlig solklar Aprilmorgen drog de Nygifte med et stort Følge af Tjenerskab til Vogns og til Hest nordpaa gjennem Sønderjylland op til Borgen Tørning. De hvilede ikke paa bløde Hynder, men begge sad til Hest, Fru Ulfhild paa sin lyse Skimmel, Rolf paa sin sorte Hingst. De red langt i Forvejen ved Siden af hinanden, og naar stundom Dyrene trængte sig tæt sammen, kastede hun sig lidenskabeligt over imod ham, saa at Rolf kun med Møje kunde tvinge sin stejlende Ganger.

Dagen var bleven hed og sommerlig, og det var allerede længe efter Middag, da de drejede ind paa Vejen, som førte op til Borgen. Da de var naaede op forbi den første Voldrække, og Hestenes Hovslag gav Gjenlyd paa Vindebroens Planker, der var blevet sænket ned over den dybe aabne Grav, saa' Fru Ulfhild ned paa det Mylr af spidse Pæle, hvormed Graven var fyldt. I samme Øjeblik lød en vild Hylen fra et Indelukke op til dem. „Hvad er det?“ spurgte hun sin unge Ægtemand.

„Dem dernede, Ulfhild? Det er min Faders Yndlingshunde; om Natten lader han dem løbe frit nede i Graven, naar Broen er trukket op. Dem vil vi lade dræbe, de væmmelige Dyr, og i Stedet for Pælene plante vi en Urtegaard med Blomster.“

„Ja saa,“ sagde hun tankefuldt. „Dog nej,

lad Ulvene blive der! Du har en klog Fader, Rolf!“

„Som du vil, min Skat,“ udbrød Ridderen muntert.

Men foran dem fra Vagttaarnets Tinde lød nu Vægterluren stærkere og stærkere, og ud gjennem de vidt aabnede Portfløje trængte der Larm og Vaabenklirren; da sporede de deres Gangere og red ind i Borggaarden. Under Gaardens mægtige Lindetræ, hvis Knopper allerede svulmede af Foraarets Liv, stode Folkene i Klynge og hilste deres nye Herskab med et jublende Velkommen. De holdt Hesten an, og Ulfhilds Øjne skuede med ubændig Herskerlyst rundt om i den tætte Skare; men idet Folkene veg ærbødigt tilbage, standsede hendes Blik ved en Brønd, over hvis stensatte Rækværk en Spand dinglede i sin Jærnkjæde. „Vand!“ raabte hun. „Hvem rækker mig til Velkomst en Drik Vand dernede fra Dybet?“

Mænd og Kvinder styrtede hen til Brønden; raslende fo'r Spanden ned i det dybe Svælg. Men snart efter traadte Borgfogden ud af Døren med et Glasbæger, og efter at have fyldt det med den klare, kolde Drik, rakte den gamle det ærbødigt til den naadige Frue.

Hun løftede Bægeret højt, saa Solstraalerne skinnede derigjennem, derpaa drak hun og udbrød: „Vandet er godt heroppe paa Borgen; men, Fol-

kens, Fru Ulfhild vil ogsaa sørge for, at det ikke skal mangle paa Sul!“

Da lød der nye Jubelraab, blandet med dumpe Hyl fra Hundene udenfor. Men Rolf Limbek hviskede til sin Hustru: „Du bliver farlig, Ulfhild; du vil have det hele, baade mig og mine Folk!“

Hun smilte kun; men da hun var ene med den skjønne Yngling derinde i sit Gemak, slog hun sine stærke Arme om ham og sagde: „Kun dig vil jeg have, Rolf, kun dig. Hvad bryder jeg mig saa om det andet!“

Den unge Ægtemand saa' ind i hendes ømme Blik, som om han skulde raade Runer.

Dernede i Borggaarden var der efterhaanden blevet stille og tomt; kun Kaspar Ravn, som Fruen havde taget med sig, sad endnu dernede paa den runde Stenbænk omkring Linden. Tankefuldt stirrede han frem for sig; han kjendte sin Herskerinde; der var noget af Grev Geerts Blod i hendes Aarer. Men af og til fo'r der et tørt Smil over hans smalle Læber, og da rystede han paa Hovedet og hviskede: „Vogt dig, Fru Ulfhild!“ Og dæmpet raabte han mod Borgens Hovedfløj: „Fuglen er endnu ikke din egen!“

* * *

Ravnen havde varslet med sit Skrig; et Pust havde han fornemmet af et endnu skjult Uvejr;

hvorfra det skulde komme, anede han endnu ikke. Men det skal jeg nu fortælle.

En Mil øst for Tørning, bag Landsbyen Hammelev, laa det senere i det 16de Aarhundrede nedbrudte Slot Haderslevhus. Det knejsede højt oppe paa en Bakke, som var bevoxet med en tæt Bøgeskov, der næsten skjulte Borgen med sine Kroner. Men mod øst strakte denne sig længere frem, saa at en smal sandet Kjørevej skar tæt forbi det stejle Bakkehæld og lod den Vejfarende øjne Overdelen af det ene flade Taarn. Naar man gik videre frem, naaede man til en Sidevej, som snoede sig op til Slottet, overskygget af en Række gamle Træer. Men den, der ikke havde Ærinde deroppe, kunde ved blot at følge Hovedvejen omtrent tusind Skridt, snart naa ned til Haderslev By. Dog var denne Skovvej i Reglen kun lidet befærdet, og Folk, som skulde til Staden, tog hellere ad en længere Omvej udenfor Skoven. Thi herinde var for en Del Aar tilbage en ung Bondekarl bleven revet ihjel af Ulve, og derfor var Vejen ikke godt anskrevet.

Den faste Borg, om hvis første Oprindelse allerede den Gang ingen synes at have vidst Besked, havde tilligemed omliggende Skove og Landdistrikt allerede i Aaringer været i Valdemar Atterdags Eje, til hvem Hertug Eriks Enke havde pantsat det. En sønderjysk Ridder, Hans Ravnstrup, sad der som Kongens Slotshøvding. Det

var en Mand af kæmpemæssig Vækst, han havde i sin Ungdom været en vild Krabat og løs paa Haanden; en Gang havde han i Hidsighed næsten slaaet sin egen Broder ihjel. Dog jo mere hans mægtige Skikkelse udviklede sig, og jo mere han blev frygtet, desto mildere blev hans Sæder; dertil hjalp især det gode og glade Sind ham, som han havde faaet til Faddergave. Saaledes var han blevet en stolt og lykkelig Mand. I enkelte af Kongens Fejder havde han kæmpet tappert og heldigt. Men naar han efter Striden drog hjem med sine Svende, saa blev han i den aabne Borgport hilset af sin fine, mørkhaarede Hustru, tre Sønner og to Døtre, alle kraftige og skjønne. De vinkede ham velkommen med grønne Bøgegrene; saa sprang han ned fra sin svære Stridshingst, og sammen gik de saa op over Borggaarden ind i den mægtige Forhal, og Lykken og Freden fulgte med dem derind. Og naar en sval Sommerkvæld en Vandringsmand eller Rytter kom forbi nede paa den sandede Skovvej, saa hørte han mangen en Gang højt deroppe fra Borgen frisk Latter og glade Raab fra lyse Barnestemmer, og saa af og til en dyb Mandsstemme, der tyssede paa dem. Det var Ridder Hans Ravnstrup, som her nød Aftenhvilen sammen med Hustru og Børn. Thi Borgens Urtegaard og Abildhauge, endnu en Sjældenhed i hine Tider, laa deroppe tæt bag de stærke Murtinder. Bakkeskrænten faldt stejl og

nøgen af paa dette Sted; men tæt derved var en italiensk Poppel groet saa frodig i Vejret, at dens mægtige Krone ragede endnu et godt Stykke op over Muren. Ved en af dens øvre Grene flagrede der netop en kunstig Sommerfugl, som den ældste Datter Helvig havde lavet af brogede Hanefjer, og som Faderen havde fastbundet der. Den ældste Dreng stod bag Urtebedene ved Buxbomhækken med Armbrysten i Skudstilling. Det yngste Barn, den søde lille Dagmar, havde Moderen taget op paa sin Arm for at hun bedre kunde se alting. Nu kom der igjen et Vindpust, som fik Sommerfuglen til at flagre i Vejret. „Skyd!“ raabte Faderen, og Bolten fløj afsted fra Drengens Armbryst; en Fjer blev revet af Sommerfuglen og blev af Vinden baaret højt op i Luften. Da klappede de alle i Hænderne, ogsaa Faer og Moer, og den søde lille Dagmar lo med sin friske Barnelatter, imens hun klappede sine smaa Hænder ganske ømme og røde.

* * *

Men snart skulde det blive anderledes. — Nogle Aar efter, det var en Eftermiddag i September 1349, da Ridderen sad ved Arbejdet sammen med sin Skriver, kom den lille, den Gang elleveaarige Dagmar og hendes et Aar ældre Broder styrtende ind til ham. Noget fortrædelig over Forstyrrelsen sagde han: „Hvad fattes jer, I smaa?“

Børnene vare ganske aandeløse; men Dagmar med sit underlige Væsen slog Armene ud fra hinanden, som for at fortælle noget frygteligt: „Det bliver Nat, Fa'er; det bliver Nat," og fra det blege Ansigt stirrede de sorte Øjne forunderlig paa ham.

Ridderen saa' sig om; hun havde Ret, Solens Lys var næsten udslukt; Værelsets Vægge stod øde og skumle. „Ja, Herre," sagde Skriveren; det er ligesom der falder Aske paa Pergamentet."

„Nej, Rudolph, nej," raabte Drengen, „jeg saa' det: langt ude mod Nord steg der en sort Taage frem af Jorden. Den kommer, nu nærmer der sig ligesom en Sky: se en Gang, her bliver ganske mørkt. Kom med ud, kom dog med ud!"

Og Børnene toge begge Faderen ved Haanden, og trak ham med sig ud af Skriverstuen op paa det flade Taarn; paa Vejen traf de ogsaa Moderen med de tre ældste. Da de vare naaede op paa Taarnfladen, stod allerede en Del af Folkene deroppe, som ærbødige men tavse gav dem Plads. Kun den gamle Fadebursterne hviskede til sine nærmeste: „Herrens Jertegn opfyldes. Vide I da ikke, at sidste Julehøjtid blev tretten Køer ligemed Et vilde. Og da vi skar en Skive af det første Bygbrød, skar vi saa maaske ikke i det sorte Blod? Det er Dommedags Jertegn. Alle Helgene staa os bi!"

Men ingen gav Agt paa den gamles Tale;

alle stirrede skrækslagne ud mod den sig nærmende Uvejrsky.

Borgfruen havde grebet sin Ægtefælle fast i Haanden, og til hendes Arm klyngede hele Børneskaren sig skælvende; thi just nu bredte det sorte fra Nord kommende Taageuhyre sig over dem og sænkede sig under en knugende Dødsstilhed ned mod Jorden.

„Kom!“ sagde Ridderen sagte, idet han sammen med Hustru og Børn først steg ned ad Trappen. Og alle fulgte efter ind i det lille Slotskapel, hvis Dørklinke de skælvende Hænder neppe kunde famle sig frem til. Men ogsaa derinde glede sorte Taagemasser hen under Loftshvælvingerne og tilslørede Ansigtet paa Krucifixet over Altret; og henne fra Guds Moders Billede lød den gamle Fadebursternes rystende Mæle: „Hellige Jomfru, dine Øjne, hvor er dine Øjne?“ Alle laa paa Knæ i Støvet, hensunkne i tavse Bønner, i Paakaldelse af Gud og alle Himlens Helgene.

Det nyttede dem ikke; den sorte Død var kommen, den aad Verden tom, og mod den var der ingen anden Udvej end at dø.

Endnu selvsamme Nat angreb den den mindste Dreng; hans Indvolde brændte som Ild, hans Læber bleve som Sod, og tredie Dagen efter laa der i Stedet for Barnets skjønne sunde Legeme kun et skrækkeligt blaa-sort Lig paa det i Døds-

kampen vildt tilredte Leje. Da greb Døden efter den skjønne ældste Datter; derpaa begge de andre Sønner; og alle døde de, alle. Haller og Kamre duftede Dag efter Dag af friske Urter og krydret Timian, der overalt blev strøet til Værn mod den onde Pestluft. Men den store Moder Jord og alle hendes Lægeplanter ejede ingen Lægedom mere; det var, som om Gud Herren selv havde mistet Magten paa sin egen Jord.

Et Par Maaneder syntes saa Døden at være vandret bort fra Slottet; men saa en Dag traadte Borgfruen ind i sin Ægteherres Kammer med Ansigtet fortrukket i Smerte. „Benedikte!“ raabte han.

„Ja, Hans, jeg maa nu ogsaa forlade dig!“

„Nej, nej, du maa ikke, du skal blive!“ og han strakte sine Arme ud efter hende. „Herre i Himlen, hvor er du dog at finde? Herre, skærm dog dine Menneskebørn!“ Men før han kunde gribe hende, var hun med sin sidste Kraft styrtet ud af Døren. „Far evig vel, du min Hjertenskjær, og hils vor lille Dagmar!“ Det var hendes sidste Ord.

Han vilde følge efter hende, men en sælsom Skræk naglede ham fast til Gulvet. Da tumlede han bedøvet ind i deres fælles Sovekammer; men det var tomt, og bevidstløs sank han om paa den brede Seng.

Fadebursternen, som endnu var i Live, fandt

ham om Aftenen; men hun saa', at det ikke var Dødssoten, som havde grebet ham.

Imidlertid var hans Hustru forsvunden, men de faa Folk, som ikke vare døde eller flygtede, ræddedes for at søge efter hende; og den lille Dagmar, hvem ingen mere bekymrede sig om, løb rundt i Hallerne og Gangene med det blaasorte Haar flagrende om de blege Kinder og kaldte grædende paa sin Moder. Da vilde en af Ternerne anden Dagen efter hente noget Tøj i et afsidesliggende Kammer. Men skrigende kom hun tilbage; thi paa en Løjbænk derinde laa der et sort Lig, ind paa hvis Ansigt Aftensolen sendte sine Straaler. Da de andre Folk kom til, saa' de, at det var Fru Benedikte, der her havde villet finde et ensomt Sted for at dø.

Da Ridderen omsider vaagnede af sin Sløvhed, var hans Hustru ikke mere i Hjemmet. Børnene laa hist nede paa den nære Kirkegaard; men den havde allerede forlængst ikke mere haft Plads til flere Lig. Inde i Skoven var der en aaben Lavning; her havde man afpælet en firkantet Plads, hvorhen man nu bragte alle dem, som ramtes af Soten. Derude paa „Pestageren" havde ogsaa Ridderens Frue fundet sin Grav; det fortalte man ham nu.

Paa denne Tidende svarede han ikke et Ord; men snart rejste han sig fra sit Leje. Med Bæltet hængende løst om sin lange graa Vams og

med Odderskindshuen trykket dybt ned over Øjnene vandrede han langsomt rundt gjennem alle Hallerne og Gangene i den store Bygning, rastløs Trapper op og Trapper ned. Af og til rev han en Dør op, saa den knirkede paa de svære Hængsler, stod et Øjeblik tankefuld paa Dørtærskelen og stirrede ind i det øde Rum; men Gemakkerne vare alle tomme og dødsstille; kun i det, hvor den ældste Søn havde sovet, laa endnu i Vinduesfordybningen den lille Rødhals, som Sønnen Axel en Gang havde fanget og bragt med sig hjem. Nu laa den død af Sult; ingen havde vovet at aabne Kamrene, siden de ungdomsfriske Skikkelser vare baarne ud derfra som skrækkelige Lig.

Livet og Arbejdet var standset overalt, al ordnet Husgjerning og Bedrift var opløst; men hver Dag, naar Solen stod op, og naar den i Kvæld gik ned, vandrede Ridderen sin sørgelige Runde gjennem Slottet; han gjorde sig ikke selv Rede hvorfor; men ellers havde han jo intet at gjøre. Et Par Gange var Dagmar sagte gaaet efter ham, men han saa' sig aldrig tilbage; endog da hun i Angst og Længsel stærkere søgte at vække hans Opmærksomhed, knugede han blot endnu fastere sine Hænder bag paa Ryggen, og uden ellers at fortrække en Mine skred han videre. Da blev hun staaende, lagde Fingeren paa sine bævende Læber og søgte at tilbageholde Taarene, som stod i

hendes Øjne; derpaa vendte hun atter tilbage til sit Skjulested hos den gamle Fadebursterne.

Kun én Gang, da det blege lille Ansigt havde stirret saa stumt og bedende paa ham, idet han gik forbi, standsede han med Et sin Sørgemarsch. Han kom pludselig i Tanker om, at hans afdøde Hustru havde en gammel Faster, som en Gang i sin Ungdom havde opholdt sig nogle Aar ved Hoffet i Thüringen og der var bleven regnet for at høre til de boglærde Kvinder. Hun forstod at læse og prente, ja havde endog studeret Virgilium; ogsaa sjælden Baldyring og deslige Ting forstod hun sig paa. Nu var hun højt til Aars og levede i en lille By af en Aarpenge, som Familien gav hende.

Ridderen gik ind i sit Lønkammer, satte sig ved sit Bord og skrev til den gamle Faster, at han ønskede, at hun skulde komme i Huset hos ham og opdrage Dagmar i Tugt og Lærdom. Og inden kort Tids Forløb var hun draget ind med sine faa Ejendele; blandt disse fandtes ogsaa en lille Pakke Pergamentruller og beskrevne Blade, et smukt udskaaret Mariabillede, samt endelig nogle smaa Glasruder, som man indsatte i hendes Kammervindue i Stedet for de sædvanlige Hornruder.

Fra nu af levede Dagmar baade Dag og Nat sammen med den gamle Faster. „Vi skulle nok komme godt ud af det sammen, mit Barn,“

sagde den gamle, da hun første Gang lod den Lille sidde hos sig i sin brede Lænestol.

Dagmar greb bevæget hendes Hænder.

„Ja men, du ryster jo, Barn," udbrød Faster.

„Ja, Faster, jeg er saa ene her!"

Og de venlige gamle Øjne saa' kjærligt ned paa det lille blege Ansigt; men Dagmar blev endnu ved at skjælve, hun havde i saa lang Tid maattet savne ethvert Kjærtegn. Dog efterhaanden som Maanederne gik, brød der atter en fin Rødme frem paa hendes Kinder, og Øjnene fik igjen deres klare, muntre Udtryk. Nu havde hun jo atter et Menneske, der vel var gammelt, men hvis Hjerte dog slog varmt, og som tilhørte hende fuldtud.

Men Ridderens Sind blev ved at være mørkt, og hans hele Adfærd var forandret. Hans Hjerte havde ladet al sin Godhed og sin Livslyst blive hos de døde. Mod de levende var hans Haand tung og haard som Jern.

Saadan gled da Tiden frem et Par Aar eller tre. Kongen havde paalagt Folket svære Afgifter; den haardeste var Kvægtienden, og der var fastsat haarde Bøder for urigtig Opgivelse af Kvægbesætningerne. Slotshøvdingen passede nøje paa Fogderne, at Skatten blev inddrevet til Punkt og Prikke; „det er saa Kongens Vilje," var hans eneste Svar, naar de klagede over Befolkningens daarlige Kaar. Og kastede saa de fattige sig selv

i Støvet for hans Fod, saa vendte han dem tavs Ryggen og gik saa langt bort, at Armodens Skrig forstummede for hans Øre.

Saa hændte det en Dag i Høst, da Efteraarsvinden allerede strøg Duften af vissent Løv ind i den aabne Forhal, at en Kvinde trængte sig derind, just som Ridderen vilde træde udenfor. Det var en Enke, svært forgjældet og nu idømt en haard Bøde for at have fortiet et Par Stykker Ungkvæg. Da hun saaledes uformodet traadte frem for ham, raabte han barsk:

„Hvad vil du, Kvinde? Gak bort fra min Vej!“

Enken blev angst; hun mægtede ikke at svare, men hendes Øjenlaag aabnede sig vidt, som om de vilde give hendes hele Sjæl til Pris for hans fortørnede Blik. „Barmhjertighed?“ hviskede hun næsten uhørligt og kastede sig ned paa Gulvets Fliser.

Ridderen vilde gaa forbi hende, men et Barneskrig fik ham til at standse. Da han saa' sig om, fik han Øje paa sit Barn; hun stod endnu med den ene Fod paa det nederste Trin af Taarntrappen; de smalle, spinkle Hænder stak frem under de sorte Kjoleærmer; hendes mørke Øjne saa' forskræmte paa ham.

„Naa, det er dig, Dagmar?“ sagde han. Det var længe siden, han sidst mælede et Ord til hende. Men da hun hørte hans Stemme, fløj

hun op om hans Hals og trykkede under sagte Graad sit Hoved ind mod hans Bryst.

Den stærke Mand skælvede, og mildt spurgte han: „Hvad vil du da, min Lille?“

Da hviskede hun, men uden at se op: „Barmhjertighed, Fa'er!“

Men han løftede den knyttede Haand op mod Himlen og stønnede: „Fandt jeg Barmhjertighed? Hænderne knugede jeg i Bøn; men Gud Herren tav, saadan gjør jeg nu ogsaa.“

Da løftede det lille mørke Hoved sig op imod hans Ansigt, og ud fra Barneøjnene straalede der saa indtrængende Bønner, at han tav og knugede det spinkle Legeme ind imod sig, som om han skulde knuse det, imens han mumlede: „Mit Barn! Dig har jeg dog endnu! . . . Du lever!“ Og hans Øjne indsugede Ungdomslyset fra hendes. „Altsaa er der dog endnu Lykke for mig her paa Jorden — tilgiv mig, Herre i din Himmel!“

Den fattige Kvinde laa endnu paa sine Knæ, som et stumt Vidne til dette Optrin; nu strakte han en Haand ud imod hende: „Hvad er dit Navn, Kvinde?“ og da hun havde sagt det, tilføjede han: „Saa gaa hjem, Trine Harder, og hold af dine Børn! Du har jo set, at ogsaa Gud Herren igjen har fattet Barmhjertighed med sin stakkels Tjener.“

Da løftede han sin Datter op paa sine Arme og bar hende ind i Fasters Kammer. „Dagmar,

mit Barn," sagde han, idet han læmpelig lod hende glide ned paa Gulvet, „idag er der saa lyst herinde, synes mig, og dog skinner Solen ikke."

— — — Saaledes hengled da nu Dagmars Barndomsaar mellem den tavse Fader og den næsten halvfjersindstyveaarige Faster, saa godt som aldrig var hun sammen med jævnaldrende. Hendes Verden var den mørke Borg og, naar Foraaret og Sommeren kom, Urtegaarden derude, hvis Stilhed kun brødes af Biernes og Humlernes Summen og, hinsides den dybe, sandede Skovvej, Droslens fløjtende Kalden ovre mellem Skovens store Bøge. Siden Hustruens Død havde Ridderen ikke sat sin Fod paa dette Sted; thi langt ude gjennem en Lysning mellem Stammerne skimtede man derfra Pestagerens graalige Jordsmon. Men Dagmars Øjne søgte gjerne derover eller ogsaa sad hun drømmende paa en Bænk, beskygget af den knejsende Poppel, og lullet halvt i Blund ved Fuglenes Sang og Biernes Summen, kom det hende for, som om hun atter saa' Broderen skyde til Maals med sin Armbryst efter Søsterens kunstige Sommerfugle, saaledes som hin ulykkelige Sommerkvæld.

Men som oftest sad hun oppe hos Faster i Kamret med de brogede Glasruder; hun baldyrede eller bandt, eller ogsaa lærte hun latinske Gloser, eller prentede med Gaasepen efter Fasters For-

skrift. Imellemstunder kom Faderen ind, strøg lempelig med Haanden over hendes mørke Lokker og gik da atter tavs sin Vej. En Dag lagde han et Sølvbaand om hendes Hoved, og det bar hun siden hver eneste Dag.

Senere hentede den gamle Dame ogsaa sine Pergamentruller frem af sin Kiste, og en Kvæld begyndte hun endog greben af sine egne Ungdomsminder at læse højt af Hartmann von der Aue's „Stakkels Henrik"; og imens sad Dagmar ved hendes Fødder og lyttede med aaben Mund. Som dryppende Bjergkrystaller faldt de betagende Digterord ned i hendes Sjæl: den unge uhelbredelig syge Borgherre har forladt sit Slot for i en af sine afsides Avlsgaarde at skjule sin Elendighed for Verdens Blikke; men sørgmodig hviler hans Blik ofte paa Husets unge Datter. Dette Blik vækker først hendes Medynk, derefter hendes Kjærlighed, og da en gammel lærd Doktor en Dag bliver raadspurgt og lover den Syge Sundhed, naar en Jomfru vil ofre sit røde Hjerteblod som Lægedom for ham, da raabte hun midt under alles Forfærdelse: „Jeg vil være denne Jomfru! Kom kun med Kniven, at min Herre kan blive karsk!"

Et dybt Suk pressede sig frem af Dagmars Bryst; hun greb efter Fasterens Haand, som om hun vilde standse Digtningens brusende Strøm. Fasteren saa' ned paa Barnet, og ved at se hendes

Øjne brænde som Gløder, kastede hun Pergamentrullen fra sig og drog hende ilsomt op i sine Arme: „Barn dog, jeg tror for Sandten, at du ogsaa kunde falde paa sligt!“

„Ja, Faster! — Var det da Kjærlighed?“

„Aa, Barn, Gud vogte dig for Kjærligheden!“ Og forskrækket gjemte den gamle Bogen.

— Saaledes var Dagmar næsten bleven sexten Aar, og endnu var hun mere fin og spædlemmet end andre unge Piger. En Dag, da hun stod inde hos Faderen og ordnede en Haandfuld hvide Anemoner i en Skaal, betragtede han hende med et undrende Blik og udbrød: „Du bliver din Moder op ad Dage; da jeg første Gang førte hende hjem til min Fader, nægtede han os smilende sin Velsignelse; hun var en Elverpige, sagde han, og vilde ikke blive hos mig!“ Og da han havde sagt det, trykkede han Barnet heftigt mod sit Bryst.

Naar man saa' hende, skulde man troet, at hendes Sjæl selv havde dannet sig sit Hylster; i den Grad var hendes Legeme fint.

* * *

Hvedebrødsdage — saadanne i hvilke Jomfruen langsomt og blidt modnes til Kvinde — af dem havde der ingen været paa Tørninghus; de tilhørte den døde Mand, som laa dernede i Jorden med knust Hjerneskal. Men i Stedet var der

Kvindens Lidenskab; dog kun i Elskovstimerne føjede Fru Ulfhild sig under sin Mands Villie; til andre Tider havde hun sin egen, og den var svær at bøje. Som klædt i Pantser og Plade gjorde hun allerede i den første Uge sin Runde mellem Svendene paa alle Borgens Befæstninger. Derpaa gik hun til sin Ægteherre: „Tror du Valdemar Atterdag? Jeg gjør det ikke!“ Og her fordrede hun et stærkere Portbeslag og hist et listigt Faldgitter eller en bredere Grav.

I mangt og meget gjorde han efter hendes Villie, men i andet stod han fast paa sin og svarede skarpt: „Det var nok i Faders Tid! Pas du hellere din Rok og sørg for Børnetøj!“ Da blev hun ildesindet og gav onde Ord; men hændte det saa, at ogsaa han kom i Vrede, saa hans Øjne ligesom stod i Fyr og Flamme, saa kunde hun stundom med Et kaste sig voldsomt i hans Favn og udbryde: „Hold op, Rolf! Du bliver altfor smuk! Her har du mig; jeg attraar intet mere!“

Da blev der vel atter sluttet Fred mellem dem; men den unge Ridder følte sig mindre elskovsvarm end før, og det var ham, som hans Glæde over sit Ægteskab alt var gaaet tabt.

— — Det var en Eftermiddag paa en af de første Dage i Juni; Luften var mild og ren; timevis var Fru Ulfhild og hendes Mand langsomt redet igjennem deres udstrakte Jorder. Men

for ham var dette Ridt ingen kvægende Hvile; thi intet undgik hans Hustrus hurtige og skarpe Blik, og bag hendes hvælvede Pande arbejdede der stadig nye Planer. Der, hvor der nu laa Skov, vilde hun have Agerland, og der, hvor der nu laa tørre, nøgne Sletter, vilde hun plante Gran- og Fyrreskove. „Vi maa faa Skygge!“ udbrød hun, da de ved hinandens Side atter red ind under Skovens Kroner; „kan du fornemme, hvor godt det gjør!“ Stien blev nu saa smal, at de kun kunde ride enkeltvis. Han red foran, og bagest kom Skriveren Kaspar, som hun havde taget med for at spørge ham til Raads. Spætternes Banken paa Træstammerne eller en usynlig Rovfugls skarpe Skrig højt over deres Hoveder var de eneste Lyde, der hørtes, foruden Hestenes Hovslag paa den bløde Bund; og inde i Mandens og Hustruens Sjæl tumlede der sig Tanker, som ikke gav sig Luft i Ord; men deres Tanker fulgte ikke de samme Veje.

Nu hørte Skoven op, og fra den fugtige, dunstsvangre Skovluft kom de atter ud i det Frie. Over den vestlige Himmel bredte der sig alt et rødmende Skær. Caprifolierne, som hang langs Gjærder og Hegn, fyldte Luften med et Hav af berusende Vellugt. Rolf saa' efter sin Hustru, der var blevet noget tilbage; derpaa vendte han atter sit Hoved og stirrede over mod Aftenrøden. Da drev hun med Et sin Skimmel frem og tvang

den tæt op paa Siden af hans Hingst. Men idet Rolf følte hendes Hoved hvile paa sin Arm, kom han uvilkaarlig til at give Hesten et Sporestik, saa at den gjorde et heftigt Sidespring. „Tilgiv, Ulfhild," udbrød han, idet han atter strammede Tøjlen, — „men Hingsten har altid været noget sky!" Atter red hans Hustru ind imod ham, slog sin kraftige Arm om Livet paa ham, medens hendes funklende Øjne søgte op imod hans; men for hans Erindring stod der en Bøhmerpiges fine og sarte Skikkelse, hvis Læber en Gang havde strejfet hans, og som han endnu næppe havde faaet Tid til at glemme. Og gysende sagde han til sig selv: „Hende, du friede til, var ikke den rette, og er hun ikke det, hvad kan hun saa være for dig?"

Bagved dem red Kaspar Ravn, stille og tankefuld som altid; hans lange Næse pegede ned mod Jorden, og Kuglen i hans spidse Hue dinglede raslende som en Hofnars Bjælde.

Hestene gik nu i Skridtgang, og længere mod Nord laa der atter en Skov paa deres Vej.

Mørket kom dog ikke alene fra dens Skygger; Skumringen var allerede indtraadt, og mod Øst begyndte Maanens blege Lys at kæmpe med det svindende Dagskær. Da sprang der med et Sæt en forunderlig levende Klump forbi dem; fra et Grantræ satte den i et Spring ned paa Jorden. Rolf fo'r op af sine Drømmerier. „Ej, hvad var

det, Kaspar!“ raabte han og greb sin sirlige Armbryst.

„En Vildkat, Herre! Se blot, hist ved hin Trærod sidder den endnu; jeg kan se dens gloende Øjne lyse!“

„Et ædelt og skadeligt Vildt,“ sagde Ridderen sagte og sprang ned fra sin Hingst. „Tag disse Tøjler, Kaspar!“

Fru Ulfhild greb efter hans Haand. „Lad den dog gaa! Husk det er silde, og hjemme er der dog bedre end her i den mørke Skov!“

Men noget inden i ham drev ham dog afsted. „Rid I kun hjem,“ raabte han; „jeg kommer sagtens tidsnok!“ Og han rev sig løs fra hendes Haand.

Blussende af Harme jog den skjønne Frue sin Skimmel afsted paa Vejen til Tørninghus; da de naaede ud paa Landevejen, red Kaspar hen paa Siden af hende med begge sine Heste og sagde dæmpet: „Forivr eder ikke, naadige Frue; Vildkatten lader sig ikke jage i Mørket, og snart vil Herren indse, at et ædlere Vildt venter ham i Hjemmet.“

— — Videre red de paa Vejen hjem; men Rolf trængte frem i den mørke Skov; fra Granerne naaede han ind under Bøgene. Ved hver tyk Stamme standsede han og saa' efter, om ikke Rovdyrets glødende Øjne hvilede paa ham fra en eller anden Gren. Rundt om ham laa Skovens dybe Skygge

i den lyse Sommernat, kun afbrudt hist og her, hvor en Maanestraale paa skraa sivede ned igjennem Kronernes tætte Løvtag. Stille var der overalt; kun hist og her en klynkende Piben fra Ugleunger oppe i en Rede. Da standsede han omsider, kastede atter Armbrysten i Remmen over Skulderen og sagde: „Du var en Nar, Rolf Limbek; her kan ingen jage i sligt et Mørke!“ Og hjem til Hustruen søgte hans Tanker uvilkaarlig; men saa rystede han paa Hovedet: „Nej, nej, Fru Ulfhild“ — og Tankerne gav sig Lyd i den ensomme Nat — „en Valkyrie kunde du blive, en Kampens Gudinde; — du har jo alt en knust Hjerneskal hængende ved dit Bælte.“

Han blev næsten ræd for sine egne Ord, der gav svag Gjenlyd mellem Skovens Stammer, men han vendte ikke om, og videre blev hans Fødder ved at flakke. Da lød der langt borte en Trille saa smeltende sød; den trængte gjennem hans Øre dybt ned i Sjælen og vakte alle slumrende Længsler. „Nattergal, du vidunderlige Sanger!“ udbrød han og strakte sine Arme ud i Mørket:

„Alt fløj min Maj
Og bragte ej
Hvad der var Elskov værd!
Vil du mig finde
Den rette Kvinde,
Til hvem mit Hjerte har Begær?“

Snart stod han stille, snart gik han atter varsomt frem og stadig i Retning af Lyden. „Hvor fandt jeg vel en bedre Fører," tænkte han.

Skoven begyndte at lysne, og gjennem Stammerne skimtede han en sandet Vej, belyst af Maaneskinnet. Paa den anden Side af Vejen og ligeledes klart belyst laa der en stejl Bakkeskrænt, og langs dens Kam knejsede en Murtinde. Nøje oversaa' Rolfs Blik det hele; men da han bag Trætoppene fik Øje paa den øverste Del af et rundt, fladt Taarn, saa vidste han, at det var Slottet Haderslevhus, set fra den Side, hvor Haugen laa.

Stirrende saa' Ridderen op derimod, som om han ventede paa et Under; men kun Nattevinden bragte af og til Trætoppene til at suse, og med korte Pavser slog Nattergalen sine Triller i Skovkanten ved Vejen. Dog, med Et blev han greben af en Gysen: hist oppe mellem Murens Tinder lænede en Kvinde sig frem — dog nej, det var mulig kun et Barn — han vidste ikke ret, om det var det ene eller det andet. Hun bøjede just nu sit Hoved, hyllende sig i et hvidt Gevandt; thi netop nu udsendte Nattens Sanger en af hine betagende Toner; længselsfuld lød dens klukkende Trille, dvælende, uden at synes at ville faa Ende — ligesom et hedt Elskovskys.

Ubevægelig med tilbageholdt Aandedræt stod Rolf dernede under Træernes Skygge. „Nu er du

kommen, du salige Stund," hviskede hans Læber. Deroppe fra lød der en sagte Raslen af en Kvindekjole, og et dybt Aandedrag — ja næsten som et Suk — naaede hans Øre. Nu løftede Skikkelsen deroppe sit Hoved og hvilede et smalt og blegt Ansigt paa sine støttende Hænder; Maanelyset spillede i en Sølvring, som omfattede det rige, mørke Haar.

Da blev Manden dernede i Skyggen greben af en uforklarlig Magt, som drev ham ud paa den lyse Vej, og med Armene strakte ud imod hende raabte han dæmpet: „Salige Skjønhed, Gud skjænke et Liv dig, saa skjønt som du selv!"

Greben af Skræk drog hun sig tilbage fra Murkanten; dog snart kom hun paa andre Tanker: det var jo Vers af Tristan, Mester Godefroids herlige Digt, kun var de ikke paa Frankrigs klangfulde Tungemaal. En Dag havde hun forsøgt at læse deri, men hendes gamle Faster havde forskrækket revet Bogen fra hende; sligt var ikke godt for unge Hjerter. Nu kom Fristelsen over hende til ogsaa at vise hin unge fremmede, at hun var en ung adelig Frøken, der var velbevandret i Digternes Værker. „Det er sikkert en fornem ung Mand og ingen Landstryger," tænkte hun, „fra ham har jeg intet at frygte." Og da hun atter frygtsomt kiggede ud over Muren, saa' hun dernede den skjønne Yngling i sin rige Dragt; Maanestraalerne belyste hans lyse Lokker; thi

han havde blottet sit Hoved og rakte nu Huen med Hejrefjerene bedende op imod hende. Da fik hun Mod og tilraabte ham Svaret fra den samme Bog: „*Dé te benie!* Herren signe Jer! *Et merzi, gentil Sir!*“ Men hendes Stemme dirrede og naaede kun som et Pust ned imod ham.

Og da han som Tak svang sin Hue, føjede hun tøvende til: „Er I Sanger, ædle Herre?“

„Et Stykke af en Sanger, skjønne Frøken!“ raabte han op imod hende. Men hun kom ikke til at svare; thi ved hendes Fødder var der noget, som rørte sig, og forgjæves søgte hun at tysse paa den store Hund, der havde ligget og sovet, men nu var bleven vagtsom. Det hjalp ikke, at Dagmar bøjede sig ned og vilde lukke dens Snude med sin spæde Haand, og hun trykkede da sin bløde Mund mod Hundens lodne Øre: „Stille, „Thor“, stille! saa skal du faa Lov at sove udenfor mit Kammer!“ Men „Thor“ vilde ikke tie; Buldoggen skubbede hendes Hænder til Side, rejste sig med Forpoterne paa Murkanten, mens dens gjaldende Gjøen lød ned mod Vejen.

Da Hunden atter knurrende havde lagt sig ned foran hendes Fødder, vovede Dagmar igjen at se ned; men da var der intet at se eller høre uden det maanebelyste Sand og med længere Mellemrum Nattergalens Trille.

— Som beruset eller slagen af en Trolddom

vandrede Rolf Limbek imens langs Skovkanten tilbage til sit Hjem.

* * *

Paa Tørning var det alt blevet Midnat. I Ægtefolkenes Sovekammer var de flanderske Silketæpper endnu ikke slaaet tilbage paa den brede udskaarne Seng; men tæt ved den var et lækkert Maaltid dækket paa et lidet Bord. Foran hver af de to Brikker, der var satte tæt op ad hinanden, stod en Sølvpokal; en Krans af tidlige Roser laa om Foden af hver og fyldte Rummet med sød Duft. Dog stod Maden kold og urørt. Den ene af Bænkens smalle Hynder var tom; paa den anden sad Fru Ulfhild som mejslet i Sten, med Hovedet støttet paa den fyldige Arm. Hun vidste ikke, hvor længe hun havde siddet saaledes; hvor roligt end hendes Ydre var, saa nagede dog Ventetidens Utaalmodighed i hendes Indre, og mens hendes Kinder var hede, skinnede Øjnene som mørke Gløder. Med Et greb hun som i Tanker en Sølvkande, skænkede den røde Vin i begge Pokaler, og mens hun halvtræt lod sin venstre Haand glide igjennem sit rødgyldne Haar, løftede hun Pokalen og stødte den klirrende imod den anden.

„Kom dog, Rolf, kom og forsmaa ikke dine Roser!“ hviskede hun hen for sig.

Da rejste hun sig hastigt, stødte et Vindue

op og bøjede sig frem, idet hun saa' ud i den lyse Nat henover de nedadskraanende Skoves Toppe; men intet Fodtrin, intet Raab fra Vægteren naaede hendes Øre. Kun Nattevinden viftede hende kølig i Møde og bar dernede fra Borgens venstre Fløj en Lyd op til hende. Det var Klirren med Vaaben og fyldte Bægere; deriblandt muntre Mandstemmer og nu og da en ungdommelig Latter. En lille sextenaarig Junker, Geert Buchwald, var ankommen om Morgenen med Hilsen og Budskab fra Venner sønderfra; Støjen kom nede fra Borgstuen. Fru Ulfhild lyttede. „Svendene drikke hans Velkomst," sagde hun, og Drengens lyse, bløde Træk gled forbi i hendes Tanker. Det lod til at gaa vildt til dernede, og en Stemme, der skreg op, mindede hende om hendes afdøde Ægteherre, naar han sad og svirede med sine Drikkebrødre; hun fo'r sammen, og Barnets Billede gled bort.

Men lidt efter lidt døde Støjen hen; det blev dødsstille; kun en Allike skreg fra det ene Taarn. Med Et slog hun heftigt Vinduet i og saa' sig vildt om i Kamret. Den dødes Hoved, hans, som hun havde maattet hjælpe med at dø, havde stirret imod hende derudefra Mørket. Dog, han var Gud være lovet ikke sluppet ind, og Kjerterne brændte endnu klart og roligt.

Og atter sad hun ubevægelig, skjønt Ventetiden blev hende mere og mere kvalfuld. Da faldt det hende ind, at hun ejede et Tryllebælte, som

en gammel Kone havde givet hende med til hendes første Bryllupsfest: „Naar I lægger det om Eders Lænd, skal I aldrig føle Pine.“ Men den Gang havde den stolte Brud forsmaaet Tryllemidlet og kastet det upaaagtet hen i et Gjemme. Men nu var det anderledes; nu kastede hun sig ned paa sine Knæ, snart foran den ene, snart foran den anden Kiste, aabnede alle Gjemmer og kastede sine Kostbarheder til Side, blot for at finde det forsmaaede Klenod. Endelig holdt hun saa i sin Haand det guldindvirkede Bælte med den store Rubin, for hvis Skjær al Kummer og Hjerteangst skulde svinde. Hun lagde det om sin hvide Natdragt, og det bøjede sig smidigt om hendes Hofter; men forgjæves saa' hun paa Ædelstenens milde Glans; maaske den mægtede at hjælpe for andre Smerter: hendes lindrede den ikke.

Endnu en Stund bar hun Bæltet; men da rev hun, blussende af Skam, Tryllemidlet af sig og kastede det saa heftigt fra sig, at Ædelstenen sprang af. Dirrende af Harme klædte hun sig af og gik til Ro. Men Sengens Silketæpper bragte hende ingen Hvile. Uroligt kastede hun sig hid og did, og kaldte klagende paa den utaknemlige, som forsmaaede en Plads ved sin skjønne Hustrus Side. Som i vanvittig, harmfuld Længsel sled hendes hvide Hænder i de kostbare Tæpper, mens hun raabte hans Navn ud i den tomme Stilhed. Men han kom ikke, saa laa hun atter stille hen

en Stund og stirrede paa Kjerterne, som svandt i Stagen, og det bares hende for, som om hun selv laa Lig, med brændende Kjerter omkring sig.

Greben af Rædsel steg hun ned fra Lejet og slukkede dem alle paa en nær, da tog hun et Timeglas ned fra Kaminhylden og trak Bordet nær til Sengen. „Jeg vil se, hvordan Livet rinder," sagde hun til sig selv. Og saa laa hun da en Stund, støttede sine hvide runde Arme paa Sengens Hovedgjerde og stirrede ufravendt paa det rislende Sand; og naar det sidste Sandskorn var løbet ud, hævede hun langsomt sin Arm og vendte Timeglasset. Først da Solen derude atter vaagnede til Liv ved Daggry, og Arbejdsfolkene dernede i Gaarden begyndte at røre sig til Dagens Slid — først da nød den skønne Kvinde Søvnens Ro.

Men den Mand, som havde voldt hende Nattens Kvaler, var ad en Lønport sluppet ind paa Borgen, uden at Vagten havde mærket det. Men han havde ikke kunnet overvinde sig til at gaa op til sin Hustru. Længst borte i en Sidefløj laa der et tomt Kammer, hvor han havde ligget som Dreng; der havde han fuldt paaklædt søgt Ro paa en haard Løjbænk med det lokkede Hoved hvilende i sine sammenfoldede Hænder, og Træernes Susen udenfor Vinduet havde lullet ham ind i salige Drømme.

* * *

Atter var en Dag gaaet til Ende; det var igjen blevet Aften. Fru Ulfhild sad i sit eget Gemak, hvor Gulv og Vægge vare beklædte med mørke mønstrede Tapeter. Ogsaa her var der anbragt smaa Glasruder i begge Vinduer, og Maanelyset, som faldt ind gjennem Ruderne, blandede sig med Skinnet fra en Voxkjerte, som stod paa Bordet. Den skjønne Frue sad ubevægelig med Haanden under Kind. Da aabnede Døren sig lydløst, og Kaspar Ravn traadte ind.

„Saa kommer du da omsider?“ udbrød hun og rettede sine trætte Øjne imod ham.

„Ja vel, naadige Frue.“

„Dit Snille tog fejl,“ vedblev hun. „Din Herre sov vel under Tag med mig, men det var kun i et fjernt Kammer; han forsmaaede det Ædelvildt, som ventede paa ham.“

„Jeg ved det, naadige Frue,“ svarede Skriveren; „han kunde jo ikke jage i Mørket; men Vildkatten saa han dog maaske igjen.“

„Hold op med slige Narreløjer,“ sagde Fru Ulfhild mørk. „Jeg har en Gang for alle sagt dig, at jeg er ingen from Høne; og nu vil du endog faa mig til at angre, at jeg heller ikke er nogen Vildkat! Nej, jeg frygter kun, at der er et andet Dyr med i Spillet.“

„Hvad siger I, Frue?“ Og Kaspar spidsede Øren.

„Se, her er min Haand, Kaspar! — føl paa

den!“ udbrød Fru Ulfhild og lagde sin hvide Haand op mod hans gulbrune Kind. — „Naa, faar den dig til at gyse?“

„Nej, Frue; jeg føler intet.“

Hun drog atter Haanden til sig. „Saa er det altsaa ikke min Haand, som støder ham bort, men en anden, der drager ham til sig.“

„Tal videre, naadige Ftue! mit Narrevid er mindre dybt end Kvindesnildhed.“

„Saa' du da ikke,“ vedblev hun, „hvordan han igaar rev sin Haand ud af min, og det var ikke med Læmpe. Men nys, i Eftermiddagskvælden, da vilde han atter bort — „efter Vildkatten“ — sagde han. Og da jeg greb hans Haand —“

Hun havde rejst sig fra sin Stol og gik med stærke Skridt op og ned i Stuen. „Se blot her,“ raabte hun og strakte sin venstre Haand ud imod ham: denne blodige Rift er af hans Ring. Jeg mente dog, at jeg var bleven saaret nok af mit første Ægteskab.“ Hun kastede Hovedet tilbage og vedblev med knyttede Hænder at vandre op og ned.

Kaspar sad en Stund tavs og saa' til, derpaa sagde han: „I hvad kan jeg tjene Eder, Frue?“

Da standsede hun og saa' ned imod ham; hun maatte først grunde paa Svaret. Heller ikke iaften kommer han til mig,“ hviskede hun med en Stemme, der dirrede af Harme; „han vil igjen

snige sig op paa sit Kammer og i sine Drømme bole med sit Gjøglebillede; men du ved det, Kaspar, saa vild og stolt han end er, denne Mand, saa er han dog som et Barn. — Tag hans Legetøj fra ham, og han glemmer det. Og du — du skal hjælpe mig at finde Barnets Dukke!"

Kaspar skelede ned mod Gulvet og trak med en pibende Lyd Vejret mellem Tænderne. Derpaa hævede han langsomt sin lange Næse og sagde med et spodsk Smil: „Mit Hoved og mine Hænder tilhører Eder, naadige Frue!"

* * *

Selvsamme Aften, men lidt før, sad den gamle Faster paa Haderslevhus i sit stille Kammer; ved den ene Væg stod Dagmars smalle Seng, ved den anden den gamle Dames med en mægtig Sengehimmel; ved Siden af denne hang et Vievandskar under et Billede af Guds Moder; paa en lille Hylde i Væggen laa haandskrevne Digterværker, i hvilke hun fordum i sin Ungdom havde læst sine Kinder hede. Selv sad hun ved et lille Bord foran Vinduet med Glasruderne, gjennem hvilke Aftenskæret faldt ind. Overfor hende sad Dagmar, og begge havde de et helligt Arbejde imellem Hænderne. Thi ved sidste Konfirmation havde Bispen skjænket Haderslev Kirke nogle Hjærneskaller af de 10,000 hellige Jomfruer; og derfor vare baade unge og gamle nu i Færd med

at overtrække dem med rødt og hvidt Fløjel, baldyret med fineste Guldtraade.

Der var tyst derinde i Stuen; man hørte intet uden de flittige Naale og den ensformige Lyd fra en Dompap, der uafladelig hoppede op og ned i Buret, som hang indenfor Vinduet. Men den unge Pige førte ikke Naalen med den vante Sikkerhed, og de baldyrede Blade hang ofte skævt paa deres Stængler; ved hvert tiende Sting skottede hun hastig hen til Vinduet, der vendte mod Øst; men Maanen vilde endnu ikke vise sig. Hendes Aande blev hastigere, og i hendes Indre var der idag en hemmelighedsfuld Magt, som drev Naalen ud af dens Retning.

Omsider lagde den gamle sit baldyrede Relikviklæde paa Bordet. „Færdig!“ sagde hun. „Se her, Dagmar, tror du vel, at dette Hoved nogensinde i sit Liv har baaret sligt et Smykke?“

Men Barnet havde intet hørt; thi Maanen havde lige tittet frem over Træerne.

„Men, Dagmar!“ udbrød Fasteren. „Hvad fattes dig; du er jo saa rød som et dryppende Blod!“

Med aandsfraværende Øjne saa' Dagmar paa den gamle. „I har vist lukket op for Eders gamle Gjemmer, Faster; her er saa kvalmt og indelukket; det stemmer mig for Vejret.“

Men den gamle havde taget Sytøjet ud af hendes Haand og rystede sørgmodigt paa Hovedet,

mens hun betragtede det. „Ak ja, lille Dagmar," sagde hun, „du har endnu kun Barnefingre; men ikke altid saa meget som idag! Jeg sagde dig det jo før; hvad vilde dine Fingre ved disse Dødningeben? ring paa Grethe, at hun bringer os Kjerterne; Dagen er forbi, og han derude" — hun pegede med sin magre Haand ud efter Maanen — „han lyser kun for elskende og ikke for Børn og gamle Kvinder."

En hed Rødme skød op i det unge blege Ansigt, men den gamle Faster saa' det ikke. „Men saa ring dog, Barn," gjentog hun; „saa kan du jo baldyre videre paa dit Sølvbælte. Er det først færdigt til din hvide Silkedragt, da kommer du til at se ud som den hedenske Diana; saa mangler du endnu kun Sølvmaanen paa din Pande."

Hun bøjede sig hen over Bordet og klappede de spæde Jomfrukinder. „Vent blot et Aar, Dagmar! Saa tager din Fader dig med ud i den vide Verden, til Vordingborg og Kjøbenhavn. Da komme de unge Sønner af Jorden og ville bejle om et Blik fra den kyske Gudinde; og vel ogsaa en og anden, der er saa skjøn som den unge Ridder Limbek, der nylig er draget ind paa Tørninghus."

„Tørninghus?" spurgte Dagmar adspredt. „Ridder Claus er jo alt tilaars."

„Snak, Barnlil; det er hans ældste Søn. Han

har en skjøn og stolt Kvinde — tænk af den sorte Greves Æt!"

„Naa — en Schauenborgerinde?"

„Ja vist, men kun en Enke — et Æble, hvoraf en andens Tænder først har bidt."

„Fy dog, Faster; — men jeg kjender dem jo slet ikke; hvad bryder jeg mig vel om de fremmede Mennesker."

Dagmar var allerede gaaet hen til Døren med Bordklokken i sin Haand for at ringe paa Ternen, men da vendte hun tilbage uden at have aabnet Døren. „Nej, Faster, sagde hun tøvende og lidt usikkert; „jeg er saa beklemt om Hjertet; jeg maa lidt ud i den friske Luft."

„Ja men, Barn, det bliver jo Nat, og du ved, at gamle Josef siger, at de ugudelige da komme frem af Jorden."

„Blot ned i Haugen, Faster; der sker dér intet sligt."

Den gamle blev urolig; hun satte Hageklædet tilrette, som hun bar over sit sorte Hovedtøj. „Se blot paa mig, Barn; du ved jo, at jeg ikke for min Gigt kan taale den kolde Aftenluft. Om der hændte dig noget. Din Fader er i Vordingborg hos Kongen."

„Aa, Faster, jeg tager „Thor" med mig," udbrød Dagmar ængstelig; „han var ogsaa med mig igaar."

„Ja, ja, Dagmar," nikkede den gamle; „saa

faar det vel gaa, naar du tager Hunden med. Du trak jo nylig Tornen ud af dens Pote, ligesom Androkles ved Løven; det Æventyr, det husker du jo nok?"

Hun saa' sig om; men Dagmar var allerede smuttet ud, og Bordklokken stod endnu paa Bordet. „Ja, ja," sukkede den gamle; „mens Barnet nu løber om derude med Hunden, saa kan jeg sidde lidt her i Maaneskinnet og tale med de kjære Hedengangne; og vi behøve intet Lys."

Maanestraalerne faldt ind ad de smaa Ruder, og midt i Kamret sad den gamle Dame og stirrede med aandeagtigt Blik frem for sig i Halvmørket; af og til bevægede hendes Læber sig, og hun slog op med Haanden, som var det til et Velkommen.

— — Med bankende Hjerte og svulmende Barm var Dagmar fløjet ned ad Trappen; nede i den rummelige Forstue sprang Buldoggen op og løb hende munter i Møde, „Thor, min egen Dreng, kom kun, kom!" raabte hun skælvende, og Dyret sprang op ad den spinkle Jomfruskikkelse, saa at hun næppe kunde værge sig mod dens Voldsomhed.

Saa fulgtes de da ad en Bagdør ud gjennem en rummelig Gaard, for Enden af hvilken der laa et særligt Indelukke for nye eller glubske Hunde; „Thor" saa' forundret paa den unge Pige, da hun gik med den derind. Hjærtet sad Dagmar i Halsen i det Øjeblik hun greb en af de ledigt

hængende Lænker og gjorde den fast om Dyrets Halsbaand. Det var kun vant til Kjærtegn af hendes Haand og søgte at slikke hendes Fingre med sin røde Tunge. Da slog hun sine Arme om dens store klodsede Hoved og stønnede næsten: „Ja, „Thor," jeg er troløs imod dig, men — du gjøer ogsaa altfor forskrækkeligt!" Og hastig ilede hun ud og skød Slaaen for; derpaa gik hun gjennem en Laage ind i Haugen, gjennem Lindegange og mellem mørke Taxhækker; da lød der fra Gaarden en pibende Klynken, og et Øjeblik gik Vejret næsten fra hende; men hun trykkede begge Hænder fast mod sine Øren, og da hun traadte ud paa den aabne Plet, hvor Urtebedene laa, og hvor det fulde Maanelys bølgede hende i Møde, hørte hun intet mere uden Nattergalen, som slog sin Trille derovre i Skovkanten. Hendes Aandedrag pressede sig kort og heftigt frem mellem de halvaabne Læber; hun satte sig hen paa Bænken og stirrede frem for sig paa Toppen af den høje Poppel, hvis Blade bevægede sig for Aftenbrisen. Men Læbernes tunge Aandepust formede sig til Ord: „Hvad vilde du herude?" hviskede hun, „var det kun for Nattergalens Skyld, du kom?" — Hun lyttede en Stund, og Fuglen sang, som skulde den vinde Sangerprisen, — men Dagmar rystede paa Hovedet, og hendes Læber hviskede, mens hun holdt Hænderne for sine Øjne „Aa, hellige Jomfru, staa mig dog bi!"

Da raslede de tætte Poppelgrene ved hendes Side, og inden hun ret havde fattet det, svang en Mand sig op paa Muren og derfra ned i Haugen.

Et Skrig trængte sig frem over hendes Læber, men hun undertvang det hurtigt; thi han laa allerede for hendes Fødder, den smukke forvovne Yngling. Hans bedende Blik søgte op imod hendes, mens han hviskede: „Tilgiv mig, smukke Frøken; men aldrig før saa' jeg Eders Lige!"

Hun tav og stirrede ned paa ham med vidt aabne Øjne, paa en Gang forskrækmt og dog henrykt, som vilde hun læse Ordene af hans Læber. Dog, nu lød Buldoggens Klynken over til dem ovre fra Gaardspladsen, og Ridderens Haand fo'r ned mod en Jagtkniv i hans Bælte.

Men hun rystede kun let paa sit Hoved, og saa stødte han Vaabnets Klinge ned i Skeden. „Hvem er I?" spurgte han frygtsomt. „Sig mig det, skjønne Frøken!"

Og hun svarede: „Jeg er Dagmar, Datter her Huset; men hvem er I?"

Han fo'r sammen og vilde lige til at sige en Usandhed, som han vel saa ofte havde gjort sligt et Fald; men da han saa' paa dette Barneansigt, saa mægtede han det ikke. Derfor sagde han kun: „Jeg, ædle Frøken — jeg er en usalig Mand, siden jeg har set Eder."

„Ja, men, Herre, det var ej et Svar!"

Da løftede han bedende sine Hænder op imod

hende: „Kræv intet andet af mig; thi hvis I gjør det, ses vi aldrig mere!“

„Aa nej, saa sig det ikke!“ raabte hun hurtig; men et angerfuldt Udtryk gled hen over de fine Træk, og hun tilføjede: „Dog for Guds Moders Skyld, ti ikke alt for længe; det vilde pine mig!“ Og som naget af en legemlig Smerte pressede hun Haanden ind mod det venstre Bryst. Og da hans Blik hvilede deltagende paa hende, sagde hun: „I véd, den sorte Død . . . da den kom her til Landet . . . men,“ — afbrød hun, — „hvor var I da?“

„I Paris,“ sagde han dæmpet, som om han ikke vilde tabe Lyden af hendes Stemme; „og senere i Prag ved Kejserhoffet.“

Hun saa' paa ham, ind i disse skjønne, mandige unge Træk, derpaa nedad den kostbare Fløjlsvams, hvis gyldne Knapper blinkede i Maanelyset. „Saa véd I altsaa intet om os — aa, du, min hjertenskjære Moder! Og du Søster Helvig!“ udbrød hun — „og mine Brødre — alle er de døde!“ Med Et greb hun hans Haand: „Kom!“ raabte hun og drog ham med sig op paa den lille Høj i Haugen, hvorfra man kunde se det flade aabne Land hinsides Skoven. Han troede at skimte en Lavning med mørke Pæle, tilslørede af lette Taagedunster. „Dernede!“ hviskede hun næppe hørligt og pegede med udstrakt Haand derned. Han tav; han vidste, at det var Pestageren,

som hun havde vist ham. Et natligt Vindpust strøg hendes mørke Haar bort fra de blege, smalle Kinder og legede med Kjolens Folder om hendes slanke Skabning. Det bares ham for, som om hun var en Aand og intet jordisk Væsen. „Naar der histnede hviler nogen af Eders, saa und de Døde Ro," hviskede han skjælvende.

Men hun strakte Armene frem for sig med sammenknugede Hænder og udbrød: „Stakkels Fader, stakkels Fader! Dødens Saar blive aldrig lægte!«

„Det lyder haardt fra Eders unge Læber," sagde han.

Da vendte hun Hovedet om imod ham og saa' det smertefulde Udtryk i hans Øjne. „Det var ikke for at gjøre Eder bedrøvet," svarede hun blidt; „jeg vilde kun sige Jer, at Døden ogsaa har strejfet mig; thi" — og hun pressede igjen Haanden ind mod Hjertet — „„den spanske Jøde", som er Kongens Badskær, ham hørte jeg en Gang sige til Faster, at mit Hjerte var voxet altfor stort; jeg kunde gaa bort saadan i Hast, og hverken overvættes Glæde eller Sorg var god for mig. Ja, og naar Faster vil rigtig kjæle for mig, saa siger hun, at jeg bærer hvide Roser paa mine Kinder."

Hun tav, og han gav intet Svar; men ind i hinandens Øjne saa' de, og dernede i Dybet lød Nattergalens Triller.

„Det er Foraar," hviskede han sagte og bredte Armene ud imod hende. Og hun lagde sig skjælvende ind til hans Bryst, med lukkede Øjne og Armene fast om hans Hals; og i Stedet for de Ord, som manglede dem begge, sang Nattergalen, som skulde dens Strube sprænges; — nu kom der just en Tone — lang, smeltende blød og aandende langsomt hen. „Den dør!" raabte Dagmar, idet hun kastede sit Hoved tilbage og skuede ind i Ynglingens Øjne. „Ak, kan man ogsaa dø af Kjærlighed!" — Men beruset af Elskov løftede han sin lette Byrde op imod Maanens lyse Sølverskjær og kyssede hendes Kinder: „Aa, mine hvide Roser! Hellige Jomfru, beskjærm for mig min Lykke, som jeg umulig kan fatte!"

Da knirkede der en Dør oppe paa Slottet, og hun snoede sig hastig ud af hans Arme. „Vi maa skilles," udbrød hun med Smerte; da greb hun hans Haand, som for endnu at holde ham tilbage et Minut. „Nej, bort! — bort!" raabte hun forskrækket. „Men glem mig ikke; ellers maatte jeg dø!"

Hun følte et hedt Kys paa sin Mund; derpaa raslede det mellem Poppelgrenene, og hun var atter ene. Som forstenet stod hun der; hendes Læber vare dobbelt røde; det var af Elskovspagten med de to andre Læber. „Aa, Kjærlighed, du salige Smerte," sukkede Barnet og sank om paa sin Bænk. „Men hvad var det, han hed? — Han, han —!" og smilende svarede hun sig selv: „Det

véd jeg jo ikke det mindste om . . . ak, hellige Jomfru!“

Da kom Lyden af Fodtrin nærmere, og inde fra Buskene lød en gammel klagende Stemme: „Nej, ikke derhenne, Grete; men her ved Taxtræet! Ak, hellige Guds Moder!“ Og indsvøbt i sin Maarskindspels og med et tykt Klæde om Hovedet kom Fasteren frem i Maaneskinnet sammen med gamle Grete. „Men Barn dog, hvor bliver du af?“ spurgte hun. „Skal din gamle Faster da ud at søge dig op?“

„Ak, lille Faster, der er saa dejligt herude.“

„Men“ — og Faster saa' sig forundret om:

„Du er jo ganske alene; hvor er Hunden henne?“

„Hunden?“ udbrød Dagmar hurtigt. „Er den her ikke?“

„Det véd du jo da bedst selv, Barn.“

„Aa, Faster, du skulde blot høre Nattergalen synge!“ Og lige i det samme lød Fuglens Triller atter op mod Haugen, og Maanelyset spillede paa Poplens Blade og Taxtræets mørke blanke Naale; Luften var svanger med Duft. Et Øjeblik stod den gamle med lyttende Øre:

„Ja, her var et Sted som skabt for Kjærlighed,“ sagde hun mumlende hen for sig; „men det er længe, længe siden!“ Men derpaa drev hun stærkere paa at gaa ind igjen; thi et køligt Vindpust susede gjennem Trætoppene.

Lydløst gik Dagmar forbi det Sted, hvor hun havde indespærret „Thor“, hendes tro Buldog. „Imorgen, gamle Thor“, hviskede hun over mod den laasede Dør, „imorgen tidlig henter jeg dig.“ Men det lod til, at Hunden sov, og alt forblev roligt.

Snart laa hun deroppe i den smalle Seng i Fasters Kammer; ud fra den store Himmelsengs Omhæng lød snart den gamles tunge, regelmæssige Aandedræt; men op fra det jomfruelige Leje hævede sig i den usikre Maanekinsdæmring et blegt Hoved med det kulsorte Haar indsvøbt i et hvidt Silkenet. „Ak, hellige Jomfru,“ hviskede Barnet, „jeg har løjet for dem begge, først for „Thor“ og saa for Faster. Men, naar man først er saa gammel! Der var dog ingen af de to, som kunde have fattet det!“ Derpaa lagde hun begge Hænder over det spinkle Bryst, og let som en Sky sænkede Søvnen sig over Øjet.

— Imidlertid vandrede Rolf Limbek hjemad med langsomme Fjed; vel vidste han, at der ogsaa paa Tørning ventede ham en skjøn Kvinde, og at han var Gjenstand for al hendes Attraa. Men det bares ham for, som han frygtede hendes stærke Favntag, og som hvert Skridt, han gik, var ned mod Dødens Dal.

* * *

Men gjennem alle Farer finder Elskov Vej. Rolf med sit lette, overfladiske Sind, saa vel som

det rene, uskyldige Barn, de var begge med Et blevne snilde og fulde af listige Paafund; thi Kjærligheden skærpede deres Snille og gav dem Søvngængernes Forsigtighed. Og det var, som alt vilde føje sig efter dem: den gamle Fasters Hovedgigt havde forværret sig siden hin sildige Aftenvandring, og Kongen holdt endnu Slotshøvdingen tilbage i Vordingborg. Rolf Limbek derimod tilkjøbte sig ved fremtvungen Lidenskab overfor sin Hustru de faa Timer, hvori han nød sin ægte Kjærlighed. Og saa kunde det stundom hænde, naar han vilde slynge sin Arm om Fru Ulfhild, at hun med Et satte sin Haand haardt mod hans Bryst og saa' ham forskende og tvivlende ind i Øjet for at prøve, om hans Hjerte nu ogsaa var med; og saa var det hændt et Par Gange, at hun heftigt rev sig ud af hans Arme og tavs gik ud ad Døren.

Men da Slotshøvdingen saa atter kom hjem til Haderslevhus, saa var det med beklemt Hjerte, at Dagmar gik ham i Møde, og da han klappede hendes Kinder og spurgte: „Hvad fejler min egen lille Dagmar?“ — saa rystede hun kun paa Hovedet og saa' ned mod Jorden og ikke som tilforn op mod det kjære, men dog ærefrygtindgydende Ansigt. Men indeni hende hviskede det i Smerte: „Til hvem skal jeg tale, for hvem skal jeg tie?“ Men hendes Tanker fik ikke Lyd i Ord; hun tav for ham, som var han en fremmed Mand, og en smertelig Følelse bævede gjennem hende som hin

Gang i Pestens Tid, som om hun ikke mere var sin Faders Barn; dog idag var Skylden ikke hendes Faders.

Saaledes syntes da Hemmeligheden vel bevaret; men den allermindste Rift i Sløret kunde røbe den. Alt flere Gange havde Fru Ulfhild udspurgt sin Skriver: „Naa, Kaspar, hvor har du saa Dukkebarnet?“ Og han havde svaret: „Tilgiv, naadige Frue, men med Kvindehigen kan Mands Arbejde aldrig kappes!“ Alligevel havde han allerede fundet et Spor; men med noget umodent vilde han ikke komme frem. Ogsaa han havde nemlig engang nede fra Vejen forbi Haderslevhus sét Slotsherrens Datter staa bøjet over Haugemuren; ogsaa mod ham havde den uhyre Buldog, staaende med Forpoterne mellem to Murtinder, sendt sit rasende Glam. „Hoho, et Barn og en Hund,“ havde han mumlet ved sig selv; „endnu kun et Barn; — dog maaske snart noget mere — hvem véd?“

Og en Morgen sagde han til den unge Ridder: „Véd I, Herre, at derovre i Haderslev By har en ung Vaabensmed, som nys er kommen hjem fra Rejser sønderpaa, bragt et nyt Skydetøj med sig; det er et Rør af Jern, og Kuglen sendes ud deraf med et sort Pulver. Om I saa synes, kunde vi en Gang ride derover.“

„Ved Sankt Hubertus, Jægernes tro Helgen,“

udbrød Rolf; „har Kaspar Ravn nu ogsaa faaet Lyst til Skydevaaben?“

Skriveren sendte den spørgende et af sine skarpe, forskende Blikke og svarede: „Ja, hvis jeg blot var sikker paa at træffe!“

Da lo Rolf Limbek: „Naa ja, lad os saa tage derover; jeg kjender godt Ildrøret fra den Gang, jeg var i Prag; hvem véd, maaske din Træffer sidder i det.“

„Ja, maaske,“ svarede Kaspar, og idet Rolf gik over mod Stalden for at lade sin Hest sadle, saa' Skriveren efter ham som en Kat efter sit Bytte.

Snart vare de paa Vejen til Haderslev. Det var en af de sidste Dage i Juni; Rolf havde lagt sin lette Kappe over Hestens Hals; thi Solen brændte stærkt. Kaspar lod sin Hættekappe flagre ganske løst. Saaledes red de afsted og rejste det gule Landevejsstøv under Hestenes Hove. Først drog de igjennem Kirkebyen Hammelev, hvor Landsbybørnene laa i Sandet foran Hytterne og pegede paa den smukke Ridder. Derpaa drejede Vejen ind gjennem Skoven, hvor Hestene satte Fødderne varsomt mellem Ege- og Bøgerødderne. Ridderen pustede af Varme og udbrød: „Vi bliver jo næsten stegte, Kaspar!“

Skriveren nikkede kun; hans Hjerne var i travl Virksombed. Skoven hørte op, og atter kom der brændende Solvej; et Stykke længere fremme en

Høj med slanke Træer; til venstre fortsatte Skovpartiet sig, og over Toppene længst henne saa' man Tinden af et fladt Taarn. Som en Fork spaltede Vejen sig i to, til højre og til venstre, og som om det var en selvfølgelig Sag, sporede Kaspar sin Hest frem ad Skovvejen til venstre. Han vilde forbi Haugemuren, for der at udspejde Ridderens Miner og Adfærd. Men da han saa' sig om, var han alene; Ridderen var allerede redet til højre ad den aabne Solvej.

Kaspar vendte sin Hest og red snart ved hans Side.

„Ih, Herre," sagde han, „hvorfor undgaar I Skyggen og rider den længste Vej her i Solheden?"

Leende saa' Ridderen ned paa ham fra sin høje Hingst: „Jeg vidste ikke, Kaspar, at du var bange for Solskin."

„Jeg er ikke Ridder som I, ædle Herre," sagde Kaspar og trak sin Hættekappe ned over Panden. „Kanske der er noget oppe paa Slottet, som Eders Øje hader?"

„Mener du da," svarede Rolf Limbek muntert, „at man kun undgaar, hvad man hader?" Dog med Et syntes han at betænke sig og tilføjede hurtigt: „Vist ser jeg dog hellere det frie Land end Dannerkongens Borg hist inde i Skoven; det bæres mig for, som om han atter spinder Rænker mod os!" Men disse Ord kom for sent til at udslette Virkningen af de første; thi da han skottede

hen paa Skriveren, saa' han denne dreje sit Hoved til Siden og hastig vende Næsen mod Jorden, saa at Hættekvasten daskede ham om Skuldrene. „Naa, Ravn!“ raabte han. „Hvad glaner du efter?“

„I véd, Herre,“ svarede Skriveren, „at jeg sér stundom Ting, som ej er til.“

„Og hvad hitter du da hist inde paa Skovvejen?“

„Naar I vil vide det, Herre, saa var det kun en Ende Garn, som jeg ej en Gang gad tage med mig; og dog — I har Ret, hvorfor skal vi betragte Kongeborgen?“

„Hvortil den Ende Garn, Kaspar?“ raabte Ridderen. „Her er jo dog ingen græsk Labyrinth.“ Dog med Et bares det ham for, som om han stod med Dagmar for Alverdens Øjne midt paa en aaben Plads, og rundt om fra stirrede Fru Ulfhilds glødende Øjne paa det stakkels Barn.

Med et undertrykt Smil skottede Kaspar hen til sin unge Herre og lod derpaa sin Fux sakke agter ud. Saa red de da til Staden, hver hensunken i sine egne Tanker.

— — Hvad det blev til med Ildrøret, derom forlyder intet. Men nede i Holsten lod det til, som nærmere skal berettes, at en og anden Orm havde gnavet sig ud gjennem et Kistelaag og mumlet noget om, hvad den havde fornummet af en død Mands Mund, som, den Gang han endnu gik deroppe paa Jorden, hed Hans Pogwisch.

* * *

Om Eftermiddagen, da Rolf Limbek sammen med Skriveren havde forladt Vaabensmedens Hus, sad der i Skænkestuen i „Den sorte Stud“ i Haderslev en svær Knægt fra Holsten; han var paa Vej til Kong Valdemar, som atter samlede Krigsfolk; et Par Svende, der ikke vare ham ulig, lod flittig skænke i for ham. Thi hans Gane syntes ligesaa tør som hans Tunge rap. „Ja, Kvindfolket boer ikke langt herfra, som jeg siger Jer, og farlig rask er hun paa det; og kjøn er hun ogsaa, saa den lede Djævel ikke var i Stand til at staa imod hende!“ Han støttede sit svære Hoved i sin ene Haand og strakte den anden Arm hen ad Bordet. „De kongelige havde til hendes Glæde hugget hendes Mand, med hvem hun just ikke levede i idel Gammen, saadan i Stykker, at Knokkelmanden allerede sad ved Hovedgjærdet for at drage afsted med Sjælen. Men — det er jo noget, vi véd af egen Erfaring; Ukrudt forgaar ikke saa let, og en skjøn Dag blev hans Næse atter frisk og rød som ellers.“

Karlen lo, tog sit Bæger og drak. „Et Helvedes Fruentimmer! Hendes Skaal, Kammerater!“ Og de tre Hallunker stødte Bægerne sammen.

Ved det andet Bord sad en ung Mand af fornemt Væsen og i guldbroderet Vams; han var allerede sprunget op og havde Haanden paa sit Sværdfæste for at give disse Knægte en Lektion; thi han forstod, at denne frække Tale gjaldt hans

Hustru. Men han satte sig atter tavs; han vandt mere ved at høre efter.

Og med mere dæmpet og fortrolig Stemme begyndte Svirebroderen ved det andet Bord allerede igjen, efter først at have siddet en Tid og lét hen for sig: „Som jeg sagde Jer, begyndte den saarede Ridder allerede at føle sine Næver paa Skaftet; men“ – og Karlen satte atter Bægeret imod Bordet – „saa fik hun paa en Gang travlt med at forgive Rotter. – Jeg tænker da ogsaa, at det hjalp; for næste Morgen var der en glad Enke mere i Verden.“

„Død og Helvede,“ raabte den ene af Tilhørerne: „var det en Ridderfrue? Og boer hun næst herved? Hvem er det da?“

Men Karlen tørrede sig om Munden og løftede med en Drukkenbolts latterlige Højtidelighed den flade Haand og sagde: „Det beholder jeg for mig selv. Jeg har tjent i hendes Gaard; en Hundsvot, den som forraader sin Herre. Kun vilde jeg Djævels nødig været blevet den dødes Efterfølger.“

Han tømte sit nylig fyldte Bæger og rejste sig ravende; da han gik forbi Rolf Limbek, stirrede han paa ham med sine stive Glasøjne og søgte ud ad Døren.

I det samme traadte Kaspar ind i Stuen; han havde været ude i Staden for at gjøre Indkjøb for sin Frue. Men han fik ingen Stunder til Hvil; thi Rolf skyndte paa Hjemrejsen. Skriveren lod

han ride foran; han skøttede hverken om at høre sin egen eller Skriverens Tale. Det bares ham for, som om hans Hjerne stivnede til Is og kolde Istapper hang ham ned ad Ryggen.

Paa sin Viv tænkte han dog ikke, da denne Fornemmelse var ovre; nej paa Dagmar, og paa hvilken frygtelig Vej til hende, der havde aabnet sig.

Og da han i Tørning traadte ind ad Døren, kom Ulfhild ham i Møde med udbredte Arme; han greb hende fast om begge Haandled og holdt hende ud fra sig, mens hans Blik hvilte sælsomt forskende paa hende.

Hun blev ræd; „hvad gaar der ad dig, Rolf," raabte hun hastigt; „er du blevet afsindig?"

Da slap han tavs hendes Hænder og gik ned i Gaarden, mens Fru Ulfhild blev staaende uden at røre sig af Stedet: „Hvad betød dette her?" mumlede hun næppe hørligt.

* * *

Et Par Dage efter stod Skriveren i Fru Ulfhilds Gemak.

„Har du Dukken?" raabte hun heftigt.

Han vuggede sit lille Hoved frem og tilbage: „Jeg har hende og har hende dog ikke."

„Det vil sige?"

„Jeg vædder, det er Frøkenen paa Kong Valdemars Borg, Haderslevhus."

„Slotsmandens Datter? — Et Barn!"

Han spilede sine Fingre vidt ud fra hverandre: „Tilgiv, men det første Kys plejer vanlig at modne Barnet; og desuden — det nye er altid tillokkende.“

Hun var sprunget op fra sin Hynde og gik op og ned i Stuen med funklende Øjne; hendes Fingre sled i hendes hvide Næsedug, som om det var et levende Væsen, hun skulde myrde.

„Legetøjet kan I ikke tage, naadige Frue“, blev Kaspar ved; „men naar man ikke kan tage Legetøjet fra Barnet, saa maa Barnet bort fra Legetøjet.“

„Hvad mener du? Tal, saa jeg forstaar det!“

„Ere Væggene sikre her?“

„Det véd du bedst selv,“ svarede Fru Ulfhild og kastede sig i sin Lænestol. „Naa, tal!“

Og Kaspar satte sig ved hendes Fødder paa Skamlen, som hun havde anvist ham. „Ædle Frue,“ begyndte han dæmpet, ledsagende sine Ord med udtryksfulde Fagter, „I har ikke set mit Muldvarpearbejde, men jeg har trolig gravet. Saa hør da nu, hvad jeg har at berette! — De urolige Herrer dernede i Holsten lægger atter Anslag mod Kong Atterdag,“ — han saa' sig forsigtigt om; derpaa vedblev han: „De havde ogsaa budet Eders Svigerfader til deres Raadslagninger; I véd, at den strænge Herre er i Slægt med Flaggermusen; i Dag hos Ulven, i Morgen hos Falkene; og saa vilde de denne Gang se rigtig at faa Kløer i ham.

Men han bygger jo endnu paa sin Borg derude paa Øen og kan ikke forlade de opsætsige Svende.“ Kaspar sænkede sin lange Næse ned mod Gulvet: „I maa ikke fritte, hvoraf jeg véd det; men jeg opsøgte et kløgtigt Bud og skrev til den velbyrdige Ridder Klaus Limbek, at han kom Eders Ønsker i Møde, om han en Stund fik fjernet Eders Husbond“.

„Det tykkes mig dog,“ udbrød Fru Ulfhild, „at du er endnu mere egenraadig end kløgtig. Naa, og Ridder Klaus,“ tilføjede hun, „hvad svarede han da?“

Skriveren tog ind i Brystlommen paa sin Trøje og rakte hende to Papirer, idet han sagde: „Saalænge den gamle Ridder ej er Kongens Mand, er Schauenborgerindens Ønske ham en Befaling Her er et Brev til Eder og vedlagt, om I saa ønsker, et Budskab til Ridder Rolf Limbek med Ordre til at drage til hans Fader.“

Fruen greb efter Brevene og læste dem. „Du tager min Husbond fra mig og skulde dog bevare ham for mig,“ sagde hun med et Suk.

— „Saa lad mig skrive, at I ikke kan være ham foruden!“

Da stod hun op; med Hovedet kastet tilbage og den ene Haand paa sine Læber skuede hun ud i det tomme Rum; derpaa rakte hun sin anden Haand til Skriveren: „Min kloge Ravn! Jeg er tilfreds; send mig dit Bud, jeg vil selv skrive til

Klaus Limbek; Rolf gjør sikkert, som hans Fader vil."

„Jeg vidste det jo nok, ædle Frue; I er ikke som de andre Kvinder." Han kyssede hendes Kjole; derpaa blev han sendt bort.

— — Samme Dags Aften vandrede Rolf Limbek afsted til Haugemuren paa Haderslevhus, og bag efter ham sneg Kaspar Ravn sig lydløst afsted; han vilde have nærmere Besked paa nye Tanker, der gjærede i hans Hjerne.

Et sparsomt Dæmringslys sivede ned gjennem Bøgenes Kroner; Natten var lun og stille, og naar Rolf gik gjennem Lysningerne i Skoven, lyste der rundt om i Græsset af skinnende St. Hansorme. Hans Hustru havde ikke forsøgt paa at holde ham tilbage; og dog gik han langsomt og tung i Sind, uden at høre de Skridt, der sagte listede sig i hans Fjed. Det, som nu laa ham saa haardt paa Sinde, var nu ikke blot det, han havde hørt idag i „Den sorte Stud", men et andet Ord var faldet ham ind, som han en Gang havde hørt af sin Fader. En Greve af Orlamünde havde i sin Tid villet skilles fra sin Hustru for at fri til en skjøn Jomfru; men ingen Lægmand havde kunnet finde den fælles Blodsdraabe mellem de to, som var i Stand til at løse Ægteskabsbaandet*). Da gjorde

*) Den katholske Kirke forbyder ethvert Ægteskab mellem beslægtede, hvorfor ofte fordum en Mand kunde forskyde sin Hustru under Paaskud af et fjernt Slægtskab mellem dem.

Greven en god Slump af sin Ejendom til Guld og drog til Rom; snart kom han saa tilbage med muntert Aasyn – men uden Mynt; derimod med et Dokument fra den hellige Fader i Lommen, ved hvilket den hellige Fader opløste hans Ægteskab paa Grund af hans nære og syndige Slægtskab med sin Hustru. „Ved St. Peders Skjæg," havde Klaus Limbek da raabt: „Djævlen kunde ikke have gjort det, men Paven fandt ud af det!"

Som Dreng havde Rolf hørt det uden at agte derpaa; men nu skød Historien frem fra det Dyb, hvor Hukommelsen vogter Fortidens Skatte. „Og naar Orlamünderen kunde det, hvorfor kunde jeg saa ikke?" raabte det indeni ham. „Min Bedstemoders Mand var jo dog en Fætter til Schauenburgerne. Og hans Tanker vendte atter tilbage til hin Greve af Orlamünde. „Kunde jeg bruge dette Middel, saa var Lænken brudt," hviskede han hen for sig og forstærkede sine Skridt.

Men Kaspar Ravn var stadig i Hælene paa ham, og da Ridderen efter en Stunds Forløb svang sig ind over Murkanten deroppe mellem de svære Grene, og fløj i den elskedes Arme, da stod Lureren dernede i Skovbrynet og saa', hvad intet Øje skulde have sét. Thi i Ridderens Sjæl havde Elskovens Kvaler og Længsler fremkaldt en flammende Lidenskab, saa at Dagmar ængstelig udbrød: „Du dræber mig, Rolf!" Saa haardt knugede han hende ind til sit Bryst.

Da slap han hende med Et og stirrede ud over Muren ned i Dybet. „Hørte du det, Dagmar? Der var noget, som lo histnede!“

Men hun vendte sit dejlige Ansigt op imod ham: „Er du bange, Rolf?“

— „Ja, Dagmar; den, som holder dig i sin Favn, han har vel Grund til Frygt.“

„Dog ikke for Ringduer! Jeg hørte det ogsaa; det kom fra den store Bøg histovre.“

Han kastede et Blik derned; derpaa drog han hende hen til Bænken, hvor intet Øje nede fra Vejen kunde naa dem. Nattergalen havde endt sin Sang, og Natten var blikstille, og alt var tyst. Som overvældet af Træthed lænede Dagmar sin fine hvide Nakke tilbage paa hans Arm, og hendes mørke Øjne søgte kun ham alene. Dæmring var det kun; thi Maanen stod blot som en smal Halvring over Træerne mod Sydøst. Rolf Limbek stirrede grublende ud i Mørket.

„Her er min Mund, du min elskede,“ hviskede Barnet op imod ham og bød ham sine røde Læber. Men som i Angst trykkede han hendes Hoved ind til sit Bryst: „Nej, min Skat, ikke mere, ikke mere!“

Da lo hun og hævede atter det lille, mørklokkede Hoved op til ham: „Hvorfor dog? Tag kun, hvad der er dit!“

Men Manden stønnede, halvt i Lidenskab halvt i Smerte: „Aa, Dagmar, en fortærende Ild er

Kjærligheden, men dine Vinger skal den ikke svie!“

Hun forstod ham ikke; hun spurgte ikke heller; men da hans Læber kun flygtig berørte hendes Pande, sagde hun klagende: „Er du vred? Hvad har jeg gjort dig?“

„Du Dagmar,“ raabte han, og hans Øjne lyste: „Du fyldte mit Hjerte med Fryd; skal jeg til Tak bringe Dødsangst ind i dit? Hør mig, du min skjønne, hvide Engel, det tykkes mig tit et Under, at mine Hænder kunne berøre dig; det bæres mig for, som var du min Skytsengel selv, der, som de gamle Æventyr melde, var steget op mellem Liljer ved Maaneskinssøen; om Natten drømmer jeg, at der skyder Vinger frem fra dine fine Skuldre, og at du bærer mig bort, langt bort fra mit unge Livs vildsomme Labyrinther!“

„Aa, nej, ikke saadan, ikke saadan!“ Bønligt bad hun ham, og hendes Hænder lagde sig over hans Mund; „du tager fejl; jeg er kun et Barn af denne Jord. De andre dø blot for et Vindpust, det véd jeg, Rolf!“

Og tilbedende saa' hun op til ham som til en Afgud.

Da gled hun ned for hans Fødder, og hendes Øjne lyste, mens hun hviskede: „Aa, du min eneste ene, uden dig intet Liv, uden dig ingen Død!“

Han drog hende varligt op til sig: „Først

maa vi leve, Dagmar! Vi to tilsammen – vilde du ikke gjerne det?“

Hun nikkede kun; thi hendes Aandedræt stod næsten stille, som om hun skulde høre om Mirakler.

„Men saa maa jeg ogsaa bede dig om Orlov!“

„Orlov,“ raabte hun forskrækket. Du vil bort? helt bort?“

– „Kun paa ti Dage, Dagmar; Aftenen efter Mariæ Bebudelse er jeg igjen hos dig!“

„Ti Dage; aa, hvor det er længe!“

Kjærtegnende strøg han hendes løse Lokker under Sølvringen: „Ja, Dagmar, det er længe; men jeg maa drage til min Fader.“

Ganske forundret saa' hun op til ham: „Har du da ogsaa en Fader?“ spurgte hun frygtsomt.

„Du har altsaa en, min elskede,“ sagde han. „Saa skal min hjælpe os til, at jeg sammen med ham kan ride ind ad din Faders Slotsport og begjære dig til Hustru!“

Et lykkeligt Smil fo'r over Barnets Ansigt: „Aa, Rolf, hvilken Lykke!“

Saa faldt der en Regndraabe paa hendes Pande, og et langt, dumpt Tordenskrald rullede hen over deres Hoveder. „Gud har hørt det,“ sagde han.

„Sig mig endnu en Gang,“ bad hun, „naar kommer du igjen?“

Han bøjede sig ned og hviskede det endnu en Gang i hendes Øre.

„Er det nu ogsaa sikkert?“

„Tror du, jeg kunde glemme Vejen?“

„Nej, nej!“

De havde begge rejst sig; Dagmar klyngede sig om hans Hals; men Tordenen rullede stærkere, og Lynene flammede; oppe fra Taarnet lød Vægterens manende Horn. Endnu et Kys og endnu et, som for evigt, Bryst mod Bryst; og et Øjeblik efter belyste Lynene, der skar gjennem Skyernes Mørke, kun den tomme Plads, hvor de elskende nys havde siddet.

— — Allerede før Rolf Limbek naaede sit Hjem, var Kaspar forlængst vendt tilbage, hans Beretning aflagt og Raadslagning mellem Herskerinde og Tjener til Ende. Da Ridderen traadte ind i Sovekamret, laa Fru Ulfhild paa sit Leje, tilsyneladende i dyb Søvn. Men uagtet hun laa der i sin fulde yppige Skjønhed, gled Rolfs Blik kun ligegyldigt forbi hende, og hans Haand greb efter et Brevskab, som laa paa Bordet; han kjendte sin Faders Skrift. Da han hastig havde revet det op, fløj der et Udtryk, halvt forskrækket, halvt forundret, hen over den sovendes Kvindes Træk, og hendes Øjelaag aabnede sig blinkende; thi Rolf Limbek havde nikket veltilfreds frem for sig. Derpaa klædte han sig hastigt af og strakte sig roligt paa sit Leje.

* * *

Faa Dage efter at den unge Ridder havde tiltraadt sin Rejse til Borgen histnede paa Øen, sad Fru Ulfhild i sit Gemak. Allehaande beskrevne Pergamenter og sirlige Bind laa foran hende, men hendes Tanker var andre Steder henne. Det lyse, silkebløde Haar havde hun kastet tilbage over Skuldrene, og som Guld skinnede det mod det dunkle Mønster i Væggenes vævede Tapeter. Midt i den skjønne Kvindes Pande var der en Fold, som stedse syntes at blive dybere; hun ligesom trak Øjnene tættere sammen for sikrere at tage Sigte paa et Maal, der stod for hendes Tanker.

Da blev den svære Dør revet op. Hun fo'r i Vejret og raabte:

„Hvem er det?"

„Slotshøvdingen fra Haderslevhus," svarede den unge Væbner, Geert Buchwald, som var kommen sønder fra. „I har selv ønsket hans Besøg, naadige Frue."

„Han er velkommen! — Dog vent, Geert. Ryk først Armstolen nærmere hen til Bordet!"

Hun havde rejst sig og gik i sin statelige Skikkelse op og ned i Gemakket, medens Væbneren udførte hendes Befaling og derpaa skyndsomst fjernede sig.

Et Øjeblik efter stod en graahaaret Mand i mørk Dragt og af kæmpemæssig Bygning foran den unge Frue.

„Eders Gemal, ædle Frue," sagde han, efter

at den første Hilsen var udvexlet, „er nok ikke hjemme, som det synes; det er altsaaa Eder selv, der ønsker mit Besøg!“

„Min Gemal, Hr. Slotshøvding,“ svarede Fru Ulfhild, „vilde være kommen til Eder; for denne Sinde faar I nøjes med mig.“

„I er altfor artig, Frue. Jeg kom just for at høre Eder.“

Hun satte sig og bød ham med Haanden tage Plads; en kort Stund hvilede hendes Blik forskende paa hans Ansigt, som han afventende bøjede frem imod hende. „Hos Klaus Limbek,“ begyndte hun, „sad her fordum en dansk Kvinde; men jeg er af Schauenburgernes Hus, og vi er altsaa Landsmænd —“

Han afbrød hende hastigt: „— Slesviger er jeg og nu Kongens Mand.“

„Jeg véd det, Hr. Ridder; I var med paa Fyen i den Fægtning, da min salig Mand blev kastet ned af Hesten.“

„Den Gang var han min Fjende; men jeg fældede ham ikke,“ svarede han roligt.

Et Øjeblik tav hun. — „Det kan være! Men nu er det ovre, jeg har søgt Erstatning og sidder nu som Frue her paa Tørning. Vi ere Naboer, Hr. Ridder — og altsaa . . .“

„Vil I maaske give mig et Raad som Nabo?“

„Nu ja, hvorfor ikke?“ og hun nikkede frem for sig. „I véd, at bag eders Hauge, hvor Brinken

er saa brat, der staar en Poppel fra Vælskland, som strækker sine Grene ind over Muren, der omgiver Haugen. Der skal næsten være fyrretyve Alens Dybde ned til Vejen. Hvad jeg nu vilde sige Eder . . . det er, at dette Træ, det skal I fælde!"

„Poplen?" udbrød Slotshøvdingen. „Hvor vil I hen, ædle Frue? Det er jo Kongens Yndlingstræ; hans Stamfader Kristoffer plantede det, den Gang han havde taget Sønderjylland tilbage fra Kong Abels Sønner!"

„Saa har I da vel ingen Duer eller andet ædelt Fjerkræ deroppe paa Slottet," vedblev hun uden at agte paa hans Ord; — „og der er vel intet af dem bidt ihjel for Eder? thi ovre fra Skoven løber der stundom en Ilder eller Maar op ad Træets Stamme og springer over i Haugen!"

„Hvad mener I, Frue?" spurgte Ridderen; „jeg fatter ikke et Ord af eders Tale: jeg har aldrig ejet kostbart Fjerkræ, og selv om ogsaa saadant var blevet ihjelbidt, saa vilde jeg dog ikke derfor fælde Kongens Træ!"

Hun saa' stift paa ham; men da han sad der ganske rolig, med Haanden paa sit Sværd, løftede hun en Klokke fra Bordet og ringede, og da Junker Buchwald traadte ind, sagde hun hurtigt: „Lad Kaspar komme!"

Da saa' hun atter paa sin Gjæst og spurgte — som om det kun var for at fordrive Øjeblik-

kets Ventetid: „I har vel smukke Kvinder paa Haderslevhus?“

„Hvad mener I, ædle Frue?“

„Nu, jeg har blot hørt ymte derom!“

Der kom næsten som et Smil over den alvorlige Mands Ansigt: „Hvem har vel ymtet sligt? Ternerne ere alle fast et halvt hundrede Aar, og vor gamle Faster er langt forbi den Alder. Jeg har lidt meget, Frue; Ungdomslatter skærer mig i Hjertet.“

Fru Ulfhilds fyldige Læber trak sig sammen, som om hun dog mente at vide bedre, hvordan det stod til i hans Hus, end han selv. Da gik Døren op, og den brune Mand i Hættekappen var imens traadt ind med dæmpede, men faste Skridt og blev staaende indenfor Tærskelen.

„Hvem er den Mand?“ spurgte Ridderen.

„Det er min Skriver,“ svarede hun; „han skal selv berette Eder, hvad han har set en Nat, da hans Vej førte ham forbi eders Borg.“

Slotshøvdingen drejede sig i sin Armstol og saa' paa Skriveren. „Saa tal da, Mand,“ sagde han, „hvad har du at sige mig?“

Kaspar Ravn havde forsigtig tilkastet den mørke Herre et skulende Blik. „Ja, Herre,“ begyndte han, „jeg véd just ej, om det vil hue Jer at høre. Naar man ej mere hører Fodtrinet af sine egne Ord, saa véd man ej, om de hente Tak eller Utak!“

Utaalmodighedens dybe Furer begyndte at vise sig paa Gjæstens Pande: „Lad Manden komme frem med, hvad han har at sige, Frue: det er vel derfor, I har budet mig; jeg har daarlig Stunder til Vismandssnak.“

„Tal uden Omsvøb, Kaspar!“ raabte Fru Ulfhild.

„Ja, Herre,“ tog denne fat igjen, „det var en maaneklar Nat for knap otte Dage siden, da jeg paa Vejen fra Haderslev kom gjennem Skoven tæt nedenfor eders Hauge; da fo'r der frem fra Træskyggerne et Vilddyr — det maatte være en Ilder eller en Maar. Den sprang lige forbi mig tvers over Vejen hen imod den store Poppel, og jeg hørte den tydelig klatre opad Træet mellem Grenene. Jeg standsede — og saa' derop og tænkte: Nu maa den snart være deroppe og springe om paa Murtinderne.“

„Naa — og saa?“

„Ja, Herre, saa kom der dog hverken Ilder eller Maar.“

Slotshøvdingen fo'r op: „Saa skal vi se, at den endnu sidder oppe i Træet!“

„Ikke saa umuligt,“ sagde Kaspar; „kan hænde dog, at der var Trolddomskunster med i Spillet. I har vel før hørt sligt berette: der kom en Ulv eller ogsaa en rød Mus farende imod En, og kjender man saa den rette Formular, ja saa hænder

det, at man har faaet fat paa en gammel Kvinde eller en ung Knøs!“

Ridderen sendte den talende et forskende Blik: „Hvad betyder denne Tale? Din Næse og dine Øjne ser mig altfor skarpe ud til, at du kan være en Hanswurst!“

Men Kaspars Øjne saa' helt troskyldigt ind i Ridderens. „Herre,“ sagde han, „den ene siger det, den anden det; dog saa meget har jeg set med mine egne Øjne, at mens det var en Maar, der sprang op ad Træets Stamme, saa var det en ung Knøs, der svang sig fra dets Grene ned paa Murkanten. Jeg saa' de forgyldte Knapper skinne paa hans Vams, og Maanestraalerne lyste paa et lyslokket Hoved.“

Slotshøvdingen havde bøjet sig forover: „Og saa!“ —

„Saa sprang han ned i Haugen.“

I den gamle Ridders Indre lød der en Røst, som sagde: „Det har vel været en af Gaardens Svende, der har forsinket sig ved et lystigt Drikkelag. Du maa holde dem til Hustugt, saa at sligt ikke atter sker.“

Han udtalte ogsaa strax denne sin Formening; men Kaspar svarede: „Jeg véd ej, Herre, om I holder saa raske Svende; desuden syntes Knøsens Lemmer mer sikre, end jeg nogensinde saa dem hos en Mand med en Rus. Men hør nu videre; bag Muren stod en Kvinde — dog knap endnu en

en Kvinde! Et uskyldigt Barn uden Forstand paa hemmelige Elskovsmøder; tænk blot, hun var klædt i hvidt med en funklende Sølvring om det mørke Haar!"

„Og videre? — hvad saa' du mer?" stønnede Ridderen angstfuld.

„Jeg saa' intet mere, Herre."

Fru Ulfhild støttede sit skjønne Hoved med sin hvide Haand og saa' Ridderens Ansigt blive dødblegt under Skjæget. Da vinkede hun til Skriveren, og han forlod Gemakket.

„Naa, Hr. Slotshøvding," sagde hun dæmpet, „vil I nu lade Kongens Træ fælde?"

Han drejede sit Hoved om imod hende; men hans Tanker vare andre Steder henne, og han svarede: „Hvad spurgte I om, ædle Frue?"

Og da hun havde gjentaget sine Ord, spurgte han videre: „Véd I mer at melde om dette Eventyr?"

„Nej, Herre; dermed maa I nøjes!"

Han fæstede sine bekymrede Øjne paa hende og sagde ved sig selv: „Hvad vil denne Kvinde egentlig? Thi næppe indbød hun dig for din egen Skyld; hun véd, for hvis Skyld Poplen nu skal falde!" Men højt sagde han, idet han rettede sit mægtige Legeme i Vejret: „I har trykket en Øxe i min Haand. Gud raade mig til det bedste, og han være ogsaa hos Eder, ædle Frue!"

Han havde vendt sig om og var gaaet ud af

Gemakket. Dernede i Borggaarden trak en Staldknægt rundt med hans Ganger; han kaldte ham hen og svang sig i Sadlen; derpaa søgte Dyret selv sin Vej hjem gjennem Skove og henover Marker. Om Lærkerne sang højt oppe i Sky, eller om Falken eller Musvaagen skrigende kredsede over hans Hoved, det hørte han ikke; han hang kraftesløs i Sadlen som en Rytter, der er saaret til Døde; for hans Tanke stod bestandig kun hans eget blege Barn hvilende i en fremmed Mands Arme, hvis Ansigt han ikke kunde kjende.

Først da Hesten travede hen under Træerne opad Vejen til Slottet, kom han til Besindelse og holdt Tøjlerne an. Saa vendte han Dyret og red tilbage; han vidste ikke selv hvorhen; inde i hans Hoved var der et Mylr af forvirrede Tanker, som han hverken kunde klare eller dysse til Ro. Det skumrede alt, da han anden Gang kom tilbage og nu langsomt red ind i Slotsgaarden paa sin dødtrætte Hest. — Om Natten kunde han ikke sove; Tankerne lod ham ingen Ro. De drev ham ud af Sengen, og med Et befandt han sig paa Vej ned ad Trappen. Saa stod han da dernede i Haugen, hvor han i Aaringer ikke havde sat sin Fod, og snart saa' han op mod Poplens vældige Krone, snart ned i den dybe Dal. Jo vist saa, den lagde sine mægtige Grene tæt op til Skrænten og strakte dem som uhyre Arme ind paa Murtinderne. Han havde saa længe ikke agtet derpaa; men Kongen

maatte jo ogsaa kunne indse, at det var farligt at lade Træet staa der!

Da gik han tilbage til sit Sovekammer og kastede sig atter paa sit Leje; men da Vægterhornet ved Solopgangen lød oppe fra Taarnet, sprang han atter op og hentede selv en halv Snes Karle ud af deres Senge. Og Solen var endnu ikke kommen frem over Trætoppene, før dundrende Øxeslag gjenløde over hele Borgen og rev alle dem op fra Lejet, der endnu laa i den sødeste Morgensøvn. „Faster! Faster! Fjenden er her!“ raabte Dagmar, der med Et var faret op fra sine Puder; og endnu næppe rigtig vaagen, stammede den gamle: „Bed, Barn, bed; hvad andet kunne vi stakkels Kvinder!“ Men da Dagmar saa kastede sig ned paa Knæ foran hendes Seng, rettede Fasteren sig besværlig op og strøg med sin gamle, knoklede Haand lemfældig det uredte Haar bort fra sin Yndlings Pande: „Nej, mit Barn,“ sagde hun, medens Slagene stadig lød stærkere, „det er jo kun Hug med Brændeøxer og slet ikke Krig!“

En Susen som af hundrede Par Ørnevinger, et Tordenbrag som af en forfærdelig Masse, der styrter ned, fik i dette Øjeblik Stuens tykke Ruder til at klirre. Dagmar var dødbleg, og hendes Haand skælvede i Fasterens; men denne smilte: „Det er jo intet, Barn; de har kun fældet et Træ!“

Men Skrækken lyste ud af Dagmars store

Øjne: „Et Træ? Aa, Faster, jeg tænkte, at det var Himlen, som faldt ned!“

Den gamle rystede paa Hovedet: „Det kom jo omme fra Haugen; hørte du det ikke?“

Med Et greb Dagmar efter sine Klæder og begyndte at kaste dem om sig. „Ja, Faster, jeg tror, jeg maa derned!“

„Du tossede Barn!“ raabte den gamle. „Hvad bryder du dig om et Træ? Fuglene er jo knap fløjet ud af Reden, saa tidligt er det.“

Men Barnet, som næppe mere kunde drage Aande, var allerede fløjet afsted; og den gamle foldede sine Hænder til Morgenbønnen; gjennem de smaa Ruder trængte netop de første Solstraaler ind.

— — Faa Øjeblikke efter traadte Slotshøvdingen ind igjennem Haugedøren; den store Buldog fulgte ham. Da de kom hen mod Muren, stod Hunden stille og saa' ligesom forundret frem for sig: den forstod, hvor Poplen var henne. Derpaa vendte den Hovedet om og satte afsted i lange Spring hen langs Murtinderne.

„Dagmar!“ raabte Ridderen. „Du her? saa tidlig?“

Ubevægelig stod Barnet ved Murkanten og stirrede ned i Dybet; hun syntes ikke at høre hans Ord; Hænderne holdt hun tæt sammenpressede mod sit Bryst, som om hun maatte holde Døden fangen derinde.

„Dagmar!“ raabte han angst. „Hvad fattes dig? Er du syg?“

Da vendte hun sig og saa' paa ham.

„Kjender du mig ikke? Det er mig, din Fader!“ raabte han skjælvende og drog hende blidt hen til sig bort fra det farlige Sted.

Et let Skrig kom over hendes Læber: „Ak, nu kommer han aldrig mere!“ Da sank hun kraftesløs sammen i sin Faders Arme.

Raadvild saa' han ned paa det blege smalle Ansigt: de tillukkede Øjelaags lange mørke Vipper laa roligt ned paa de hvide Kinder; men Hjertet slog saa voldsomt, som vilde det sprænge det spinkle Bryst. Sagte bøjede han sig ned til hendes Øre: „Hvem er det, mit Barn, som aldrig mere vil komme?“

Hendes Læber bevægede sig, men ikke en Lyd udgik fra dem.

„Hvem, min egen lille Dagmar?“ vedblev han. „Jeg skal hjælpe dig at finde ham.“

Da fløj der et saligt Smil over de blege Træk: „Rolf!“ hviskede hun; og derpaa endnu en Gang: „Rolf!“

„Hvad hedder han mere?“ udbrød han hastig; „hvad mere? Thi Navnet Rolf, det bæres jo af mange!“

Men hun rystede kun sagte paa Hovedet, som var det alt, hun vidste.

„Rolf, hvad er det for en Rolf?“ spurgte

Ridderen sig selv. Rasende bruste Vreden op i ham mod den, som havde bragt alt dette over hans Barn; men i denne Stund turde han ikke give Harmen Luft og ikke skjælde, hvad hun elskede; hendes Liv beroede derpaa. Skriveren Kaspars Ord dukkede atter frem hos ham: en fornem Junker maatte det jo være! Da fo'r en frygtelig Tanke som et Lyn igjennem hans Hjerne: „Dagmar! spurgte han skjælvende, „tænk dig om, mit Barn! Bar han ej en udsyet Vams, et Bælte med Baldyring? Var der ikke et Dyr til Vaabenmærke, enten tamt eller vildt?“

Længe stirrede han omsonst paa hendes Ansigt; da bevægede Øjnene sig under de lukkede Øjelaag: „Jo, en Grib,“ lød det som sagte Hvisken.

Men ramt som af et heftigt Slag fo'r Ridderen op: „Rolf Limbek!“ raabte han. „Vær evig fordømt! det skal koste dig dit Liv!“

Men Barnet slog Armene fast om Faderens Hals og udbrød med smertelig Klagen: „Fa'r, Fa'r, jeg døer!“

Det Øjeblik, som Kongens Badskær havde forudsagt, var nu kommet.

Dobbelt havde Pilen truffet hendes Hjerte: hun talte ikke mere: frygtelige Trækninger kastede det spinkle Legeme frem og tilbage i Faderens Favn.

Stille bar Ridderen sit Barn tilbage til Slottet.

„Thor", den store Buldog, fulgte efter med ludende Hoved.

„Aa, hellige Jomfru!" mumlede den gamle Hans Ravnstrup, — „tag mit Barn i din Varetægt!"

— — Men Guds Moder vogtede ikke paa Elskovens Veje.

— Paa den hurtigste Hest galoperede et Ilbud til Hedeby for at hente en kyndig Læge; imidlertid lagde den gamle Fasters skjælvende Fingre kolde Omslag paa Barnets Hoved, og en Badskær fra Haderslev gik hende til Haande dermed. Ved Fodenden af Sengen stod Slotsmanden selv: „Taarer nytte ikke!" sagde han sagte og bed Tænderne sammen.

— — Men da det mørknedes i Kvælden, lød der ovre i Skoven hinsides Haugen raske ungdommelige Skridt; dog standsede de med Et, da de naaede Skovbrynet. Rundt om herskede den dybeste Stilhed; kun ét var forandret fra, hvad det før havde været. Den mægtige Stamme af det omhuggede Træ laa som en vældig Forhugning nedenfor Muren, og højt oppe over Murtinderne, hvor fordum Poppelbladene susede, der var nu den klare Luft.

Men for ham dernede skulde snart alt blive anderledes, end han havde ventet; thi i Stedet for det mørke Kvindehoved med den skinnende Sølvring saa' han med Et en svær Mandsskikkelse

deroppe ved Muren. „Rolf Limbek!“ lød en alvorsfuld Stemme ned til ham. Han hørte det som i Drømme, og det bares ham for, at Mandens Haand fo'r ned efter Sværdfæstet — men hvad Agt gav han derpaa? Han vidste ikke, om han drømte eller var vaagen. Hvordan han senere var kommet derfra, og hvad der var hændet, derom vidste han sidenefter intet.

— — Endnu mangen en Kvæld, ved Maaneskin eller i Aftenrødens sidste svindende Lys, stod Rolf Limbek dernede i Skovbrynet. Dagene blev kortere, September var kommen, Løvet begyndte at gulnes, og kun Kragernes og Falkenes Skrig afbrød Skovens Stilhed; men stadig saa' hans spejdende Blik intet andet deroppe end de nøgne Murtinder, og mellem hende og ham var der ikke mindste Bud, ikke den ringeste Bro.

Dette var Elskovskvaler, saadan som han endnu aldrig havde prøvet dem, og de gravede deres Spor dybt ind i hans frejdige Ungdomstræk og slukkede Glansen i de blaa Øjne.

„O Længselskval, o Elskovsnød,
Med Eder maa jeg drage
Rundt om foruden Klage
Fra Morgenstund til Aftenrød;
Men Elskovsdrikken hed og sød
Jeg tømme vil i Liv og Død!“

Saaledes lød hans Klager. Men hun, den

eneste ene, hørte dem ikke; det blev en anden Bejler, i hvis Haand hun skulde lægge sin.

Oppe i Fasters store Himmelseng laa Dagmar; den gamle havde rømmet Pladsen for det syge Barn og søgt sig et andet Sovested. Den foregaaende Aften havde den syge nydt Dødssakramentet, og nu brød just Morgenskæret ind ad de smaa Glasruder.

„Fader!“ raabte hun.

„Jeg er jo hos dig, mit Barn!“ sagde Slotshøvdingen, der om Natten havde vaaget ved Sengen.

„Hør en Gang!“ sagde hun og løftede sin magre hvide Haands Pegefinger i Vejret, „deroppe paa Tagryggen synger Droslen!“

Han rystede paa Hovedet: „Du tager fejl, Dagmar, i Oktober synger der ingen Drossel; Løvet er ved at falde.“

„Ja, men hør bare efter,“ sagde hun igjen. „Jeg hører den tydelig; den spaar mig Døden!“ Og hun strakte sig helt ud paa sit Leje og foldede Hænderne over sit Bryst.

„Du ved jo, Barn, at dens Sang ogsaa betyder Liv; men jeg hører ingen Drossel.“

Hun svarede ikke; kun rystede hun ligesom benægtende paa Hovedet, der hvilede paa Puden med tillukkede Øjne.

Ridderen saa' paa sit Barn, hvordan det spæde Bryst hævede og sænkede sig; da blev den syge mere stille. Men med Et strakte hun som i heftig

Bøn Armene frem for sig: „Nej, nej, endnu ikke!“ raabte hun angstfuld; „endnu en lille Frist!“ Derpaa vendte hun Hovedet om og med vidtopspilede Øjne betragtede hun sin Fader.

Han fo'r sammen; thi han kjendte denne flimrende Opblussen af Livet; Sjælen syntes kun med Møje at lade sig holde tilbage. „Tal, mit Barn!“ sagde Ridderen blidt.

„Jeg dør, endnu idag!“ sagde hun haardt, og hendes spæde Haand greb fast om Faderens Arm. „Jeg har endnu et Ønske her paa Jorden: „Bliv ikke vred paa h a m — paa Rolf Limbek!“ tilføjede hun tøvende.

Men det forhadte Navn, som hun endnu aldrig havde udtalt, det trængte ligesom et giftigt Slangebid ind i Faderens Hjerte. „Nævn ikke den forvorpne! Den Elskovsbrynde, som daarede dig, den raadner med Kroppen i Graven!“

„Hvem siger d e t?“ udbrød hun heftigt.

— „Ikke jeg, mit Barn, men de hellige Bøger, Kirken siger det! Det ved du jo!“

Et Suk trængte sig frem fra hendes Bryst, ligesom et sidste Farvel til al jordisk Fryd og Lyst. Men da skød der et hastigt Glimt frem i hendes Øjne, og Hænderne strøg det viltre Haar bort fra hendes Pande. „Nej,“ raabte hun lydt og rettede sig med Et i Vejret, mens der kom som en overnaturlig Glans over hendes blege Træk. „Jeg

ved det vist, Fader: Kjærligheden er stærkere end Døden!"

Fra Ridderens sammensnørede Strube lød der en hul, halv vanvittig Latter: „Herren vil skille Eder!" raabte han. „Dig viser han hen til sin Søns hellige Moder; men ham, den forbandede, til Helveds dybe Svælg. Bed, mit Barn, bed, at Gud river hans Billede ud af din Sjæl!"

Da svarede hun ikke mere; men hendes Hænder løftede sig i Bøn, og med en Varme, som intet Menneskehjerte kunde have modstaaet, bad hun: „Hjælp du mig, Du kjære Gud i Himlen! Tag ham ikke fra mig! Jeg kunde ellers ikke leve i Din Himmel!"

Da faldt den stærke Mand ned paa sine Knæ og stønnede: „Tal, Barn, tal! — ske alt, som du vil!"

Hun havde rejst sig overende, støttende sig paa begge Arme; med udspilede Øjne stirrede hun paa sin Fader: „Rolf Limbek!" hviskede hun, — hun vristede hvert eneste Ord fra Døden; det var ikke Dagmar, der talte; kun et Gjenfærd af Dagmar sad i hendes Sted — „bed ham til min Ligfærd, Fader! Hans Øje skal hvile paa mig — endnu en Gang! Og saa" — her brast Stemmen med Et og blev næsten uhørlig — lad ham saa drage bort i Fred!"

Hendes Læber bleve stumme, og hun sank ned paa Puden.

Den gamle Faster var imens traadt sagte ind og knælede ned ved Siden af Sengen. „Aa, Barn, i saadan Daarskab vil du forlade os," mumlede de gamle Læber; men den syge rørte sig ikke mere. Ridderen sagde ved sig selv: „Nu er alt forbi, mit Liv med dit!" Og han lagde blidt sin Haand paa Dagmars Pande og sagde: „Som du har villet, skal det ske, mit Barn!" Endnu en Gang fløj der som et Smil hen over hendes Ansigt; hun levede endnu.

Men da hendes Aandedræt blev svagere, og han saa', at Sjælen vilde flygte, gik han hen til et lille Skrin, hvori der endnu laa et Par indviede Kjerter fra Pestens Tid. En af dem tog han og tændte. „For mit sidste," hviskede han og traadte atter hen ved Barnets Leje. Da støttede han hende varsomt op med Puderne, gav hende Lyset i de foldede Hænder og holdt sine egne omhyggeligt over dem, for at ingen Draabe af det varme Vox skulde dryppe ned paa den fine Hud. Stille og ventende sad han paa Sengekanten; ved Siden af ham knælede den gamle Faster og sagde med foldede Hænder: „Gud har givet dig et Lys; det lyser for dig ind i det evige Liv!" og begge saa', hvordan Flammen bevægedes svagere og svagere af den døendes Aande. Da flimrede den med Et og sluktes; en let blaa Røg trak hen igjennem Stuen. „Dagmar, mit Barn! Min egen lille Dagmar!" raabte Ridderen; men Dagmars Hoved var

sunket ned paa Brystet, og selv laa hun som et skjønt Voxbillede paa Sengen. „Paa Gjensyn i Guds Himmerig," hviskede den gamle Kvinde.

Men Slotshøvdingen, der havde lagt den udslukte Kjerte fra sig, saa' nu med et mørkt Blik paa sin Datters Lig: „Hans Navn var dit sidste Ord," mumlede han. Derpaa gik han hen til Døren og ringede.

En gammel Terne var traadt ind. „Min Datter Dagmar er ikke mere til paa Jorden," sagde han, men tav saa med Et; Dødens Knokkelskikkelse, som havde røvet ham hans Barn, stod for hans indre Blik; men i Stedet for den nøgne Hjerneskal bar den paa sine Knokkelskuldre den unge Ridder Limbeks skjønne Hoved. Og op fra hans Hjertes længe tillukte Kammer skød Forbitrelsens Lidenskab op i hans Hoved og bortskyllede al den Fortvivlelse og Smerte, der forvirrede hans Tanker. Og indeni ham lød det: „Ja, det skal ske; jeg har givet mit Ord; dog Rolf Limbek — omsonst skal du ej heller tømme det bedske Bundfald af dit Elskovsbæger!" Derpaa vendte han sig atter til Ternen: „Forstaa mig vel, Kirstine, og sig det til de andre: i tre Dage, indtil jeg løser Eders Tunger, maa intet Budskab om Døden naa ud over disse Mure. Heller ikke skal Dødsklokken lyde; hent mig strax Ambrosius, min gamle Tjener, og lad Præsten vente mig dernede i mit Lønkammer".

* * *

I Borggaarden paa Tørninghus sad den næste Dag i Kvælden Rolf Limbek under det store Lindetræ. — Han var alene; endnu samme Dag, som han var kommen hjem, efter at have set Poplen og sin Lykke fældet, var Fru Ulfhild i Hast draget til sin Gaard i Holsten. Der var udbrudt Strid blandt Gaardens Folk, havde hun sagt, og Herskerindens Nærværelse var nødvendig. Men der laa vist noget mere til Grund for denne Rejse; thi i Afskedsøjeblikket havde Rolf i hendes Ansigt bemærket som et Træk af forstenet Harme; hendes Lidenskab for sin Ægteherre syntes fuldstændig udslukt. Efter hendes Afrejse havde den unge Junker Geert Buchwald udplapret alskens Historier for ham: det hed sig, at Hans Pogwisch, Ridderens Forgænger, ikke var død af sine Saar, men var bragt af Dage ved Gift, saadan havde man fortalt nede i Borgstuen. Men da Fruerternen havde bragt det for Fruens Øre; var denne bleven dødbleg af Skræk og havde barsk paalagt hende streng Tavshed, hvilket dog nok ikke havde hjulpet stort.

Over alt dette grublede Ridderen, og hans Øjne fulgte tankeløst Aftenens Skygger, som lidt efter lidt glede ned over Brønden og hele Gaardsrummet. „Det var altsaa derfor," mumlede han hen for sig, „at hun ingen vilde have med sig; hverken mig eller Kaspar — og allermindst ham!" — Derpaa fløj hans Tanker hen mod Øen histnede, og alt

det som han der havde talt med sin Fader om. Han hørte igjen den gamle Herres stille Latter ved Historien om Orlamünde Greven: „Taalmodighed, min Søn, Taalmodighed! Hvad denne Kvinde er dig værd, det vil du først faa at se, naar Dansken falder over dig! Og — mod Schauenburgerne maa man fare med Læmpe!“ Men da saa Hans Pogwisch's Død var kommen paa Tale, var han blevet tavs; en Sten tog han op fra Jorden og kastede den ind mod det nye Murværk. „Herskerinde paa Tørning og Giftblanderske!“ havde han raabt, saa det skingrede. „Nej, Rolf, det skal ikke ske, om hun saa var Kejser Karl Magnus' egen Datter. Jeg skal nok hjælpe dig, min Søn; men — Taalmodighed! For sløve Pile falder intet Vildt!“

Han følte endnu i dette Øjeblik, hvordan hine Ord fik ham til at trække Vejret frit, og hvor mildt Aftenvinden strøg igjennem hans Haar hin Aften, da han senere forgjæves gik til hende. — Fuld af Kvide raabte han hendes Navn.

Det skumrede mere og mere, og Ridderen havde rejst sig for atter at gaa ind i Borgen; da klang der et gjaldende Drøn udefra den yderste Port, som allerede var lukket; der hang den tunge Porthammer, og naar den gav Lyd, var det Tegn til, al nogen begjærede at komme ind. Derpaa knirkede den store Port, og snart efter kom en af Vagten over Gaarden og meldte: „Et Bud fra Haderslevhus!“

„Saa silde?“ Det bares Rolf Limbek for, som havde han modtaget et Slag af en usynlig Haand. „Lad ham komme!“

Da red der en Mand ind i Borggaarden, og da han kom nærmere, saa' Ridderen i Maanelyset, der skinnede ind over Sidefløjen, at han var klædt i broget Dragt som til Lystighed og Fest; fra Skulderen hang et lyserødt Silkebaand og Fjedre af samme Farve i Hatten. Men da han med Besvær var steget ned fra sin hvide Hest, havde overgivet Dyret til Karlen og med blottet Hoved var traadt hen for Ridderen, saa' denne, at det var en gammel Mand, hvis hvide Knebelsbart hang ned over en tandløs Mund.

Han nikkede ærbødig og begyndte paa en lang, næsten uforstaaelig Tale; men Ridderen afbrød ham: „Jeg lider ikke lange Omsvøb; sig kort og godt, hvad din Herre ønsker af mig! Det lød næsten for mig, som skulde du byde mig til Bryllupsfest?“

„I har hørt ret, strenge Herre,“ svarede Budet; „jeg takker Jer, fordi I afbrød mig.“

„Til Bryllup?“ spurgte Rolf Limbek tankefuldt. „Det er ellers Skik at sende slig Indbydelse ved den lyse Morgenstund.“

„Tilgiv, Herre; jeg er kun den ældste af Tjenerne, og jeg red af Sted, da min Herre sendte mig.“

„Saa sig da frem; hvis Højtid gjælder det? Vil din Herre sige Farvel til enlig Stand?“

Da syntes Budet med Besvær at mande sig op, og først efter en Stund kom Svaret: „Nej, det er Jomfru Dagmar, Slotsherrens sidste Barn, til hvis Bryllupsfest jeg beder Jer til Huse.“

Ridderen tav, inde i sit Hoved kvalte han et Skrig: „Du lyver!“ Kun hans Ansigt blev blussende rødt og atter blegt; men Budet saa' det ikke, thi Ridderen sad i den mørke Lindeskygge. Med klangløs Stemme sagde han saa: „Og hvem er den Mand, hvem slig en Lykke tilfalder?“

„Herre,“ svarede den gamle, „en hastig Frier har det været. Jeg saa' ham ikke, hans Navn blev heller ikke nævnt mig; men vidt og bredt skal han iøvrigt være kjendt. Det fattes kun paa ridderbaarne Vidner; derfor maa I vise Jomfruen denne Ære. Naar I kommer i Morgen Kvæld ved Maanens Opgang, saa kommer I tilpas!“

Atter tav Ridderen, og ventende stod Budet foran ham. Enkelte Svende med matte Hornlygter gik over Gaardspladsen, og naar Døren til Tyendefløjen gik op, faldt der et Lysskær gjennem Bygningens mørke Skygge. Henne fra Brønden hørte man nogle Vanddraaber lydeligt plaske fra Spanden ned i Dybet. Da kom der ungdommelige Skridt forbi. „Geert, er det dig?“ raabte Ridderen.

„Ja, det er mig, Herre.“

„Saa tag Budet med dig og sørg for, at der bliver skænket godt for ham!“

„Og hvilken, Besked,“ spurgte denne, „kan jeg bringe min Herre?“

„Gaa blot! Hvor Jomfru Dagmar holder Bryllup, kan jeg ikke mangle!“

De gik, og Ridderen sad atter ene under Lindetræet. Omsonst tumlede hans Forstand med denne Gaade; men i hans Hjerte kogte det af Sorg og Harme.

* * *

Den næste Dag, da Aftenens Skygger allerede vare blevne lange, stod Kaspar Ravn foran sin Herre i et af Borgens Gemakker; de kloge Øjne saa' næsten trætte ud. „Du ser krank ud; hvad fejler dig?“ spurgte Ridderen, som sad ved Bordet med Hovedet støttet i sin Haand.

„Herre, Tiderne er onde,“ svarede Skriveren og saa' ind i Ridderens dybtliggende, forvaagede Øjne.

„Med Forlov at melde, saa ligner I knap selv en Bryllupsgjæst.“

Et tungt Suk var det eneste Svar. „Herre“, udbrød Kaspar med Et, „gaa ikke derhen, hvor man har buden Jer!“

Som aandsfraværende saa' Ridderen paa ham: „Mener du? Og hvorfor ikke, Kaspar?“

— „Tilgiv, naar jeg mener at vide mere om Eders sidste Dage, end I tænker“ — og Kaspar

lagde Hovedet lidt paaskraa — „I er altfor godtroende, Herre, vogt Eder for de Danske!“

„Du ved jo, at ingen Dansk har budet mig.“

„Han er Kongens Mand.“

Tonløst klang Ridderens Svar: „Saa sig frem; naar fornam du noget troløst fra hans Side?“

„Herre“, svarede Kaspar og lagde Haanden paa sit smalle Bryst; „for saavidt Eders Frue ikke fordrer min Tjeneste — thi hende har den først været viet — saa tilhører mit Hoved og min Haand Eder. Jeg listede mig sidste Nat efter Budet og sneg mig ligetil Hanegal rundt om Slottet; og derpaa endnu om Formiddagen indtil Middagstimen. Det er, som var det muret til; ingen Dør, ingen Port har aabnet sig; intet har jeg set. Og — hvad skal I der til Bryllup? — Slotsmanden har sikkert hentet sig en dansk Junker og vil nu smedde det stakkels Barn sammen med ham i en Fart. Men for Eder vil man skænke Haan og Smerte. Hvem véd, maaske Døden ligger paa Bunden af Bægeret! Bliv hjemme, kjære Herre, bliv, og tag ikke derhen!“

Han vilde falde paa Knæ for ham, men Rolf greb ham ved begge Skuldre og saa' med funklende Blikke ind i hans: „Da du mener mig det ærligt, saa hør mig Kaspar!“ Han skreg det ud, saa at det runged i det store Rum: „Selv om det er Døden, saa maa jeg! Dette Barn har taget alle mine Tanker!“

„Kald mig Junkeren herind," vedblev han efter en Pavse. „Han skal bringe mig min sorte Dragt; den passer bedst til denne Brudefærd! Og saa — mit skarpeste Sværd. Hvis det lyster Jer, saa skal I begge være mit Følge!"

— — Et Par Timer efter red de afsted, og allerede travede Hestene ind paa Sandvejen gjennem den mørke Skov. En let Vind havde rejst sig, og lette Skyer trak i lystig Dans forbi Maaneskiven; ovenover Rytterne susede det i Træernes Toppe. Rolf Limbek, som red foran, havde ikke paa hele Vejen ladet et Ord falde; men da de nærmede sig Slottet, pressede han den venstre Haand tæt ind mod sit Bryst, som vilde han hindre Blodet fra at sprænge det. Ogsaa Kaspar havde nok af Bekymringer og Betragtninger og lod sin Tunge hvile. Kun Junker Geert jog af og til Sporerne ind i Siderne paa sin Hest, saa den stejlede vildt; han maatte give sin indre Glæde Luft; thi han tænkte paa den Dans, han red i Møde, med skjønne, smykkede Møer.

„Kaspar," raabte han; „det tykkes mig — kan I høre Fløjterne og Gigerne deroppe fra Slottet?"

Men Kaspar svarede fortrædelig: „Ja, Ungdommen bilder sig alting ind; jeg hører kun Vejrhanerne pibe deroppe paa de smaa Taarne."

„Naa, I har fine Øren, maa jeg lade!"

Men han fik intet Svar. Da drejede Hestene

ind i den mørke Allé, som førte lige op til Slottet. Et klart Lysskær slog dem i Møde igjennem de aabne Portfløje og ud over Ringmuren. „Joseph Maria.“ raabte Junkeren; der brænder jo en hel Sommers Voxhøst.“

„Ja, Junker,“ sagde Kaspar, „Jer Ungdom vil ikke kunne dølges.“

Saa red de da frem over Broen gjennem Porthvælvingen ind i den indre Gaard, hvor den mægtige Bygning knejsede i Vejret lige foran dem; ud af dens mange smaa Vinduesaabninger skød der Lysstrømme fra Kjerter ned over dem, kun yderst til venstre ragede det store flade Taarns mørke Masse op mod den stjernebesaaede Himmel.

For deres blændede Øjne viste Gaarden sig nu fuld af Mennesker lige hen til Murene; men til Bryllupslystighed mærkede man intet; det var, som om de kun vendte Hovedet og hviskede sagte til hverandre.

Da Rytterne var sprunget ned af deres Heste, og Tjenerskabet var traadt dem i Møde for at føre Dyrene bort, stod med Et en kæmpestor Mand med dødblegt Ansigt under et svært, graat Haar foran Ridderen; to Tjenere med Begfakler, hvis Flammer viftede i Aftenhimlen, stod ved hans Side. Da de to Mænd saa' hinanden i Fakkelskæret, studsede de et Øjeblik, idet hver af dem fik Øje paa den andens sorte Dragt; da sagde den graahaarede Mand: „Hav Tak, Hr. Ridder, fra mig

og for mit Barn! Idag kunde vi ej heller være Eder foruden."

„Saa tænkte ogsaa jeg," svarede den anden beklemt. „Dog beder jeg Eder, Hr. Slotshøvding, om at føre mig til Bruden, at jeg kan nedlægge mine ærbødige Lykønskninger for hendes Fod."

Den gamle Ridder, der med stive Øjne havde mønstret sin Gjæst, bøjede Hovedet og tog hans Haand; Tjenerne med Faklerne gik foran ham gjennem den tavse Menneskemængde op mod Taarntrappen i Hovedbygningen. Idet de traadte ind, saa' Kaspar, der fulgte efter tilligemed Junkeren, igjennem en aaben Dør, der til den ene Side førte ind i Hallen forneden; der brændte en Mængde Kjerter derinde, men ellers var der tomt. Kun laa der midt paa Fliserne en stor Hund og sov.

Men Husherren førte dem ad Vindeltrappen op til det øvre Stokværk. Da sagde Rolf Limbek, idet han gik op ad Trappen: „Gaarden er fuld af Mennesker, Herre; men hvorfor er her da saa dødsstille?"

Men Slotsmanden bøjede sit Hoved tilbage og sagde: „Mit Barn har lidt meget, og Stilhed er bedst for hende."

De var traadt ind i en stor Hal, langs hvis Sider der var flere Døre og i Baggrunden en lukket Fløjdør; foran denne stod der en lille Forhøjning, betrukken med hvidt Fløjl; ved begge Sider stode

Mænd og Kvinder, alle højtidelige, tavse og i sorte Klæder; kun ved Fløjdøren stod der en Præst i hvid Messeskjorte.

Den unge Ridder saa' sig om, og hans Aandedræt blev tungt. „Hr. Slotshøvding," sagde han igjen, „hvad er dette? Aldrig saa' jeg et Bryllup med saa mørke Gjæster."

Men roligt lød Svaret: „For tre Dage siden antog min Datter sort som Yndlingsfarve; et forunderligt Indfald for Resten; men det er mit sidste Barn, saa jeg maa føje hendes Vilje. Vent kun, Bruden kommer snart."

Rolf Limbek tav, og rundt om i Skaren blev der atter lydløs Stilhed.

Da nærmede der sig en Susen bag den lukkede Dør, et Tog af langsomme Skridt lod sig høre, og idet Dørfløjene sloges til Side, lød der med Et en Sang baaret af unge Kvindestemmer. Det var den gamle Ligsalme „*De profundis*".

En Gysen greb Rolf Limbek og fik hans Lemmer til at sitre; men de unge Jomfruers Tog havde allerede overskredet Dørtærsklen. Han hævede sig saa højt han kunde og løftede Hovedet; saaledes stod han som forstenet, mens hans Øjne spejdede som en Falks. Han saa' de bageste Rækker af de syngende løfte en Kiste ned fra deres Skuldre. Kisten var aaben, og idet de satte den ned paa den fløjlsbetrukne Forhøjning, saa' han et Lig i hvide Klæder. Det var en Kvinde

— dog nej, det var et blegt Barneansigt, tæt omsluttet af det hvide Dødningelin. Da forlod Lamheden ham, og et frygteligt Skrig lød igjennem Salen. Sangen blev afbrudt, og med løftede Arme trængte Rolf Limbek sig frem gjennem Stimlen. Han styrtede sig over Kisten og trykkede sine Læber mod den elskedes blege Mund, idet han klagende raabte: „Aa, Dagmar, nu er det vort Bryllup!“

Der gik en Brusen gjennem Mængden, Sværdene fløj ud af Skederne, og Skrig og Raab lød imellem hverandre: „Hvem er det? Er det den unge Limbek? Grib den afsindige, Ligskjænderen! Hug ham ned!“ Og Præsten strakte sine Arme ud imod den dumdristige og raabte: „Anathema!“ Kun en af de unge Jomfruer, som havde opfanget et Blik fra hans blaa Øjne, sank paa Knæ og bad: „Alkjærlighedens Gud, forbarm dig over begge!“

Rolf Limbek rørte sig ikke, hans skarpe Klinge sad rolig i sin Skede. Men med Et trængte Kaspars Stemme til hans Øre: „Fly, Herre, fly; Junkeren og jeg skal spærre Vejen!“

Han saa' i Vejret og saa' Sværdene blinke, og som Gjenfærd trængte de sorte Skikkelser ind paa ham; Kaspar sank allerede til Jorden ved hans Side. Da fo'r det som et Lyn igjennem hans fortumlede Hjerne: endnu et Glimt af Tid, saa greb han med et lynsnart Tag det døde Legeme og fløj afsted.

Gjennem den rasende Larm, som hævede sig,

klang Slotshøvdingens mægtige Røst: „Tilbage allesammen! Den Mand er min!“

Men Rolf Limbek var allerede ude af Hallen. Knugende den døde ind til sig og fæstende sine Øjne som i Vanvid paa de kjære stivnende Træk, var han ilet gjennem Salen bagved. Døren havde han slaaet i efter sig.

Salen var tom: Kjerterne flimrede i Trækvinden, men Rolf blev ved at flygte; han vidste ikke hvorhen, kun et eller andet Sted, hvor han kunde komme i Sikkerhed med sin Byrde. Blot en eneste stille Time sammen med den døde! Om han blev forfulgt, derpaa tænkte han næppe. Han kom gjennem en Række mørke Kamre, hvor kun en Maanestraale hist og her skinnede ind paa Ligets hvide Dragt; en Trappe længere nede aabnede han en mægtig Dør; da slog Kjertelyset fra en stor Sal ham i Møde. Midt paa Gulvet rejste der sig knurrende en vældig Hund og styrtede hen imod ham. Rolf trykkede den døde fastere ind til sig og havde allerede Haanden paa Sværdet. Da sprang det store Dyr logrende og pibende op ad ham. „Thor, er det dig, du gamle Hund!“ raabte han og stod et Øjeblik, mens hans Haand kjærtegnende strøg hen over Hundens Hoved.

Men derovre fra Døren til Taarnet styrtede Slotshøvdingens frygtelige Skikkelse frem, og et rasende Skrig lød ham i Møde. Smidig som en Kat, trods sin Byrde, bøjede Rolf udenom ham,

fo'r igjennem samme Dør og slog den i Laas efter sig. Atter et mørkt Rum, da rørte hans Fod en Trappes Trin; han klavrede op — der kom nogen efter ham — nej, det var kun Hunden. Trappen snoede sig højere op, kun hist og her en Glug, hvorigjennem der kom et Pust af Nattevinden; øverst oppe var der en aaben Lem. Han steg op igjennem den og slog den i efter sig.

Det var den øverste Del af det flade Taarn, til hvilket han med overmenneskelige Kræfter var kravlet op; dernede fra Gaarden trængte knap en Lyd op til ham; alt syntes tomt og øde; sagte susede Toppene af Lindetræerne dernede i Dybet, thi Aftenvinden var næsten stilnet af, og over ham lyste Himlen med sine Millioner af Stjerner; længst ude blinkede Lillebæltets Bølger, hen over hvilke Maanen kastede sin Lysbro.

Rolf laa paa Knæ med sin elskede i Favnen; „Bort med Dødningebindet," hviskede han sagte og løste de brede, hvide Baand, som omsluttede det fine Hoved; et Glimt af vemodig Glæde fløj over hans Ansigt, da det sorte silkebløde Haar nu frit flød ud i brede Bølger. „Ja, dig er det, du min tilbedte Dagmar!"

Da lød der Trin op fra Vindeltrappen; hastige og vrede kom de nærmere og nærmere. Han sprang op, løb hen til Brystværnet og holdt paa begge Arme den døde frem i det vide Himmelrum. Der var endnu Plads for ham og hende;

paa Jorden var der ikke mere! – Pludselig vendte han Hovedet om, Lemmen blev slaaet tilbage, og Slotsmandens Skikkelse ragede allerede frem med det halve af sin Krop. Men han steg ikke højere op; med forvildede Blikke strakte han Armene frem og raabte angstfuldt og bønligt: „Rolf, Rolf Limbek, giv mig mit Barn tilbage! Hvad vil du med det døde Legem?“

Men Rolf vendte atter sit Blik ned mod det blege Ansigt: „Min Dagmar!“ raabte han; „du livsalige Engel, bred nu dine Vinger ud og tag mig med dig!“ Han slyngede atter Armene fast om hendes slanke Liv. Da var den graahaarede Kæmpe med et Spring deroppe og styrtede sig frem med udstrakt Greb. Men hans Haand ramte kun den tomme Luft; det bares ham for, som fløj en Skygge ham forbi, og hinsides Brystværnet nede i Dybet saa' han sit Barns Ligklæder vifte. Da saa' han ikke mere, men kort efter naaede Lyden af et tungt Fald op til hans Øre. Aftenvindens Pust strøg hen over den øde Taarnflade, og Hunden med Forpoterne paa Murtinden saa' pibende ned i Dybet.

Da var al hans Forbitrelse vejret bort som en Røg; han faldt paa Knæ og foldede sine Hænder: „Herre i Himlen, saa annam dem begge i Naade i dit Rige!“ Og over hans Hoved flimrede Stjernerne i deres tavse, evige Ro.

– – – Saaledes endte da to skjønne Men-

neskeliv, og saaledes ender dette Sagn; det var, som det hedder i den gamle Sang, at „Elskovslyst saa blid og sød tilsidst bli'r idel Kval og Nød."

* * *

„Og de andre?" spørger Læseren maaske, „hvad blev der af dem?"

— De andre? — Ja, om dem har jeg ikke kunnet bringe mere i Erfaring; der gaves jo Klostre nok i hin Tid, til hvilke man kunde bjerge Stumperne af et ensomt, forfejlet Liv, men hvad Vægt ligger der paa det? Deres Trin have for Aarhundreder siden hørt op at gjenlyde og ville ingensinde mere naa noget levende Øre.

TO BRØDRE.

I sin Ungdom har Forfatteren levet og drømt paa de Steder, hvor i svundne Tider de Personer færdedes, om hvilke disse Blade skrives. Mangen en Time har han strejfet om paa Lyngsletterne og Bakkekammene, der danne de sydligste Udløbere af den jydske Højderyg og nu kun er bedækket med lavt Krat der, hvor Fortidens kæmpestore Ege knejste. Og mangen en sen Oktobereftermiddag har han hvilet sin trætte Fod paa de lyngbegroede Skrænter og drømmende stirret over paa de Stumper forvitret og halvt tilgroet Murværk, som en Gang husede den Slægt, hvis sidste Saga han her møjsommeligt har sanket sammen og draget frem af Tidens Glemsel.

Ved Midten af det syttende Aarhundrede boede paa Kurborg „ved Heden“, som det hedder i Aktstykker fra hin Tid, en Junker, hvis Slægts Navn forlængst er forsvundet af de adelige Slægtregistre. Heller ikke melder Historien andet om ham, end at hans Landbrug og hans adelige Vaaben var det eneste i Verden, hvorom han oplod sin Mund, selv i det bedste Lag. Og ligesom han er bleven berømt for at holde Ukrudtet fra sine Marker, saaledes har han altid, endogsaa efter Døden, søgt at holde Slægtens højtfornemme Blod frit for at blive fortyndet med almindeligt rødt Blod af Borger- eller Bondestand. Og skjønt han ellers kun saas til Hest, steg han dog altid op i sin gammeldags Karm, hver Gang Kirkeklokkerne kaldte til Gudstjeneste; thi som Jorddrot der paa Stedet havde han alene Ret til at kjøre ind paa Kirkegaarden lige hen for Indgangen, og det

maatte jo ikke forsømmes. Paa Østsiden af Vaabenhuset, tæt ved Gravkapellet, ses endnu to mægtige Jernringe, ved hvilke Kjøresvenden bandt Hestene. Men paa den Tid, vi her tale om, bestod den gamle Slægt kun af to Øjenpar foruden hans eget.

Et Par Tvillingebrødre var det, i Førstningen hinanden aldeles lig af Aasyn og Skikkelse. Et langagtigt Hoved, Øjne, der stod tæt sammen ved den stærkt fremspringende Næse, og mørkebrunt Haar, det var Slægtens fælles Kjendemærker. Men hos den ældste af Brødrene krusede Haaret sig opad ved begge Tindinger, saa at det, sammen med de graa, gnistrende Øjne, gav ham Lighed med en Ørn. Hos Junker Ditlev derimod blev det i Begyndelsen lokkede Haar mere og mere glat, indtil det hang i lange Tjavser ned paa hans Vams, og naar en sjælden Gang han blev grebet af Raseri, saa fik hans Øjne et stirrende, tilsløret Udtryk, saa at ingen kunde se, hvad der foregik derindenfor. Der forlyder intet om, at han i saadan Sindsstemning har gjort undergivne eller Tjenerskab nogen Fortræd, men dog gik alle helst af Vejen for ham.

Mellem Brødrene indbyrdes skal der næppe nogensinde have været en Strid, men endnu mindre noget Kammeratskab. Det første formodentlig dog kun, fordi hver af dem gik sin egen Vej; thi medens den yngre altid var Huslærerens Yndling

og ogsaa efter Læsetimerne blev siddende i Kammeret med Næsen over Bogen, saa var det den ældres Lyst at være til Stede ved Folkenes Arbejde i Mark og Skov eller vel endog af og til selv at tage fat med paa Plov eller Øxe. Allerhelst løb han dog ned ad Stien gjennem Dalstrøget og op ad Lyngbakkerne over til Skoven, mellem hvis mægtige Kroner der knejste en gammel, taarnlignende Bygning. Her bankede han saa paa hos Distriktsjægeren, som boede derovre sammen med en Jagtsvend. Stundom naar saa Drengen en silde Efteraarskvæld, trods gjentagne Advarsler, kom styrtende derover med glødende Kinder og Huen i Haanden, aldeles forpustet, saa skjændte den gamle regelmæssig paa ham: „Hvad er dette her for noget? Har Ulven været efter dig?“ eller „Kom ikke saadan igjen, Junker Henrik!“ Men saa lo Drengen bare og sagde; „Naa, skjænd nu ikke, Ove Heikens, men lad os gaa ud og gjøre Ulvegraven i Stand!“ Og saa gik den gamle kun altfor villigt med.

Alt dette lod Faderen gaa, som det bedst kunde, for saa vidt han ellers fik Kundskab derom; thi omendskjønt Loven gav ham Ret til at raade over, hvem der skulde arve Gaarden, saa blev dog efter Landets Skik den ældste altid anset som Stamherren, og Drengen har vel sagtens ogsaa selv havt en Fornemmelse deraf. Hvad Bønderne og Tyendet angik, glædede de sig mer og mer derover,

efterhaanden som Brødrene voxede til. Vel var Junker Henrik, ligesom de fleste af Slægten, bestandig blevet ved at være lidt ilter af Sind, og det Bibelsprog: „Salige ere de sagtmodige“, som Præsten ved Brødrenes Konfirmation gav ham med, det havde just ikke havt stor Virkning. Thi ikke længe efter, en Novemberdag henad Kvælden, skete der noget, som tydede herpaa. Hele Eftermiddagen havde Junker Henrik søgt allevegne efter sin hvide Yndlingshund. Dirrende af Harme var han gaaet ud af Porten lige ned til Kjørevejen: „Tyras! Tyras!“ raabte han og peb imellem Fingrene. Snart efter syntes han, da han bøjede sig lyttende fremover, at kunne høre en dæmpet Klynken dernede fra Dalen. Saa løb han ned gjennem det høje Krat efter Lyden, der stadig kom nærmere, og snart saa' han en af Karlene, som bar det store Dyr paa sine Arme.

„Hvad skal det betyde?“ raabte han, „sæt Hunden ned!“

Men Dyret strakte pibende Hovedet op mod sin Herre. „Det gaar ikke,“ sagde Karlen; „der nede ved Mosen har den siddet i Rævesaxen.“

Junkeren udstødte en Ed og svingede den tykke Stok, som han havde tiltænkt Hunden. „Hvor er Hans Kristoffer?“ spurgte han. „Jeg havde allerede i Formiddags givet ham Besked om at hente Saxen hjem.“

„Drengen er noget glemsom, Hr. Junker; han er vist allerede kommet hjem fra Marken.“

Da Junkeren tog Dyret om den kvæstede Pote, gav det sig ynkeligt. „Afsted!“ raabte han til Karlen, „vi gaar op med den paa Gaarden.“

Drengen Hans Kristoffer stod endnu deroppe ved Porthuset, og en sød lille tolvaars Pige ved Siden af ham. „Men hvad vil du her saa sent?“ spurgte han; „det bliver jo bælgmørkt, inden du igjen naaer hjem til Byen. Kan du høre, hvor det tuder i Træerne; der kommer Uvejr fra Nordvest.“

„Ja,“ sagde hun og nikkede med sit lyse Hoved, jeg er ogsaa rædsomt bange; men jeg skal bringe noget, Fader har skrevet, og som han først sent blev færdig med. Det er til jeres gamle Herre; kunde du ikke nok besørge det op til ham? Jeg er saa bange for ham.“

Men Hans Kristoffer svarede ikke; med Forfærdelse i Blikket stirrede han paa det lille Tog, som just nu kom op ad Stien; thi med rædselsfuld Tydelighed saa' han den glemte Rævesax dingle i Karlens Haand, og paa dennes anden Arm laa den hvide Hund som et Stykke saaret Vildt. Nu var de alt deroppe, og Junkeren stod foran Drengen, og hans Ansigt var fortrukket af Vrede.

„Herre, aa Herre!“ I sin Skræk søgte han afværgende at gribe fat i Junkerens Arm; men

den svære Stok havde allerede ramt Drengens Hoved, saa han sank til Jorden uden et Kny.

Et Skrig fra det lille, lyshaarede Pigebarn afbrød Stilheden: „Fy, stygge Junker!“ Endnu et Øjeblik saa' hendes store Øjne angstfuldt op paa ham; derpaa kastede hun Papirerne, som hun endnu havde i Hænderne, bort fra sig og styrtede ned ad Stien, der førte uden om Ladebygningerne ned til Landsbyen.

Junker Henrik, der var blevet staaende maalløs og ubevægelig, fo'r pludselig op og raabte: „Barbara! Barbara!“ Thi han og Barnet var ellers saa gode Venner; men saa, da han ikke mere kunde høre hendes Fjed, kastede han sig ned over Drengen, som nu laa klynkende paa Jorden, strøg kjærtegnende hans Haar og Kinder, og til Slut bar han ham sammen med Karlen op i sit eget Kammer og lagde ham paa sin egen Seng. Den tykke Oldfrue, som havde staaet foran Stegerset sammen med en Fadebursterne, kom travlt løbende: „Naa, Junker, der har I rigtignok lavet en rar Kage; derude bli'r det nu et Herrens Vejr, og Amtskirurgen bor milevidt derovre i Staden!“

Junkeren mælede ikke et Ord til Svar; men et Øjeblik efter stod han nede i Gaarden ved Hestestalden, og knap en Time senere holdt han Hesten an foran Byens Port. Men da denne efter megen Kalden og Banken omsider aabnedes for ham, var der en svær Staahej og Jubileren derinde

i de mørke Gader. Dags Eftermiddag var nemlig Byens nye Galge blevet stillet op af hele Tømrerlauget, og det i Borgmestrenes og det høje Raads Nærværelse, og i den Anledning havde det høje Raad spenderet nogle Tønder Rostockerøl. Og saa havde de andre Laug heller ikke villet sidde med tør Mund, og derfor var Staden saa sent paa Kvælden fuld af lystige Godtfolk.

Foran et lille Hus, som trods Mørket var let kjendeligt ved det i Vinden klaprende Bækken, stod Junkeren af og bandt sin Hest. „Halløj Fru Kirurgus, er jer Mand endnu oven Senge?“

Den gamle Kvinde, som kom ud i Forstuen med den osende Lampe og lukkede ham ind, svarede ikke; med forskrækkede Miner vendte hun om og løb ind i et Kammer. „Hej, Niels, vaagn op!“ hørte han hende raabe, „Junkeren fra Kurborg staar derude i Gangen!“

Men denne stod allerede inde i Kammeret foran Sengestedet, hvor Kirurgen laa og snorkede, fuld af det meget Godtøl. Saa fik da omsider Junkeren og Konen den drukne Mand gjort vaagen og talt til Rette med Lempe, indtil den omtaagede Bevidsthed naaede op til Oververdenen, ligesom nede fra en dyb Brønd; men da de magre, tynde Ben ikke vilde rask nok ud af Fjerene, hentede Junkeren sin Pisk og slog Smæld over ham, hvorover Konen blev saa forskrækket, at Junker Henrik selv maatte hjælpe Manden i Buxer og Vams.

„Se saa, Mester Niels, i Dag behøver I ingen Sporer paa, og jert Ridt skal I nok faa betalt!“ Derpaa smed han Kappen om ham og trykkede Hatten paa hans Hoved: „Og nu blot Forbindtasken og Plasteret!“

Og inden han ret kom til Besindelse, sad Amtskirurgen højt til Hest bag ved Junkeren med Knæene i Vejret og de lange, tynde Arme slyngede tæt om Rytterens Liv.

„Farvel, Fru Kirurgus!“ Og under Junkerens Sporer fløj den langbenede Hest afsted gjennem de bælgmørke Stræder; derpaa ud ad Porten henover de øde Marker. Da de allerede var nær ved Gaarden og suste forbi Landsbykirken, mødte de Degnen, som kom fra Bryllupsgilde. Han udbrød forfærdet: „Alle gode Aander staa mig bi!“ For han troede, at det var et Par Hexe, som fløj forbi ham; thi Kirurgens Kappe flagrede for Vinden som en Kvindedragt.

Endelig gav Hovslagene Gjenlyd under Kurborgs Porthvælv.

„Her kommer jeg med ham, Lisbeth!“ raabte Junkeren glad, idet han skubbede den magre Kirurg foran sig ind i Kammeret.

„Stille, Junker Henrik!“ sagde den gamle Kone, som just sad og svalede Drengens Hoved med koldt Vand. Og hun vinkede afværgende til den indtrædende: „husk, at her ligger En syg af jer egen Gjerning!“

Da kastede Junkeren sig ned ved Sengen foran Drengen og jamrede: „Aa, Hans Kristoffer, forklag mig ikke for Ham deroppe! Vi skal nok i Resten af vor Levetid faa det gjort godt igjen!“ Men Knøsen løftede sig stønnende i Vejret paa Albuen, saa at hans Fødder med de tunge Sømsko, som man ikke havde faaet taget af, stak frem undér Tæppet. „Herre Junker,“ sagde han bønligt, „lad ogsaa Badskæren doktorere paa vor Tyras!“

„Paa Tyras?“ – Ordet blev næsten siddende i Junkerens Hals, og en Stund nikkede han blot ivrigt hen til ham. „Ja vist saa, Hans Kristoffer, ogsaa paa Tyras.“

Og saa forrettede Amtskirurgen, hvis Hjerne Nattevinden havde blæst ren for Dunster, sin Barmhjertighedsgjerning, først paa Drengen og saa paa Hunden, og Mandens Kunst kom ikke til kort paa nogen af dem.

Vel maatte den unge Stamherre endnu mangen Nat skiftes til at vaage med den utrættelige Lisbeth; men da saa en Morgenstund den hvide Hund boltrede sig med lystige Spring i Kammeret, og Junkeren raabte: „Tyras, kom saa hen og giv Hans Kristoffer Poten,“ da lo Drengen højt af Glæde, og et Par Dage efter var han oven Senge.

Men efter det lyshaarede Pigebarn kigede Junker Henrik mere end én Gang ud omsonst, og stundom vendte han sig ærgerlig bort fra

Vinduet, naar i Stedet for hende en lille forkrøblet Mandsperson med Papirsruller i Haanden kom pustende op ad Stien til Gaarden.

— — Om den yngre Tvillingbroder, som paa den Tid sad i Klosterskolen i Bordesholm, har man aldrig hørt slig Voldsgjerning berettet; da man senere fortalte ham Historien med Hans Kristoffer, rystede han paa Hovedet og sagde baade om Historiens første og sidste Del: „Ja han forstaar ikke at té sig.“ Men til Broderen selv sagde han aldrig et Ord derom.

Paa Universitetet i Leipzig, hvorhen han snart efter blev sendt, passede han flittig sin *Juridica* og *Humaniora,* og bar sig høvisk ad i alle Maader. Den vælske Klædedragt med ødsle Falbelader, den efterlignede han med Moderation. Men til Trods herfor, da han en Søndag Eftermiddag i Ferietiden gik ned ad Landsbygaden sammen med sin Broder, rakte alle Bønderne og deres Koner Hals ud af Døre og Vinduer for at se efter den lærde unge Herre i hans moderne Dragt, med pudret Paryk, Sløjfer og Manchetter. Men lidt efter, da Junker Henrik gik ene tilbage, i sin graa Trøje, med Læderhuen med Falkefjerene i trykket ned paa det mørke, kortklippede Haar, saa var det bare de unge Piger, der gjorde store Øjne; men de holdt sig undselige helt langt inde i de mørke Forstuer, eller gjemte sig bag den

aabne Gangdør og kiggede hemmelig gjennem Sprækken, saa længe de vel kunde.

Men det var ganske omsonst; thi Junker Henrik havde slet ikke Øje for Pigerne, — og det saa lidt, at de unge Knøse, hvem dog dette maatte være meget til Behag, plejede at sige om ham, at Junkeren nu snart var en hel Karl; kun ikke i det ene Punkt!

Det skulde dog kun vare et Par Aar, før ogsaa hans Time slog og det tidsnok til at blive skjæbnesvanger for ham og hele Slægten.

— — Da kom der onde Tider over Landet, om hvilke der endnu længe taltes ved Ølkruset i Kroen og Spinderokken i Folkestuen. Det var „Polakkerkrigen“, som den kaldtes. Det var egentlig en Krig mellem Svenske og Danske, men Polakkerne og andet fremmed Krigsfolk, de saakaldte Hjælpetropper, oversvømmede Landet, og Gud hjælpe os for Hjælp. De brandskattede, plyndrede og øvede Vold, og hvis nogen gjorde Modstand, slog de ham ihjel.

Og blandt dem, der bar sig saa modigt ad, var der en gammel, indskrumpet Mandsling, der sit Liv igjennem mere havde ført Pennen end Kaarden. I sine bedste Aar havde han været Kornskriver i hertugelig Tjeneste, men endnu før han var blevet helt aflægs, havde han giftet sig med en forældreløs Pige, som ikke var uden Midler, hvorfor han havde opgivet sin besværlige

Stilling og indrettet sig en Skriverstue i sin Hustrus Gaard ovre i Staden. Men Konen døde i sin første Barselseng og efterlod sin Mand til Erstatning en lille Datter, hvis senere Skjønhed egentlig hverken kunde tilskrives Moderen eller Faderen. Denne sidste, som ellers hellere end gjerne tilbragte sin Aften med Passiar i Herberget, var siden den Tid blevet kjed af Byen, enten nu fordi Huset stadig mindede ham om den afdøde, eller fordi han stadig laa i Klammeri med sin Kones kvindelige Slægtninge, der ikke vilde betro den nyfødte i hans Hænder.

Saa var han da en skjøn Dag for mere end en halv Snes Aar siden draget bort fra Staden og havde opslaaet sin Bolig i Landsbyen nedenfor Kurborg til stor Forundring for Bønderne, der ikke ret kunde forstaa sig paa den lille kjøbstadklædte Mand, der Sommer og Vinter gik i Kirke med den samme spidse, sorte Filthat og sin gamle laadne Pelsfrakke. Det lille Stykke Jord, han havde kjøbt sig, havde han anlagt som Urtegaard, omgivet med et højt Gjærde og beplantet dette med Hvidtjørne og Avnbøge. Og da disse var voxede til, kiggede Gavlen af det lille Hus ud som af en grøn Rede, mens der rundt omkring laa nøgne Marker.

Hvis nogen en Vinteraften havde tittet ind ad de smaa Ruder, saa havde han som oftest set den gamle med Pennen i Haanden bøjet over et

Ark gulligt Papir, hvorpaa Skriftlinjerne langsomt rykkede fremad ved det sparsomme Kjertelys. Men om Sommerdagene maatte man søge ham der ude i Urtegaarden mellem Bistaderne, der stod opstillet mod Øst i dobbelt Række over hverandre langs den høje Hæk. Her saa' man ogsaa mangen Gang den blonde Pigelil færdes sammen med ham, i Færd med at binde Blomster op eller luge Bedene; og stundom sad de ved hinandens Side paa en Bænk helt inde under det grønne Hegn. Saa havde den gamle en opslaaet Bog i Haanden og læste for hende, eller ogsaa lod han hende selv læse. Ned i Landsbyen kom hun næsten aldrig; kun en lille Tid, da hun var større, blev hun sendt over paa Herregaarden med Dokumenter, som Faderen skrev for den gamle Herre. Men saa holdt ogsaa dette op, og det var mere end Aar og Dag siden, at man havde set hende der. En gammel Kvinde i fin Klædeskaabe og med guldbræmmet Hovedtøj havde kjørt hende hjem med sig til Staden; det var en rig Grandtante, sagde man, som vilde have, at Barnet skulde lære noget bedre, end der bød sig i Landsbyen. Og siden den Tid var hun stadig blevet hos Tanten, som ikke vilde afse hende; men nu, da fremmede Krigsfolk i tusindvis rykkede frem mod Staden, havde den lille stædige Mand næsten med Magt hentet Datteren hjem til sin Hytte derude.

Men her var det kun blevet endnu værre, og en Gang havde den gamle maattet gjemme Datteren saa langt inde under Tagskjægget paa Loftet, for at ikke Hertugens Venner, Svenskerne, skulde faa Øje paa hende, — at Pigebarnet blev trukket frem med en hel Kappe af Spindelvæv over det lysgule Haar. Men de fordægtige Karle med langt sort Overskjæg og røde Kapper, som han nu ved højlys Dag gjennem et Hul i Hegnet kunde se sværme omkring Huset — det maatte være Polakker eller maaske Tartarer, Danskekongens frygtede Venner.

Den lille Mands Knæ rystede, han havde jo lige for et Øjeblik siden hørt en klar Stemme synge oppe fra det aabne Gavlvindue. „Barbara, Barbara!“ raabte han op til Huset; „Polakkerne komme; for Guds Skyld ti stille!“

Og da strax efter et forskrækket Pigeansigt fo'r tilbage fra Vinduet, saa stod han allerede igjen ved sine Bikuber, men denne Gang med en tæt Staaltraadsmaske for sit Ansigt og tykke Læderhandsker paa Hænderne. Hurtig gik han fra den ene Kube til den anden og rykkede Træstykkerne løs, som bar den øverste Række, og allerede var alle de øverste Kuber under Biernes øredøvende Summen væltet over mod Gjærdet, saa at den aabne Bund vendte opad.

Den gamle nikkede tilfreds; et hævnlystent Smil lagde sig om den tandløse Mund. Derpaa

gik han hen og stak sit graa Hoved ud gjennem Hullet i Hegnet. Her saa' han Krigsfolkene med en ung Fyr med dragen Pallask i Haanden foran løbe hen imod Huset; saa vinkede han med Haanden til dem og skreg højere og højere „Paschól! Paschól!“ et Ord, hvis Betydning han ikke havde Begreb om, men som han mente her kunde anvendes. Og netop som han havde beregnet det, vendte Polakkerne sig om mod ham og stormede under høje Skrig hen imod Aabningen, mens den lille Mand endnu en Gang nikkede ud til dem. Men saa greb han med begge Hænder om en Stang og slog dermed som en rasende løs paa de aabne Bikuber. „Paschól! Paschól!“ raabte han, og endnu en Gang „Paschól!“ og de opirrede Dyr styrtede sig henover Hegnet løs paa de vilde Krabater, saa deres Eder og Jubelskrig blev til ynkelige Hyl, og Stormangrebet til vild Flugt.

Da den kloge Mandsling atter forsigtig keg ud gjennem Hegnet, var Hoben allerede langt borte; med Hænderne pressede op mod Øjnene løb de blindt hen for sig; kun Anføreren havde endnu en Gang vendt sig og med uforstaaelige Skrig truende løftet sine knyttede Hænder.

Samme Dags Aften – det var sent paa Sommeren – da Maanen just stod gloende rød frem af Taagen og kastede sit Lys hen over den lille Landsby, traadte Junker Henriks høje Skikkelse ud

i Maaneskinnet fra et af de lave Straatage; Smeden, som var en Slags Tusindkunstner, havde sagtens maattet afhjælpe en Fejl paa den nymodens kostbare Bøsse med Pande og Flintelaas, som hang over Junkerens Skuldre. To vældige Hunde havde trængt sig ud af Døren ved Siden af ham; Tyras var ikke mer imellem dem; det var to lysebrune Blodhunde, som nu for det meste ledsagede ham, og det ikke blot til Beskyttelse mod det omstrejfende Pak; men ligesom efter den store Religionskrig dernede sønder paa, saaledes havde ogsaa her Rovdyrene formeret sig, og man havde endog paa Landdagen drøftet og fattet Beslutning om Ulvenes Udryddelse. Og især i Kurborgs Egeskove fandt disse Utysker deres Smuthuller, og Junker Henrik og den gamle Jæger Owe Heikens var stadig paa Færde efter dem baade med Fælder og Hunde.

Langsomt slentrede han ud gjennem Landsbyen, med Hænderne hvilende paa de mægtige Dyr, som gik tæt ved begge Sider af ham; foran ham laa nu den aabne Mark; kun langt histovre skimtedes utydelig gjennem Taagen de grønne Træer om en Menneskebolig. Langsomt gik han frem gjennem Aftenens Stilhed; da lød med Et et Skrig over til ham, et fortvivlet Raab om Hjælp fra en Kvindes eller et Barns Strube. Han stod stille og lyttede, mens hans to Ledsagere

knurrende løftede Læberne og viste de hvide Tænder.

Kun et Øjebliks Lytten, saa bøjede han ind paa en smal Sidevej, og snart sneg han sig med Fingeren paa Bøssens Aftrækker hen langs et tæt Havegjerde, med Hundene tæt bag ved sig. Gjennem det grønne Løv kom der inde fra Haven en Summen, som sent om Kvælden fra Bikuber, hvis Beboere gaa til Ro. Men snart naaede ogsaa andre Lyde hans skarpe Øre; det lød som en Stønnen fra en Strube, der sammensnøres, og saa af og til spottende Udraab fra et Par andre Stemmer: „Naa, saa kald dog paa Bierne; gamle Paschól, kald dog paa Bierne!“ En vild Latter fulgte paa, men der lød intet Svar; kun fra Bikuberne hørtes bestandig den samme søvnige Summen, mens det lod til, at der fandt en stum fortvivlet Brydekamp Sted derovre.

Junkeren var nu netop naaet hen til et Hul i Gjærdet, da han atter fornam et kort utydeligt Skrig af en Kvinde, og i det samme vendte han sig og gav med Haanden Hundene et Tegn. Med en dump Knurren, som er denne Race egen, fo'r Hundene tæt ved hinanden ind igjennem Aabningen; strax efter hørtes Skrig og Eder, men derpaa blev alt stille.

Da Junker Henrik et Øjeblik efter selv stod i Haven, havde hvert af Dyrene faaet Bugt med sin Mand. Under de hede Gab med de skinnende

hvide Tandrækker laa et tykt og opsvulmet Ansigt, hvis rullende Øjne vendte det hvide ud. Men der var ikke Spor at se af nogen Kvinde, hverken ung eller gammel. Kun en lille gispende og rystende gammel Mand med næsten skaldet Hoved stod midt imellem de to Voldsmænd, endnu med en lang Strikke om Halsen.

„Er I Kornskriveren?“ raabte Junkeren; „da var I sandelig nær ved at blive hængt! Men jeg tyktes at høre et Kvindeskrig.“

Den gamle rokkede med Hovedet, som for at prøve, om Nakkehvirvlerne endnu var i Orden; derpaa nikkede han heftig og strakte de magre Hænder frem for sig.

„Hold fast, Tyrk! Hold fast, Hassan!“ mumlede Junkeren med sammenbidte Tænder, mens han løste Strikken af den gamle Mands Hals; derpaa skar han den i to Stykker og snørede Banditernes Hænder forsvarlig sammen bag paa Ryggen. Kun en Gang forsøgte de at give et Kny fra sig, men Hundenes Knurren og skarpe Tænder stoppede hastig Munden paa dem og holdt dem ubevægelig fastgroede til Stedet.

Men under deres Trøjer havde Junkeren set et Glimt af de svenske grønne Feltbind. „Se, se,“ udbrød han, „saa I vilde ogsaa spille Polakker; men nu skal I faa at se, at vi har gode Kjældere paa Kurborg! Pas paa dem, Tyrk og Hassan!“ Og Toget satte sig i Marche over imod det lille

Hus, ved Siden af hvilket en Laage førte ud i det fri. Men pludselig standsede Junkeren; thi til venstre saa' han en Kvinde staa op ad en Træstamme. „Naa, Jomfru," udbrød han halvt i Skæmt, „var det Jer, som før skreg? Da burde I sandelig have hjulpet mig med at binde disse Hallunker!"

Men han fik intet Svar, og først da han traadte nærmere, saa' han rigtig, at det var en ungdommelig Skikkelse, der med Strikker var bundet til Træet; Hovedet var sunket ned paa Brystet, og Maanens Straaler faldt ned paa et smukt Pigeansigt med lukkede Øjne. „I Djævlepak!" skreg han op i heftigt Raseri, men han forstummede, da det smukke Hoved rettede sig i Vejret, og et Par blaa Øine med et forvirret Udtryk stirrede over paa ham.

Junker Henrik havde taget Huen af sit mørke Haar, næsten endnu ærbødigere, end den Gang han forgangen Aar hilste sin grevelige Faster, da hun havde beæret Kurborg med sin Nærværelse; tøvende og med Blikket ufravendt fæstet paa det skjønne Ansigt, traadte han nærmere. „Hvem er I?" spurgte han langsomt, „og hvordan kommer I til at bo hos denne Mand?"

Og han strakte allerede Hænderne ud for at befri det slanke Legeme for de snærende Baand; men begge Hunde gav sig rasende til at halse. Med et Par Spring var han atter henne hos dem.

En af Skjælmerne havde villet undvige, men den største Hunds Forpoter laa allerede som Jernkløer paa hans Skuldre.

Endnu kun et flygtigt Blik fik Junkeren Tid til at kaste paa den bundne Kvinde; thi Kornskriveren havde pustende skyndt sig derhen, og hans Skikkelse dækkede for den unge Pige, mens han syntes travlt beskjæftiget med at løse hendes Baand. „Nu er de alle borte," hørte Junkeren ham sige. „Nu er de alle borte." Og den ungdommelige, bævende Stemme sagde til Svar: „Mener I Polakkerne, lille Fa'r?"

„Ja vist saa, Barn; Polakkerne, Junkeren, alle er de borte!"

Men Junker Henrik stod allerede udenfor med sine Fanger, og da han saa ned ad Vejen, fik han Øje paa en undersætsig Karl, der gik ham i Møde: „Halløj, er det dig, Hans Kristoffer?" raabte han.

„Ja, Herre; jeg var nede i Landsbyen for at se til min Mo'r, og saa paa Hjemvejen kjendte jeg Eders Hunde paa Mælet."

Junkeren betænkte sig et Øjeblik; saa sagde han: „Ja, saa kan vi maaske lade dem blive her; der kunde let komme Besøg her igjen inden Morgen." Han bukkede sig ned mod Hundene og tilhviskede hver af dem et Ord, og de mægtige Dyr strakte sig, skjønt grumme nødigt, hen ad Jorden, hver paa sin Side af Laagen.

Forundret stod Hans Kristoffer og saa' til. „Hr. Junker," sagde han advarende; dette Røverpak har ofte forbandet godt Skydetøj; vil I virkelig vove jeres Hunde for den gamle Skrivers Skyld?"

Junkeren saa' et Øjeblik paa ham, som om han først maatte besinde sig: „For Kornskriverens Skyld, mener du? — Aa ja, Hans Kristoffer, ogsaa for Kornskriverens Skyld!"

Og Toget satte sig i Gang i Retning af Gaarden, medens Hundenes gnistrende Øjne fulgte dem, indtil de langt ude paa Markerne ikke var til at skjælne i Maanens usikre Lys.

— — Paa Kurborg var der imidlertid blevet stor Uro; der var arriveret svensk Indkvartering; i Udhusene og i Gaardsrummet var der Trængsel af Heste og Soldater, og deroppe i Hovedbygningen sad Officererne allerede bænkede ved de fulde Bægre, mens den gamle Herre af og til fuld af Utaalmodighed saa' ud efter sin Søn. Da denne saa omsider ankom med de to Marodører, fandt han vel en Profos ved Afdelingen, som tog dem i Forvaring, men de overordnede var kun lidet tilbøjelige til at straffe dem efter Fortjeneste. Men midt under hele den sildige Larm og Svirelaget søgte hans Tanker bestandig tilbage til det lille ensomme Hus, hvor nu hans to Hunde holdt Vagt. Dog selv kunde han ikke smutte bort; dertil var der nu altfor meget hjemme at tage Vare.

Men da Morgensolen allerede begyndte at skinne paa den røde dugvaade Lyng ovre paa Heden, saa' han Hans Kristoffer kommé ud fra en af Staldene, hvor de svenske Dragoner sov hos deres Heste. Han vinkede ham hen til sig og sagde til ham, at han skulde gaa ned til Kornskriverens Hus og tage Foder med til Hundene; han skulde lade dem blive dernede, og bare lægge Mærke til alt og berette ham, hvad han bemærkede.

Mer end ti Gange gik vel Junkeren, efter at Karlen var gaaet, ud foran Porten for at kige ned ad Vejen til Landsbyen. Men da han saa omsider igjen fik Øje paa den undersætsige Skikkelse i Solens skraa Straaler, saa' han ogsaa begge Hundene trave afsted ved hans Side. „Naa, Hans Kristoffer," raabte han, idet han gik ham i Møde, „jeg sagde dig jo, at du skulde lade Hundene blive!"

Hans Kristoffer kløede sig bag Øret i det tætte, hørgule Haaar: „Ja, Herre, jeg havde Skam ogsaa ladet dem ligge der, omendskjønt de logrede saa mindelig med Svandsen, men der var ikke en Moders Sjæl mer i Huset."

Junker Henrik stødte barsk Hundene tilbage, der logrende og pibende af Glæde var sprunget op ad ham! „Fortæl, Kristoffer!" udbrød han. „Der er da ikke hændt en Ulykke histovre?" Men der var slet ingen Ulykke at berette; før

Solopgang var Kornskriveren sammen med sin Datter draget over til Ove Heikens i Taarnbygningen ovre i Skoven. De var Søskendebørn, og hvert Efteraar, naar Skriveren havde hjulpet ham med de aarlige Brænderegnskaber, plejede de at spise Mortensgaas sammen derovre.

Hans Kristoffer havde endnu mødt Drengen, der havde kjørt nogle Sengklæder over i Skoven bagefter de flygtende. „For saa kjønne Piger," sagde han smidskende, „kan Murene heller ikke let blive for faste." Han saa' ikke, hvordan Junkeren bistert rynkede Brynet ved de skæmtsomme Ord. Han havde endnu noget at fortælle; som Drengen havde sagt ham, havde de været bange for de store Hunde og havde ligefrem stjaalet sig ud af Huset gjennem Haven.

Hans Kristoffer kunde uhindret snakke fort; snoende sit Mundskjæg gik Junkeren tavs med ham opad den stejle Bakke til Kurborg.

Der var næsten gaaet en Uge, siden Svenskerne var draget bort, og endnu havde Junkeren ikke sat sin Fod derovre i Taarnet, uagtet han ellers aldrig lod en Dag gaa hen uden at gaa over og tale med den gamle Distriktsjæger om Ulvegrave eller Jagtture. Men saa kom der Bud om, at en Afdeling Soldater, der laa i Lejr i Lavningen hinsides Skoven, huggede Teltpæle og Faskiner af

de bedste unge Egetræer og allerede havde anrettet megen Ødelæggelse. Den gamle Herre, som holdt svær Hævd over sine Skove, blev meget fortørnet. Derfor blev Junker Henrik sendt afsted for at underhandle med Officererne, og han skulde ogsaa tage Ove Heikens med sig, for efter hans Anvisning at udvise Træer til Krigsfolkenes Brug.

Det var allerede højt op paa Formiddagen, da han med raske Skridt gik ned ad Stien gjennem Lyngen; men hans Gang sagtnede mer og mer, eftersom det kullede Taarn derovre syntes at komme nærmere.

Med sin øvre Etage ragede det op over den høje Mur, som omsluttede den foran liggende Gaard til Beskyttelse mod omstrejfende Rovdyr, og den store røde Port skinnede formelig i Solen. Lyngen var afblomstret, og Egenes Løv rundt om Huset var allerede begyndt at faa en broget, rødlig Farve; det var blikstille, ikke en Lyd hørtes, og Grenene, som bøjede sig frem over det flade, mørkebrune Tag, bevægede sig ikke.

Junkeren stod allerede deroppe, med Haanden paa Portklinken, da et Skrig som af en opskræmmet Høne paa den anden Side af Muren pludselig naaede hans Øren.

„Halløj!“ raabte han og blev næsten bange for sin egen Stemme, „er Høgen nu ogsaa slaaet ned herovre?“

I det samme havde han aabnet Døren; men

der fløj ingen Høg op; i Stedet derfor saa' han derovre ved Indgangsdøren den smukke unge Kvinde fra Kornskriverens Have sidde paa den store Trappesten. Imellem sine Knæ holdt hun en sort Høne, der skrigende slog med Vingerne og med Næbet hakkede efter den lyse Haarfletning, som var falden ned i hendes Skjød.

„Naa, er det Eder, Jomfru?" sagde Junker Henrik, idet han tøvende traadte nærmere; nu først saa' han, at der i hendes anden Haand blinkede en Kniv.

Blussende rød i Ansigtet saa' hun ud, rystede paa Hovedet og sagde ligesom til sig selv: „Nej, jeg kan ikke. Hun gav sig ikke Stunder til at hilse, men hendes blaa Øjne flakkede raadvilde om og standsede næsten bedende ved den, der stod foran hende, som om hun ventede paa hans Hjælp.

„Hvad er det, som I ikke mægter, Jomfru?" spurgte Junker Henrik.

Da gled der et halvt ynksomt Smil over det smukke Pigeansigt; hun løftede Hønen i Vejret og sagde: „Onkel gav mig den i Morges tidlig, da han gik ud i Skoven med Drengen; min Fader kan ikke taale den vante Kost."

„Er da jer Fader syg?"

„Nej, men han er gammel, naadige Herre, og det, der hændte forgangen Nat, det har han ikke kunnet forvinde." Men saa standsede hun med Et;

hun havde rejst sig op og stod nu blussende rød foran ham: „Aa, Hr. Junker, bliv ikke vred; jeg skulde jo allerede forlængst have takket Eder tusinde Gange!

Hun havde sluppet baade Kniven og Hønen, som laa der og sprællede med sammenbundne Ben. Men Junker Henrik bukkede sig ned og tog dem begge op: „Glem kun ikke Jer Faders Suppe, Jomfru," sagde han.

I det samme gav baade den unge Pige og Hønen et Skrig fra sig; den sidste havde dog haft mest Grund til at skrige, thi en Blodstraale stod ud fra dens Strube, og et Par Draaber stænkede endog hen paa hendes hvide Forklæde. „Har I slagtet den — allerede?" udbrød hun helt forskrækket og saa' ned paa Fuglen, som endnu laa i de sidste Trækninger ved Siden af Kniven paa Trappestenen, hvor Junkeren havde lagt den.

„Jeg vilde fri dig derfor, Barbara," sagde han, „men nu bliver du jo igjen bange for mig, ligesom den Gang den lille Barbara, der aldrig mer kom op paa Gaarden; men jeg havde jo ogsaa givet hende god Grund dertil."

„Aa nej, vist ikke nej, Hr. Junker!" stammede hun forlegen og med nedslagne Øjne; „I var jo den Gang endnu saa ung! — Og jeg ved jo, ligesom hele Egnen, hvordan I gjorde det godt igjen — I kunde jo ikke gjøre noget Barn Fortræd!"

Junker Henrik blev næsten heftig: „Nej, sig

ikke det, Jomfru Barbara! Jeg fortjener det ikke. Det med Hans Kristoffer, det fik endda at være; men der er noget andet, som ikke lader sig ændre."

„For Guds Skyld, Hr. Junker," udbrød hun; „I har da vel ikke et Menneskeliv paa jer Samvittighed?"

Han rystede paa Hovedet: „Nej, Barbara, det er kun en Hund, en stor hvid Hund! Men ofte om Natten tykkes det mig, at den staar foran min Seng og ser paa mig, som om den vilde slikke min Haand. Og dog har jeg jo selv slaaet den ihjel i hidsig Vrede, den Gang den ikke sammen med de andre Hunde vilde gaa løs paa Ulven, som Ove og jeg langt om længe havde faaet fat i."

„Var det Tyras?" udbrød hun. „Eders rare Tyras?"

Han nikkede: „Og jeg kunde endda slet ikke forlange det af den; det var jo kun en Hund for det lettere Vildt, og det var imod dens Natur at give sig i Kast med Ulven."

„Aa, Junker Henrik," sagde hun og rakte som et Barn Hænderne ud imod ham; „det maa I aldrig mere gjøre!"

Han greb dem heftigt: „Nej, nej, saa sandt hjælpe mig Gud; saa skulde man da stræbe mig efter Livet!"

De blaa Øjne saa' straalende ind i hans. „Pas paa, sagde hun sagte, „det var en Ed!“

Og Junkeren nikkede: „Ja, kun naar det gjaldt mit Liv — og dit, Barbara!“

Oppe i Huset bankede en svag Haand paa de smaa Ruder, og en mat Stemme raabte ned: „Barbara, Barbara!“ Men endnu bestandig laa deres Hænder i hinanden.

Og endnu en Gang, som i afmægtig Utaalmodighed, bankede det paa Vinduet deroppe. „Det er min Fader!“ udbrød Pigebarnet; og hun tilføjede sagtere: „I skulde vel talt med min Onkel?“

„I gjætter rigtigt, Jomfru,“ sagde han og slap kun tøvende hendes smaa Hænder; „jer Høne længes sikkert ogsaa efter Gryden. Men det bæres mig for, som havde I løftet en Tyngsel fra mit Sind; og I giver mig vel nok Lov til at mindes denne Stund?“

Saa vendte han sig hastig og gik ud ad Porten; men hun blev staaende og stirrede endnu hen paa dens svære Egeplanker, som vilde hun se lukt igjennem dem, indtil der for tredje Gang blev banket paa Ruden deroppe saa haardt, at Glasstumperne røg klirrende for hendes Fødder. Forskrækket fo'r hun sammen og hastede igjennem Indgangsdøren opad Trappen til Faderens Kammer.

Det maatte vel være saa, at der var noget, som ikke kunde gaa Junker Henrik af Minde; thi siden hin Dag – og ogsaa efter at den gamle Herre havde faaet sat en lille Dæmper paa Skovødelæggelsen, – fandtes der altid et eller andet Paaskud, som drev Junkeren nedad Stien gjennem Lyngen og op mod Jægerens Hus. Men saa, da de gule Blade allerede fløj i Flokke ned fra Træerne, begyndte han med at undgaa den aabne Lyngsti og følge en skjult Vej ovenom Bankerne, helt gjennem Egeskoven. Og Hundene, som før altid fulgte ham, lukkede han inde i Stalden, hvor de forgjæves stod og hylede efter ham. Og Kornskriveren kunde disse Besøg saa vist ikke gjælde; thi han var og blev lam siden hin skrækkelige Aften, og sad nu stille hen i Jægerens Lænestol oppe i det øverste Stokværk, og det var kun sjældent, at Junkeren satte sin Fod indenfor det gamle Taarn. Det var jo ogsaa mest om Formiddagen, naar Ove Heikens var ude i Skoven med sin Dreng. Intet menneskeligt Øje, kun Solsorterne, der endnu hoppede om paa de næsten bladløse Grene, kunde have set, at der nede mellem Stammerne vandrede et lykkeligt Par, set, hvordan hun lænede sit blonde Hoved ind imod hans Bryst, mens hans Arme lagde sig om hende saa blødt og dog saa fast, som om han vilde skjærme hende mod usynlige Fjender.

Men selv fra den forborgne Kjærlighed udgaar

der et Skjær, som røber den. Da Junkeren en Formiddag, beruset af sin unge Lykke, traadte tæt hen til Taarnet mellem nogle af de høje Stammer, lød der en Stemme tæt ved ham! „I Dag er jeg blevet hjemme, Hr. Junker, for at I ikke hver Gang skal gaa fejl af mig."

Junker Henrik behøvede ikke at se op; fra sine tidligste Barneaar kjendte han Ove Heikens Stemme, og dog fo'r han nu sammen og stod foran sin gamle Ven og Tjener uden at kunne faa et Ord frem, skjønt der ikke var Gnist af Fortørnelse i hans Hjerte. Saa begyndte Ove paa ny: „Lad os atter som før, Hr. Junker, gaa sammen paa Jagt efter Ulven eller Vildsoen; men lad Barnet i Fred, som nu sover i mit Hus!"

Junkeren saa' op, som vilde han tale. „Nej, sig ikke noget, Junker Henrik," sagde den gamle afværgende; „jeg ved jo godt, hvad jer Hu staar til, hvor ærlig jer Tanke er. I er ikke som de andre derovre i Riget, hvor man nu vil lade udgaa en Lov om, at alle Jomfrukrænkere, høje eller lave, skal bøde med Liv og Lemmer . . ."

Han fik ikke sagt mere. Hr. Henrik havde rettet sig i Vejret, hans Øjne skød pludselige Gnister. „Ove Heikens!" raabte han, og hans knyttede Haand greb efter den gamles Bryst. Dog var det kun et Øjeblik, saa lod han den atter synke; thi derovre fra Taarnet lød det, som om

lette Trin gik nedad Trappen, og i det samme lød en lys Stemme kvidrende gjennem Luften:

„Hans Hjerte fra mit Hjerte
skal skilles ej paa Jord;
du kjære Gud i Himmerig,
den Fryd er altfor stor."

Med straalende Aasyn stod Junkeren der, mens Ove Heikens sagde: „Jer Møje er omsonst, Hr. Henrik; i Dag kommer hun ikke; Døren er laaset, og Nøglen ligger i min Lomme!"

Hans Stemme klang næsten vredt, men Junkeren agtede ikke derpaa: „Naa, naa, Ove, godt Ord igjen," sagde han; „men jeg mente kun, at du ikke skulde betegne mig med slige Ord, der kan passe til Skælmer!"

„Naar jer Hu staar saadan, Hr. Henrik," sagde den gamle og saa' sørgmodig paa ham, „hvad tænker I da mer? I hvilket Kammer i jer Faders Hus er der Plads til jer Ægteseng med den ringe Mands Datter? Eller vilde I derfor forspilde jer Arv? Og selv om I vilde — jeg vil intet sige min Husbonds Sønner paa; men der vilde blive stor Sorg, i Fald jer højlærde Hr. Broder fik Styret her."

Da fo'r Junkeren op: „Du staar og primer, Ove; hvordan skulde jeg komme til at se min Broders Haand udstrække sig efter min lovmæssige Ejendom? Naar vor Faders Øjne lukkes —

det ske sent! — saa er det mine, der skal vaage over Kurborg, saadan som det er gammel Landsens Skik."

Og idet han sagde disse Ord, hørte man indenfor Porten en sagte Støj, som af en forsigtig Haand, der læmpelig søgte at aabne. „Barbara!" raabte Junkeren. „Luk op, Ove Heikens! Du skal se, at Guds Sol frit kan skinne paa os, uden at vi behøve at skamme os!"

Men den gamle tog ikke Nøglen op af Lommen. „Nej, Hr. Henrik, jeg lukker hverken Port eller Dør op for Jer. Det maa I ikke forlange af jer Faders gamle Tjener!"

Junkeren saa' et Øjeblik paa ham med rynket Pande, saa sagde han; „Jeg kan ikke vredes paa dig derfor, Ove Heikens; saa maa enhver se til, hvad Vej han skal følge!"

Ovre fra den anden Side af Porten hørte han atter nogen røre sig; hans Øjne sendte et flygtigt Blik derhen, men saa nikkede han til den gamle og gik ned ad Lyngstien.

„Hans Hjerte fra mit Hjerte
skal aldrig skilles ad;
du kjære Gud i Himmerig —"

Næsten overmodig klang den skjønne Elskovsvise, og han sang den mer og mer jublende, jo længer han gik frem igjennem de sorte Lyngbuske; Vinden, som strøg ham i Møde, tog Ordene med sig og førte dem tilbage, og ikke et Ord gik tabt.

Det hedder sig vel, at „Elskov finder altid Udvej;“ men siden hin Dag passede det kun daarligt paa Junker Henrik. Det faldt ham slet ikke lystigt at grunde over, hvorfor den gamle Herre netop om Formiddagen havde faaet saa megen Brug for hans Hjælp. Var der ikke andet at gjøre, saa var der Regninger, der skulde udfærdiges, eller Aktstykker i en langtrukken Proces, der skulde gjennemlæses eller opsættes, eller ogsaa var der blevet et Dokument borte, som skulde støves op i de gamle Bunker; der var næsten altid et og andet, som holdt ham tilbage.

Og havde han saa endelig set Lejlighed til at smutte bort, saa gik han i dødelig Skræk for at finde, at Gjæsterne derovre var jagne paa Porten efter Faderens Befaling. Saa det var ham næsten en Trøst, naar han kom nærmere, at se et Glimt af Kornskriverens vissen-gule Ansigt bag Ruderne eller høre hans tørre Hoste ned fra det øvre Stokværk. Men knap var han kommen hen til Porten, før Ove Heikens kom ham i Møde, og det lune Smil om den gamle skjæggede Mund fik mere end én Gang Junkerens Øjne til at gnistre. Men naar der saa lød lette Fjed hen over Gulvet ovenover, blev han atter rolig og sad taalmodig og hørte paa den gamles vidtløftige Fortællinger om Krigsfolk og Feltslag, om Vildt og om Skove.

Men bedst var det dog, naar han fandt Porten lukket; thi saa havde et Par unge Øjne spejdet

ud efter ham; og snart efter vexlede de hede Elskovsord ud igjennem de stængende Planker, alt imens Ravne og Krager skrege af Sult og Kulde oppe i de nøgne Grene.

— — Saaledes gik Tiden hen, og det blev Nytaar. Krigsurolighederne vedblev, den unge Hertug Christian var indesluttet af danske Tropper i sin faste By ved Ejderen, mens hans Fader, Hertug Frederik, allerede inden Høsten var gaaet ind paa den af ham saa stærkt attraaede Fred. Til Trods for alt dette var ved Helligtrekongers Tid Ridderskabet talrigt samlet i Kiel; det var nemlig for de fleste bleven knap Tid paa Mønt, og man haabede, at det fredelige Omslag skulde gjøre det let der at faa Laan.

Ogsaa Junker Henrik havde efter Faderens Ordre maattet gjøre en Rejse dertil. Det var dog ikke for at skaffe Penge; men den yngre Junker Ditlev, der alt beklædte en anseelig Stilling i det hertugelige Kancelli i Gottorp, skulde der fejre sin Trolovelse med en adelig Jomfru af gammel velhavende Slægt, og Junker Henrik havde faaet Formaning til ligeledes at se sig godt om ved Dansen paa Raadstuesalen; thi i den Tid havde de høje Herrer for Skik paa slige Forretningsrejser ogsaa at medbringe Hustruer og Døtre, der til Trods for de daarlige Tider heller ikke i Aar vilde gaa glip af den sparsomt forekommende Lejlighed til at more sig. Men hin Aften sad den gamle Herre

alene hjemme i sit Værelse paa Kurborg, pint af Gigten, og kastede den ene Vedknude efter den anden paa Kaminilden, hvis røde Skær spillede hen over de hvidkalkede Vægge med de gamle Vaabentrofæer og hans længst henfarne Hustrus Billede. Kun dernede i Folkestuen, hvorfra der dog ikke naaede nogen Lyd herop, — der gik det lystigt til med Sødgrød og Flæskesteg; kun taltes der ikke mange Ord om den højfornemme Brudgom; de yngre kunde knap mindes ham, og han var næsten bleven fremmed for dem alle i Hjemmet.

— — Den Beretning, som Junker Henrik aflagde ved sin Hjemkomst, var dog næppe efter Faderens Hoved; Brudgommen havde han næsten kun faaet i Tale midt i den nye Familiekreds eller andre højfornemme Folk; men efter Faderen og Hjemmet havde han ikke spurgt synderlig meget. Hvad Junker Henrik selv angik, saa havde de sminkede Damer med deres, trods Landets Nød, udstafferede Klæder ikke kunnet afvinde ham nogen Beundring, og Bruden selv, hvis høje Haartops røde Naturfarve Pudderet ikke havde kunnet dække — havde han i sit stille Sind maattet ligne ved en malet Jesabel. Ganske vist havde hun vist ham den Ære at byde ham op til at danse en ny fransk Gavotte, men efter et Par Omgange havde der spillet et Smil om hendes smalle Læber: „I forstaar Jer sikkert bedre paa de gamle Danse", havde hun sagt, og dermed sluppet hans Arm.

— — Derhjemme, og allerede næste Formiddag, havde Junker Henrik bedre Lykke med sig. Der ovre i det gamle Taarn i Skoven, hvor man endnu ikke vidste noget om hans Hjemkomst, fandt han Port og Dør aaben. Kun den lamme Mands Hosten lød ned gjennem Loftet, da han traadte ind i Jægerens Stue. En lille Stund stod han alene; men saa slog et Par runde varme Arme sig om hans Hals, og et yndigt Pigeansigt med en Ramme af lyse Lokker lagde sig med lukkede Øjne ind til hans Bryst.

„Du ryster, Barbara," sagde han.

„Ja, fordi du nu atter er her igjen, Henrik," hviskede hun og klyngede sig endnu tættere ind imod ham.

Ligesom grebet af Ærefrygt for den jomfruelige Skjønhed lod han sin Haand stryge hen over hendes Kind og hendes silkebløde Haar. Saa kom der over ham som en overmodig Følelse af Lykke, og han fortalte om sin Rejse, om de pyntede Modedamer, og om hvor galt det var gaaet ham med den nye Dans. Og da hun lo, sagde han spøgende: „Ja, hvad mener du, min allerkjæreste, naar vi to en Gang skal til at danse mellem alle disse Pyntedukker?"

Men hun slog Øjnene ængstelig op imod ham: „Nej, nej, hvad er det, du siger, Henrik?"

Han saa' paa hende længe og ømt: „Intet,

Barbara; men jeg holder jo fast paa dig; hvad Grund har du saa til at frygte?"

Da lød med Et et kraftigt Hundeglam derovre i Skoven; Ove Heikens var paa Vejen hjemad. Men Stuen var tom, da han traadte ind; kun Hundene gik endnu og snusede frem og tilbage.

Søndagen efter var den svære Herskabskarosse som sædvanlig kjørt frem for Kirkedøren, og de sorte Heste stod bundne ved Jernringene i Vaabenhusets Mur. Derinde i Kirken holdt Præsten en stræng Straffeprædiken mod Sværmerne og Gjendøberne, som paa ny søgte at udbrede deres ryggesløse Uvæsen derovre i Staden. Han syntes hel skinbarlig og livagtig at se dem for sig; thi han rev den sorte Kalot af sit graa Hoved og slyngede den forbitret ned i Kirken. Den gamle Herre fra Kurborg nikkede tilfreds ned til Præsten oppe fra Herskabsstolen i Pulpituret. Men Bønderne sad dvaske og med ligegyldige Ansigter. Hvad brød de sig om Sværmere og Gjendøbere? De tunge Skatter og de fremmede Krigsfolk laa langt føleligere paa deres Nakke, og selv paa den statelige Junker ved Faderens Side syntes den præstelige Indflydelse ganske spildt. Hans Øjne søgte bestandig igjen over mod en af Kirkestolene dernede, indtil der stod som en Taage for hans Blik, eller indtil der fra et blaat Øjenpar sendtes et frygtsomt og hastigt Blik op til ham.

Da saa omsider Præsten ved Gudstjenestens

Slutning havde læst Kollekten oppe fra Alteret, og Menigheden havde sunget Svarene, saa blev endnu alle tilbage i Kirkestolene og ventede ærbødigt, indtil Herskabet var kommet ned fra sin Stol og skred hen ad Kirkegulvet. Men denne Gang lod den gamle Herre mod Sædvane Junkeren gaa forrest, og lod et mørkt Blik glide hen over det blonde Pigebarn, der havde rejst sig fra sit Sæde ved Siden af den gamle Jæger Ove Heikens.

Da han var kommen til Sæde i sin Vogn, bød han Kjøresvenden vente, til Præsten var kommen ud af Kirken. Han vinkede ham hen til sig og trykkede hans Haand, og de Folk, som stod nærved mellem nogle Gravhøje for at vente paa, at Herskabet skulde kjøre, de hørte ham sige: „Ja, gid Djævlen annamme alle Oprørere, Hr. Pastor! Men kom Han bare over hos mig i Eftermiddag; der er endnu i Kjælderen en god Drik!“

— — — Eftermiddagssolen sendte sine skraa Straaler ind igjennem Vinduet over Hovedindgangen. Inde i Borgherrens Stue blussede Ilden lystigt i Kaminen, men det var dog næppelig Skæret fra Ilden, der nu farvede den gamle Herres ellers saa blege Ansigt. Hans ene Haand hvilede haardt paa det mørke Egetræsbord, mens den anden urolig fo'r hen over det kort klippede Hovedhaar. Paa Bordet laa der ved Siden af et halvt tømt Glas et Blad Papir, trykt med store kluntede Typer. Det var Kirkens Forordning mod de ubod-

færdige, som nylig var bleven udstedt. Vel var der allerede forlængst givet Forskrifter om Udelukkelse fra Nadverbord og Udstødelse af Menigheden, men den nye Forordning gav nærmere Anvisning angaaende Fuldbyrdelsen heraf, og hvorlunde den skulde udfylde Hullerne i den verdslige Myndighed.

Junkeren havde alt lagt Papiret fra sig, men nu greb hans Haand atter derefter, og han syntes at gruble over, hvordan han kunde anvende det til sit Øjemed.

Der var allerede mere end én Gang blevet banket paa Døren derudenfor, uden at Husets Herre havde hørt det eller raabt „kom ind"; nu gik den omsider op, og den gamle Herre fo'r op af sine Tanker med et fornøjet: „Naa, er det Ham, Hr. Pastor; det var vel, at Han kom!"

Saa fyldte han et Glas til, Præsten tog det og gjorde ham Besked. Derpaa gik Pastoren som sædvanlig uden at sige et Ord hen til et lille Bord, som stod foran det midterste Vindue, og ud af et lille Skrin, der stod paa Bordet, rystede han de Buxboms Skakbrikker og stillede dem ganske sindigt op paa de i Bordpladen indlagte Felter.

Heller ikke i Dag undlod Husets Herre at tage Plads lige over for sin Gjæst. Præsten sad der iført sin lange sorte Habit med tilsvarende Kalot over det tynde Haar, og den anden i sin

bekvemme Slobrok, som han ofte tog til Side, som om han fik det for varmt. Vinen stod ved Siden af dem i Vindueskarmen, og ofte skyllede Junkeren et Glas ned. Men hans Spil var ikke som ellers, naar han efter kort Tids Forløb kunde tilraabe Præsten et triumferende „Mat!“ I Dag havde han alt flere Gange, paa Præstens beskedne Bemærkninger desangaaende, gjort sit Træk om; men bestandig skød han uagtsom Bønder og Officerer frem og tilbage, og hans Fingre tog saa haardt fat paa dem, som om han vilde brække dem i Stykker.

„Eders Naade har nok andet i Tanker i Dag, sagde Præsten; „nu er eders Dronning atter ikke garderet!“

Da skød Junkeren Bordet fra sig, saa at alle Brikkerne faldt omkuld. „Ja, Han har Ret, Præst! Spillet faar at vente til en anden Gang; jeg har noget at tale med Ham om!“

Han var sprunget op, og snart gik de begge frem og tilbage i ivrig Samtale. Den gejstlige løftede mer og mer sit Hoved, mens hans Svar blev korte og knappe. Helt usikker og eftertænksom gik han ved Siden af den stadig mere højttalende Borgherre. „Han skal slet intet bryde sig om, hvad Stand Synderen tilhører! Men Han skal kun som befalet er, bede for ham paa Prækestolen og i Menighedens Nærværelse true ham med Udstødelse og med Guds Vrede!“

„Men I glemmer vist," svarede den anden, „at hvis jer Søn virkelig var en Synder, saa maatte ogsaa med ham Opfordring og Formaning gjennem Degnen finde Sted forud, og det holdt I vel mindre af?"

„Ja vist saa! Men jeg har jo selv formanet ham, og naar jeg besørger det, saa kan den Dumrian af en Degn jo vel nok spare sig Ulejligheden!" Og da der fra den anden Side ikke fulgte noget Svar, saa føjede han til: „Ja, jeg tænker, at Han forstaar min Mening, Præst! Gjør Han bare saadan som ifjor Paaske Magisteren ovre i Staden! Der var ogsaa derovre en Knægt, som havde løftet Haanden mod sin Fader."

Men saa sagde Præsten: „Det har dog Junker Henrik aldrig gjort!"

Men den gamle Herre skreg op: „Mod alle sine Forfædre har han løftet Haanden; men de dernede i Gravkapellet, de kan ikke værge sig, og derfor maa jeg gjøre det."

„Gjør som I vil," sagde Præsten; det kan jeg ikke hindre Jer i."

Den gamle stive Adelsmand havde revet sin Krykkestok frem af Stativet, og stødte den nu heftigt i Gulvet. „Hindre mig, siger Han? Nej, Han skal hjælpe mig, Præst, saadan som det er hans forbandede Skyldighed mod hans Herskab og mod Kirken!"

Den talende var blevet saa højrøstet, at

godt af at faa at vide." Og da de andre trængte sig sammen om hende, satte hun sig ganske rolig paa sin Kjærestes, den lange Kusks Skjød og sagde: „Naa, slaa jer nu til Taals; det var først, da Junkeren talte sig varm, at jeg kunde forstaa, hvad det gjaldt."

Og da hun saa omsider havde udkrammet alt, hvad hun vidste, og nu lod sine straalende blanke Øjne glide rundt paa Tilhørerne, saa ventede hun omsonst paa den Snaksomhed, som ellers plejede at følge paa slig fortrolig Sladder. Tavs klappede Hans Kristoffer Hundenes brede Hoveder, og Pigerne sad stille og tænkte paa den kjønne Junker, og hvorfor hans Øje ikke ligesaa godt var faldet paa dem; kun Kusken sagde eftertænksomt, efter en Stund at have gnedet sin store Næse: „Ja, nu forstaar jeg det! Da Herren før lod mig kalde, saa satte han et saadant Ansigt op, at jeg tænkte, han vilde degradere mig til Stalddreng; og saa var det ikke andet, end at jeg i Morgen tidlig skulde hente den gamle Notarius herover fra Staden."

„Notarius? Skal han maaske ogsaa holde Prækener?" udbrød Pigen. Men i samme Øjeblik hoppede hun ned fra hans Skjød; thi den gamle Oldfrue traadte ind, og der blev ganske stille; Kusken trak et forseglet Brevskab op af Lommen, betragtede Udskriften, som om han kunde læse

den, og stak det saa ganske eftertænksom i Lommen igjen.

Da Slaaentjørnen blomstrede, blev der omsider atter en Gang Fred i Landet. Klokkerne ringede fjern og nær; der blev opsendt Takkebønner for Altrene, og de fremmede Krigsfolk drog efterhaanden bort. Ogsaa fra den lille Landsbykirke nedenfor Kurborg lød Klokkeklangen; men en Dag efter Middag, da de andre Kirketaarne tav, begyndte Klokkelyden her igjen. Og det gjaldt ikke den korte Fred, som Menneskene slutte i falske Ord med onde Tanker i Hjertet; det gjaldt den Fred, som endnu ingen Stridsmand har brudt.

Ned fra Kurborg bevægede sig langsomt et Ligtog; paa Kistens Laag havde Landsbyens kunstfærdige Smed hamret det adelige Vaaben; thi under det laa den gamle Herre paa Kurborg. I den aabne Vogn, som fulgte lige efter Kisten, sad de to Brødre, Junker Henrik og den hertugelige Raad; men den sidste havde Hastværk som altid. Derinde i Gottorp var der nu saa meget at ordne; og mens de nede i Gravkapellets Hvælving sang det sidste Amen over Faderens Kiste, stod Rideknægten allerede ovre foran Kroen med sin egen og sin Herres Hest ved Tømmen.

Ligesom ved Jagildet i Kiel, havde Brødrene ogsaa nu blot vexlet faa Ord; kun da den yngre

sagde Farvel paa Kirkegaarden, bemærkede han ligesom tilfældig: „Du ved vel, at Faders Testamente fornylig er blevet deponeret i Landsretten?“

Junker Henrik studsede: „Et Testamente? Hvortil det? Derom har man intet sagt mig.“

Flygtigt havde den hertugelige Raad taget ham i Haanden, og blot sagt: „Jeg skal nok sørge for, at Tid og Sted til dets Aabning skal blive berammet.“

Dermed gik han sin Vej ad Kroen til og red bort med sin Rideknægt.

Fuld af urolige Tanker var Broderen blevet staaende, medens Klokkeringningen igjen tog fat, og endnu en Kiste, og denne Gang en simpel, blev baaret ind ad Kirkegaardslaagen. Kun den gamle Jæger Ove Heikens og et grædende Pigebarn gik bagefter den. Men mange Folk, der endnu stod paa Kirkegaarden, flokkedes nu ogsaa om denne Grav. Og ogsaa over denne døde udtalte Præsten de gamle højtidelige Ord: Til Jord skal du vorde, men af Jord skal du igjen opstaa. Men da den tunge Spadefuld Jord drønede ned mod Kistelaaget, trængte Junker Henriks høje Skikkelse sig frem gjennem Hoben, og da saa ogsaa her det sidste Fadervor var til Ende, drog han for alles Øjne den begravedes Datter ind til sit Bryst og blev staaende saaledes med hende, indtil allerede han saa Præsten gaa paa Vejen ned imod sit Hjem. „Kom,“ hviskede han til den smukke Pigelil, og

som om de begge vidste, at hvers Hu stod til det samme, fulgte de Haand i Haand den gejstlige Herre til hans Hus. Derpaa sagde Junkeren: „Jeg beder Eders Højærværdighed være Vidne til vor Trolovelse, for at hun, som staar her, nu kan finde et nyt Hjem ved mit Hjerte.“

Og den gamle Præsts Hænder lagde sig skjælvende paa deres Hoveder.

Men deroppe fra Kirkegaarden gik Ove Heikens hovedrystende hjem til sit Taarn ovre imellem de gamle Ege.

Junker Ditlevs Bryllup, som allerede var blevet forhalet ved Krigen, blev nu yderligere udsat af Hensyn til det standsmæssig foreskrevne Sørgeaar. Anderledes med den ældre Broder; her var det netop Døden, som drev ham til hastig Bryllupsfærd.

Bag Kurborgs Egeskove, men dog endnu ikke helt nede i Lavningen ved Aaen, laa der en lille Gaard tæt omgivet af store Lindetræer. Den havde en Gang hørt med til et større Gods, ved hvis Opløsning den var kommen i Hænderne paa en kvindelig Slægtning af Junker Henriks Moder. Denne Slægtning havde saa ved sin Død testamenteret den til ham, da han var hendes Gudsøn. Hidtil havde den lille Gaard været forpagtet bort, men nu i Høsten var Forpagtningstiden udløbet,

og i de sidste Maaneder havde Hans Kristoffer haft Styret over den.

I denne lille Bolig var nu Junker Henrik draget ind med sin unge Viv. „Træd kun fast til;“ sagde han til hende, da han efter Vielsen løftede hende ned fra Vognen; „denne Grund er min, og nu — Gud ske Tak — vor!“

Endnu den Dag i Dag viser man i Egnen en gammel Lind, som til Trods for, at dens tykke Stamme i Aaringer har været hul og trøsket, endnu bærer sin mægtige Krone stolt frem paa det Sted, hvor Jordsmonnet højner sig lidt, og Udsigten er friest. Her saa' man ofte den Gang de to kjønne unge Ægtefolk staa; Haand i Haand saa' de ud over det brede Dalstrøg med de vide Horisonter, mens Sommerens lune Vindpust legede med hendes lyse Lokker; og ogsaa ved Aftenstid stod de der stundom og lyttede til de vilde Svaners Sang oppe i Luften, naar de i Stjerneskæret søgte ud imod de store, aabne Vande.

— — Det var først i August efter Bryllupet, da Junker Henrik red over til Kurborg for at overvære Testamentets Aabning. I den store, i Aaringer ubenyttede Sal fandt han kun Landsrettens Notarius og dennes Skriver, og forgjæves søgte hans Blik efter Broderen. I Stedet for denne var der traadt en sortklædt Herre med pudret Paryk ind ad Døren. Han havde overbragt den Besked, „at den hertugelige Raad meget be-

klagede, at de mange Forretninger opholdt ham", og derpaa lagde den fremmede en behørig og juridisk Fuldmagt foran Øvrighedspersonen.

Denne Herre var en af Raadens underordnede Embedsmænd, og alle Formaliteterne var i fuldkommen Orden. Derefter blev Seglet brudt i Parternes Nærværelse, og Testamentet oplæst. „I den hellige Treenigheds Navn" — saaledes begyndte den gamle Notarius, mens Junkeren stod og lyttede med tilbageholdt Aandedræt og den knyttede Haand fast lænet til Ryggen af en Stol. Men da saa omsider den lange Indledningsformular var til Ende, skød Blodet ham op til Hovedet; han rev Vamsen op for sit brede Bryst og huggede den svære Stol i Gulvet, saa det drønede i det store Rum. Han havde nu hørt, hvad der indtil da kun en Gang imellem som en hæslig Drøm var jaget igjennem hans Hjerne: Paa Penge og øvrig Ejendom havde Faderens Vilje næsten intet knappet af; men Kurborg, Slægtens gamle Hjem, var tillagt den yngre Broder. Oplæseren havde holdt inde. Han begyndte nu igjen og bragte Læsningen til Ende. Derpaa blev den af Skriveren førte Protokol fuldført for at modtage Parternes Underskrift for, at Testamentet var dem lovligt forkyndt. Ogsaa Junker Henrik traadte hen og skrev under, men med Tilføjelse af Ordene: „Under Forbehold af min haardt krænkede Ret."

Han stod allerede i Begreb med at fjerne sig,

da den sortklædte Herre nærmede sig ham og overrakte ham et forseglet Brev: „Jeg skal herved fra Eders Hr. Broder anmode Eder om endnu her paa dette Sted at gjøre Eder bekjendt med Indholdet af denne Skrivelse.“

Junkerens stærke Haand rystede, da han rev Brevet op, og i Hast gled hans Blik hen over Broderens næsten glemte Skrift:

„Vor Faders sidste Vilje, hvorom jeg var sat i Kundskab,“ saaledes lød det, „har jeg af gode Grunde ikke villet hindre, ihvorvel den højlig strider mod dine saa vel som mod mine Ønsker; thi hver af os har netop den Stilling, som passer for ham. Men saafremt du, efter at dette er blevet dig kundgjort, maatte være kommen til Erkjendelse af din Pligt, og være villig til at skille Dig af med Pigen af den ringe Stand, saa at jeg vidste, at vort Huses Ære var uplettet, saa beder jeg dig i næste Uge komme til mig paa Gottorp Slot, hvor vi da kan bytte vore Arveparter. Men i Fald du virkelig saadan som Rygtet har sagt mig, har været saa forblindet af Djævelen allerede at have sluttet Ægtepagt med hin Kvinde, saa skal jeg vise dig Vej, hvordan du endnu kan slippe af med hende, og jeg skal til den Ende ikke unddrage dig min broderlige Hjælp.“

Den anden stod endnu bestandig foran Junkeren, der stirrede paa Brevet, som om han vilde gjennembore det med Blikket. „Med Forlov,“

spurgte han saa omsider, „hvad Svar skal jeg saa bringe Eders Broder?“

Hr. Henrik syntes ikke at høre, hvad han sagde.

Lidt efter begyndte han igjen: „Min Tid er knap; tør jeg bede om Eders Svar?“

Da fo'r Junkeren op: „Her er det,“ skreg han og kastede Brevet i Stumper for hans Fødder. „Men i Fald I vidste, hvad det var, I overbragte mig, saa har I begaaet en Skurkestreg!“

Og med Skridt, der drønede i Hallen, gik han hastig ud af Salen og stod allerede nede ved Udgangsdøren, da den andens Haand endnu famlede efter Kaarden.

Men Hesten fik at føle, hvad der paa Hjemvejen rasede i Rytterens Sind; og da Hr. Henrik sprang af Sadlen uden for sin Dør, løftede Fru Barbara truende sin Finger: „Havde du da slig en Hast med at komme hjem til din Hustru?“ Men tavs lagde han sin Arm om hendes Liv og drog hende med sig ind i Huset; og efter en Stund at have siddet tavs og med rynkede Bryn, sagde han blot det ene, at Kurborg var blevet tillagt Broderen. „Men jeg kræver min Ret, selv, om jeg skal stride mod min døde Fader!“ Og da hans Hustrus Øjne saa' op paa ham, udbrød han: „Du skal heller ikke altid blive siddende i denne Bondehytte!“

Hendes Haand strøg mildnende nedover hans

Kinder: „Gjør som du finder bedst, Henrik; kun ikke i Vrede og ikke for min Skyld!“ Saa trak hun ham atter med sig ud i det fri, hvor Aftensolen allerede lagde sit røde Skær over Himlen; og sammen gik de ned i Lavningen hen langs de brede Agre, hvor de tunge Rugvipper stod saa bugnende tæt. Og fra en Sidevej kom Hans Kristoffer dem i Møde, tog Huen ærbødigt af og spurgte: „Om I saa synes, Husbond, tænker jeg, at det snart var paa Tiden at høste!“

— — — Men faa Dage efter, da Fru Barbara midt i al den Velsignelse af Grøde, som nu blev kjørt hjem i Laden, saa' sin Ægteherre gaa omkring mellem Folkene ordknap og mørk, med Blikket uafladelig søgende over mod Kurborgs mægtige Skove, saa greb hun hans Haand og sagde ømt bebrejdende: „Er det vore Hvedebrødsdage, Henrik?“ og da han saa ømt saa' ned paa hende, drog hun ham ind i den lille Have, som laa bag Laden. „Jeg forstaar helt godt, hvad du tænker paa,“ sagde hun; „men betænk det vel! Den Gang du friede til mig, handlede du mod din Faders Vilje; du valgte noget mindre for dig selv, end han vilde for dig; føj dig nu efter ham i dette, og lad dig nøjes med, hvad du har!“

Men da hun saa', at hans Bryn endnu bestandig var trukne tæt sammen som i Vrede, sagde hun beklemt: „Du har sikkert kjøbt mig for dyrt.“

Da løftede han hende op paa sine stærke Arme og trykkede hende som et lille Barn tæt ind til sit Bryst: „Nej, nej; ti stille med det, Barbara! Jeg kjøbte mit eget Liv tilbage; — og ve den, der vover at gjøre mig det stridig!“

Men Harmen i hans Sind ulmede endnu. — Og Efteraaret kom og gik og Vinteren med, og endnu bestandig var Arvehistorien ikke bragt i Orden. Dog saa meget var Brødrene blevet enige om, at Hovedgaarden indtil videre blev bestyret af den tidligere Forpagter af Junker Henriks Gaard; men begge betragtede sig som Herre til Kurborg. Men saa en Lørdag i Vaaren, da Stikkelsbærbuskene netop fik det første grønne Skær, gik Rygtet, at den hertugelige Raad var arriveret til Kurborg sammen med sin tilkommende og dennes Moder; Bruden havde ønsket at se Gods og Gaard, før hun tog Manden.

Og Søndag Formiddag var Kirken fuld af Folk, og baade Koner og Piger var iført deres bedste Stads; kun den store Herskabsstol deroppe ved Koret stod som sædvanlig tom; thi de unge Ægtefolks Ejendom hørte under et andet Kirkesogn, og Junker Henrik og hans Hustru havde ikke siden Faderens Død sat deres Fod her i Kirken. Men da Præsten, efter at den første Salme var sunget, stod oppe for Altret og lige havde begyndt at messe, gik der en Uro gjennem alle Stolene; Mænd og Kvinder stødte til hverandre

og vexlede et Par dæmpede Ord. Ogsaa Præsten havde hørt en Vogn kjøre ind paa Kirkegaarden; det var ikke den svære Herskabsvogn, og dog lød det henne ved Vaabenhusets vestre Mur, som om der blev bundet et Par Heste.

Da blev Kirkedøren revet op: „Nu kommer de," hviskede Pigerne og drejede deres Halse om imod Kirkegangen. Men det var ikke dem, man havde ventet, skjønt ogsaa dette Syn var værd at se. Det var Junker Henrik, som med sin Hustru under Armen langsomt skred op ad Kirkegulvet. Vel bar hun ingen prangende Dragt, men det svære, lyse Haar blev fastholdt af en stor Guldkam og faldt i mægtige Bølger ned over Skulder og Ryg, hvad der kun var tilladt Kvinder af Adelstanden. Hun trykkede sig tæt ind mod den høje Mand, som om hun trængte til hans Beskyttelse, og da de begge gik op ad Trappen til Pulpituret, saa' Kvinderne, at hun var frugtsommelig.

Deroppe fra holdt Junkeren sit hvasse Blik ufravendt fæstet paa Indgangsdøren for Enden af den brede Gang. „Herren være med Eder", messede Præsten, og vendte sig derpaa om imod Alteret.

Og atter drejede de dernede i Menigheden deres Hoveder om mod Indgangen; igjen var der kjørt en Vogn frem for Kirkedøren; men denne Gang rullede den mere tungt, og man hørte tydelig Piskesmæld. Og mens Præsten læste Kollekten,

gik Kirkedøren atter op. Der blev dødsstille i Stolene: den hertugelige Raad med et Par høje stolte Damer, som havde en Kammerjomfru i Hælene, gik op ad Kirkegulvet.

Junker Henrik maatte dog vist have set fejl paa det Kieler Raadhus; thi den yngste af de to Kvinder saa' virkelig hel statelig ud; men hendes Blik var koldt og strængt. Da de var kommet længere frem i Kirken, og Brudgommen saa' op imod Herskabsstolen, studsede han og holdt Damerne tilbage. Brødrenes Øjne havde mødtes, og en Stund stirrede de stift paa hinanden; det lyshaarede Kvindehoved deroppe var blevet bleg som Døden.

„Der er nok optaget," sagde han dernede, „men jeg skal vide at skaffe os Plads." Og da Præsten just i det samme havde sluttet Oplæsningen af Kollekten, lød disse Ord ud igjennem hele Kirken.

I Fald Junker Henriks Øjne havde kunnet dræbe, saa var den talende sikkert ikke kommen levende fra dette Sted. Med et dæmpet Angstskrig greb Fru Barbara efter sin Husbonds Haand, der laa ubevægelig paa hans Knæ; den var kold som Is.

Men den hertugelige Raad forlod Kirken med sine Damer; man hørte Vognen kjøre bort, og Gudstjenesten gik rolig til Ende.

Det var den 24de Februar sent hen paa Eftermiddagen. Junker Henrik havde været ovre i Staden, hvor han havde haft noget at ordne med Øvrigheden; thi hans Hustrus gamle Tante var død og havde indsat hende til sin Universalarving. Tryg og vel til Mode red han hen over Heden og drejede derpaa ind igjennem Skoven, men næppe var han kommen hen foran sin Husdør, før to Piger kom styrtende ud imod hem: „Aa, Husbond! Aa, Hr. Henrik, Eders Frue!“

Og da han var traadt ind i Kamret bag Dagligstuen, saa han sin Hustru ligge i Sengen; et Talglys stod og brændte paa Bordet, men han kunde dog knap kjende hende igjen. Landsbyens Jordemoder var hos hende; hun stod bøjet over en Vugge, op fra hvilken man hørte et nyfødt Barns Klynken. „Hvad er dette her?“ sagde han; „Arvingen til Kurborg skulde først fødes om to Maaneder!“

„Det er ingen Arving; det er kun en Datter,“ sagde Jordemoderen. Men en af Pigerne havde listet sig efter ham ind i Kamret. „Der har været et Bud her“ hviskede hun, „fra Landsretten i Formiddags.“

„Naa, og hvad vilde han?“

„Jeg ved det ikke, men han spurgte efter Husbond, og saa viste jeg ham ind til Fruen.“

„Barbara!“ sagde Junkeren sagte, og idet han

satte sig paa Sengekanten, strøg han læmpeligt det fugtige Haar fra sin Hustrus hvide Tinding.

„Ja“ — — det kom som et Pust, og som en Gjenganger fra fjerne Verdener rejste det unge, gjennemsigtig-blege Ansigt sig fra Puderne. „Er det dig, min Henrik?“ — Og hun slog heftig Armene om hans Hals, og skreg, som om hun blev grebet af et Anfald: „Nej, ikke fra dig, ikke fra dig! Hellere — dø!“ Da slap hun ham og sank kraftløs med lukkede Øjne tilbage i Puderne.

Junkeren var styrtet hen til Sengen. „Nej,“ hviskede hun, „nej, ikke skilles, aldrig, aldrig! — Hører du mig, ikke skilles, saa længe vi leve!“

Nu tav hun og laa hen som et Lig.

Da tænkte han sig om: „Det Bud maa jo have bragt noget,“ sagde han; „hent mig det!“

Og Pigen, som endnu stod ved Døren, og med Bagen af Haanden tørrede Taarerne af sine Øjnene, løb ind i Dagligstuen og bragte ham et oplukket Brevskab.

„Vil I tilsé min Hustru!“ sagde han til Konen, som stod der; og nu gav han sig til at læse, først sagte, saa højere og højere: „Derpaa er *anno* 1655 ovennævnte Fader draget med Barbara ind paa Godset, men har forsømt *legaliter* at lade sin Frihed ved Dokument stadfæste af sit Herskab, og som Følge deraf er begge de nævnte, i Henhold til oftere tilforn afgivne Kjendelser af Landsretten, blevet dettes Livegen. Det afsluttede Ægteskab

med vedkommende livegne Kvindesperson er altsaa at eragte for ugyldigt, eftersom det er blevet indgaaet uden Samtykke fra Klagerens Side, der *per testamentum* er hendes retmæssige Herskab og Ejer."

„Djævelen være din Livegen," skreg Junker Henrik vildt, og kastede Broderens Klageskrift fra sig.

Men Jordemoderen lagde Haanden paa hans Arm: „Eders Hustru, Hr. Junker!"

„Ja, saadan maa det være gaaet til; hun har læst det! Han vidste, hvor han skulde ramme hende!" Og han bøjede sig ned til hende og greb hendes Haand. Den var kold, og Ansigtet forandrede sig sælsomt.

„Hvad betyder dette her?" spurgte han Jordemoderen.

„Jeg ved det ikke, Hr. Junker. Men det er bedst, at I henter Lægen!"

„Aa, Barbara, lille Barbara, gaa ikke fra mig, inden jeg kommer tilbage!"

Han var allerede ude af Døren. „Hans Kristoffer," raabte han. „Hans Kristoffer!"

Men Pigen var løbet efter ham: „Hvor vil I hen, Husbond! Han er jo gaaet ned til Smeden med et Plovjern."

Saa kastede han sig selv paa sin Hest og med dødblegt Ansigt fløj han gjennem Kurborgs Egeskove over imod Staden.

Der var vel gaaet et Par Timer; Maanen var kommet frem og stod nu i Østen halvt over Heden. Ikke et eneste Dyreskrig hørtes; Fuglene laa stille nede i Lyngen paa deres Reder. Kun Børstenbindergrethes lange opløbne Tøs havde forsinket sig derude; rapt og stilfærdigt skar hun Lyngrisene af med sin Kniv og lagde dem til Bunke. Da kom en Rytter galoperende tæt forbi hende. Hun kjendte, hvem det var; det var den hertugelige Raads Rideknægt, som red over mod Kurborg: „Hvad skulde han?“ Og hun bandt sit Tørklæde fastere under Hagen; thi ovre fra Havet kom Vestenvindens kolde Pust.

Hun trak længere over mod Øst; thi her var der mere Læ, og hun lagde sig ned under et Par Birketræer. Men da fik Lyd af Hovslag ovre fra Kurborgkanten hende til at vende sig om. Atter saa' hun en Rytter i susende Fart hen over Heden. Men da der i det samme gled en Sky forbi Maanen, havde hun ikke kjendt ham. Hun rystede paa Hovedet og saa' efter ham. Og saa — hvad var det? der kom jo endnu en tredje Rytter, som red imod ham — her paa det ensomme Sted, hvor hun ellers aldrig saa' Mennesker til Hest — men den tredje Rytter kom langsommere. Det var næsten, som om han holdt Hesten tilbage.

Hun lod de afskaarne Lyngris ligge og krøb nærmere paa Hænder og Fødder. Men det var for

langt. Saa sneg hun sig op ad Bakkeskraaningen, indtil hun øverst oppe kunde nærme sig i Læ af noget Krat. Nu hørte hun Hestene standse, og fornam højrøstet Tale med vrede Ord, som hun dog ikke rigtig kunde skjelne; og derefter forekom det hende, som om Rytterne sprang ned paa Jorden.

Det maatte være lige ud for det Sted, hvor hun stod, og hun vovede sig frem fra Krattet for at se ned i Lavningen; men Maanen var endnu tilhyllet af Skyer; der lød en Tummel dernede, men hun kunde intet skjelne. „Mit Liv! Mit Liv!“ raabte en Stemme. — „Hun er død; derfor kræver jeg dit!“

Pigen strakte Hals: „Det var Junker Henriks Stemme!“ Men nu drog Skyerne bort fra Maanen; dens Lys faldt ned over Dalen, og hun skjelnede nu tydelig den store graa Kampesten dernede ved Mosehullet. To løse Heste med Sadel stod noget derfra inde i Lyngen, den ene en brun, den anden sort, og denne sidste vrinskede ud i Mørket. Men nærved Stenen saa' hun to Brødre kæmpe paa Liv og Død med hinanden. Hun stod som naglet til Stedet; men saa var det, som om et Blink af Staalet skar i hendes Øjne, og Forfærdelsen gav hendes Fødder Vinger. Men hun naaede ikke ret mange Fjed, for et frygteligt Skrig, som lød vidt hen over Heden, havde indhentet hende. Endnu en Gang stod hun stille, med begge Hæn-

der pressede tæt ind mod Ørerne; derpaa løb hun uden at standse lige hjem til Landsbyen. Badet i Sved og rædselsslagen, endnu med Kostekniven i Haanden, naaede hun sit Hjem.

„Naa, Ane Marie," raabte Børstenbindergrethe, „hvad er der hændet? Hvordan er det, du ser ud? Har du nu igjen set noget?" Thi Barnet havde den Gave at kunne varsle om Ulykker, som endnu ikke var indtrufne.

Men Ane Marie tav, og Moderen ligesaa; thi man skal ikke tale derom, før Varslet er slaaet til.

Dog allerede den følgende Eftermiddag sagde Konen, der lige var kommen hjem fra et Ærinde, til sin Datter: „Naa, tal nu kun ud, min Pige! Dernede ved den store Sten ved Mosen har de nok slaaet den hertugelige Raad ihjel! Ja, os skader det ikke; nu er Junker Henrik vort Herskab!"

— — Men hvor var Junker Henrik?

— Midt om Natten skal En have banket paa Præstens Vindue, og det skal have været ham. Men Præsten har aldrig villet vedgaa det, og aldrig siden lod han høre fra sig. Oppe i den lille Gaard ved Lindene laa en skjøn Kvinde Lig og i Vuggen ved Siden af hende et Syvmaaneders Barn, en Datter. Saadan stod det nu til med Slægten paa Kurborg.

Det syttende Aarhundrede var gaaet til Ende, og nu sad der andre Folk paa Kurborg.

I mange Aar havde ingen boet der, uden en af Øvrigheden indsat Forvalter; thi man vidste ikke, hvem Godset tilhørte, enten den fraværende, som jo hvert Øjeblik kunde melde sig, eller hans Datter, et sygeligt Barn med blaa Aarer i Tindingerne og tyndt lyst Haar, og som var blevet opdraget i Klostret i Slesvig By under en fjern Slægtnings Varetægt. Da hun blev myndig, var hun flyttet fra Klostret og havde lejet sig ind der i Nærheden. Gifte sig vilde hun ikke, skjønt der havde meldt sig Friere nok; thi Godset var overdraget hende, med Forbehold af Faderens Ret.

Alligevel mente hun stadig, at Faderen nok vilde komme tilbage, og derfor gav hun altid Frierne den Besked, at naar hendes Fader kom

hjem en Gang, saa vilde han nok bestemme over hendes Haand. Og det antog de da alle for et Afslag. De hørte sagtens ikke gjerne Tale om den allerede glemte Fader.

Paa Kurborg, ligesom rundt om i Landet, stod det kun daarligt til. Freden havde kun varet kort, og Hertugen og Kongen laa atter i den gamle Strid. Det var derfor ikke lysteligt at bo ene paa Kurborg, og Jomfru Henriette, som hun var blevet døbt efter sin Fader, satte aldrig sin Fod der. Men Arkivet og Regnskabsbøgerne havde hun ladet bringe hjem til sig i Slesvig, og baade ved Paasken og Mortensdags Tide maatte Forvalteren der aflægge Regnskab for hende. Og saa sad hun hele Dagen over de store Regnskabsbøger, og ofte klagede hun over Hovedværk for sin Pige: „Men," sagde hun, „det maa jo dog stemme, naar han selv kommer igjen for at tage Styret."

Junker Henrik kom dog ikke igjen. Paa Kurborg blomstrede Lyngen og visnede atter hen; Solskin og Snestorme skiftede over de mægtige Egeskove. Og Egene voxede; thi hugget blev der ikke, især nu, da Formynderskabet lakkede mod Enden. Det værste var, at Rovdyrene formerede sig, baade Glenter og Falke og fremfor alle Ulven, „den graa Hund", som Bønderne kaldte den. Inde i Tykningerne, i Hulerne under de mægtige Egerødder, kastede den sine Unger. Endnu den Dag i Dag viser man det Sted, hvor en Daglejers Barn,

som havde sat Doner i Skoven, blev revet ihjel af disse glubende Dyr; for paa Kurborg var der ikke mere nogen Jæger, og paa den gamle Taarnbygning i Skoven hang den røde Port og klaprede i Blæsten; Forvalteren vilde ikke finde sig i at have nogen ved Siden af sig. Oppe i Hovedbygningen i Gemakket over Portalen og i den store Riddersal ligeoverfor laa der fingertykt Støv og døde Fluer paa Hylder og Møbler. Og Junker Henrik var stadig ikke kommen hjem.

Saadan var der gaaet over en Menneskealder siden hin Ulykkesnat; da kom der et Regiment svenske Soldater dragende fra Bremen, og deriblandt en Oberst, hvem et Saar, som atter var brudt op, nødte til at blive tilbage i Slesvig. Han havde ligeledes lejet sig ind i Nærheden af Klosteret, og Frøkenen til Kurborg havde ladet den fremmede tilbyde noget Vand, som havde særlig lægende Kræfter ved sig, hvilket han med Taknemlighed havde modtaget. Da han saa efter sin Helbredelse nogle Gange havde gjort hende sin Opvartning, friede han til hende. Denne Gang havde hun ikke mere Mod til at holde det hen i det uvisse, men sagde bare: „Jeg haaber, at Fader ikke vilde have haft noget derimod; i sin Ungdom skal han bave været en stor Beundrer af Eders Carl Gustaf.“

Saaledes blev hun altsaa Oberstens Hustru, og han tog derfor sin Afsked fra Tjenesten; men

heller ikke nu vilde hun over at bo paa Kurborg; „thi ser du," sagde hun til sin Ægteherre, „Ulvene har deres Gang endogsaa i Køkkenet; og ude paa Heden, der spøger det; — uh, nej!"

„Bare Narrestreger! Hvem har fortalt dig det?"

„Forvalteren; han maa vel vide det!"

Obersten lo: „Ja, det tror jeg gjerne; han har nødigt villet have Ejerinden i Huset!"

Hun blev blussende rød og strøg det tynde Haar bort fra sine Tindinger! „Nej, nej, du vil da heller aldrig tro mig!"

„Naa, saa vil jeg selv gaa derover og forhøre mig, Henny!"

Og saa tog han da alene derover, lod rydde lidt op i Værelserne og lod en Dag Bønderne holde Klapjagt efter Ulvene; men Skovene var for tykke, og de havde heller ikke de rigtige Hunde, og saa' derfor ikke en eneste Ulv. Derpaa vendte han atter hjem til Slesvig.

Paa Aarsdagen efter Bryllupet blev der født et Barn, en Dreng, i hvilken al Bedsteforældrenes Skjønhed ligesom stod op af Graven paany. Moderen blev derfor ogsaa ønsket svært til Lykke i Anledning af den lykkelige Nedkomst, men hun havde givet Barnet alle sine svage Kræfter. Endnu et Par Aar slæbte hun Livet hen, mest i Stueluften inden Døre; men saa en Septembermorgen, da de gule Blade allerede begyndte at drysse ned fra Lindetræerne udenfor hendes Vinduer, lod hun

Barnet bringe ind til sig. Med sine magre Fingre strøg hun gjennem hans gyldengule Lokker og sagde til ham: „Han kom alligevel ikke, Rolf; og nu maa din Moder bort; jeg var kun en stakkels Kvinde, men du, min dejlige Dreng," og Drengen stod ved Siden af Løjbænken og saa' forundret paa hende med sine store forskende Øjne — „du vil faa ham at se, det føler jeg — hils ham fra mig! Rolf, glem ikke — — „Stammende havde hun sagt de sidste Ord; nu sank hendes Haand mat ned fra Drengens Hoved. Og da hun havde ligget saadan en Stund ubevægelig, greb Drengens Haand op efter hendes magre Ansigt; men hun rørte sig ikke mere. Forskrækket gav han sig til at skrige, og hans Barnepige kom og bar ham ud.

Da Obersten paa Begravelsesdagen kom hjem fra Klosterkirkegaarden, hvor hun havde ønsket at hvile, tog han sin Søn paa Armen og sagde: „Din Moder har villet sove her, men vi to drage til Kurborg; jeg vil nu selv bestyre din Gaard, og der skal du lære at ride paa en rigtig Hest."

Og Drengen fæstede sine store Øjne paa Faderen, idet han udstødte et højt Glædesskrig.

— — — Saadan gik det da til, at Obersten næste Vaar, da Primulaerne blomstrede i Kanten af Kurborg Skove, da Markerne var besaaede og alt var i Orden, drog med Sønnen ind paa den gamle Herregaard. En Slægtning af den Afdøde,

en gammel Klosterfrøken, tog med derhen, for, som hun sagde, foreløbig at være Moder for det stakkels Barn; men hun blev ved at være der og tog ikke tilbage til sit Kloster, skjønt Drengen aldrig greb efter hendes Haand.

Oppe i Stuehuset var de gamle Møbler bragt op paa Loftet eller ned i Folkestuen. I Dagligstuen stod der nu buede Skabe og snørklede Kommoder, og ogsaa en Sofa med kulørt, mønstret Betræk, oven over hvilken et Portræt af Rolfs Moder hang ved Siden af et gjenfundet Billede af Oldemoderen. Det gik her som saa ofte: Billedet af den smukkeste, hans Bedstemoder, det manglede; hun var kommen og gaaet igjen, og ingen mindedes hende mere.

Men selve Livet paa den afsidesliggende Gaard var ikke i nogen væsentlig Grad forskjelligt fra det, som blev ført her i det foregaaende Aarhundrede. Obersten var noget melankolsk og led stadig af sit gamle Saar; desuden var han hverken Landmand eller Jæger, og begge Dele havde der nok været Brug for her. Hvad Jagten angaar, saa havde ganske vist en forsulten Slægtning af Obersten meldt sig som en vel meriteret Nimrod, der uden videre var flyttet ind og ikke senere havde gjort Mine til at fortrække. Men hans Jagen var ikke stort bevendt. Kun en eneste Gang havde han en Vinteraften omme i Egeskoven bag Taarnbygningen faaet Ram til en Hjort; men paa

Spiddet kom den ikke; thi just som den styrtede om, kastede en langbenet Ulv sig glubende over den, og viste knurrende Tænder ad Fætteren. Denne slog Hænderne sammen af Forfærdelse og kom styrtende hjem paa Kurborg. „Gid Pokker havde Jeres Ulve her! Det burde der sættes en Stopper for!“ raabte han i Gangen til Obersten. Men denne lo kun og sagde: „Det har I Ret i, Fætter; men jeg troede, at det var Jeres Sag!“

„Ja, det forstaar sig, Oberst! Men hvor skal jeg faa Hunde fra? Lad mig bare først faa de rigtige Hunde!“

„Ja vist, men I har jo hele Stalden fuld.“

„Naa, naa, Oberst, lad os to hellere gaa oven paa og faa fat i Kortenspillet; jeg vil nu se at faa noget tørt paa, saa kan vi to jage de fire Konger.“

Og snart sad de to Herrer overfor hinanden ved deres Piquet, og dermed var Obersten i sit Es.

— — Da Junker Rolf gik i sit syvende Aar, lærte Fætteren ham at læse og ogsaa at regne efter Adam Rieses Regnebog; saa vidt strakte hans Kundskaber sig, ja endog til det tarveligste af den latinske Grammatik. Drengen var lærenem og udbrød af og til: „Aa, jeg kan det dog bedre end du!“ Saa glædede Fætteren sig og skyndte sig ind til Faderen: „Hør, du Oberst, hør en Gang, hvad din lille *philosophus* siger!“ og naar saa Drengen somme Tider var løbet med derover,

løftede han ham op ved Ørerne og udbrød: „Men det er dog mig, der har lært dig det, din lille Gavtyv.“

Drengens fortrolige var en gammel Pige, der allerede havde baaret Moderen som lille Barn og i sin Tid havde tjent hos Barbara i den lille Gaard ved Lindene, og var fulgt med Barnet til Staden, havde tjent hende hele Tiden og var nu flyttet tilbage til Kurborg med Obersten. Og hver Gang Drengen ikke vidste Besked med noget, sagde han bare: „Jeg vil spørge Mathea!“ Hun havde næsten fuldstændig mistet sit Syn og sad mest dernede i den store Folkestue eller ved Skorstenen i Køkkenet, idet hun syslede med saadant Arbejde, som et blindt Menneske kan tage sig for. Og naar han saa havde fundet hende, styrtede han hen imod hende og klyngede sig til hendes Skjørter. Men saa sagde hun mangen Gang: „Naa, naa, Barnlil, giv dig til Freds; hvad er det saa, du vil? Hos Gud er Raad og Daad.“ Og saa stirrede hun med sine døde Øjne ind i hans levende blaa. Naar hun saa spurgte videre: „Naa, sig saa, hvad du vil, bitte Rolf!“ saa sagde han ganske lavmælet: „Jeg ved det ikke rigtig, Mathea; men fortæl mig bare noget!“

Og hun lagde saa Kniven, eller hvad hun ellers havde i Hænderne, fra sig og spurgte: „Men hvad skal jeg saa fortælle, Barn?“ Han var krøbet op paa hendes Skjød og sagde: „Om hvordan Ove

Heikens blev vred, naar du havde brækket for mange Grene! Dog nej" — og han hviskede hende ind i Øret: „Fortæl mig om den smukke Frue derovre ved Lindene; hvad var det, hun hed?" — „Men Barn, det var jo din Mormo'r!" — Drengen saa' hende længe ind i Ansigtet: „Min Mormo'r," sagde han langsomt. „Var hun da allerede gammel?" — „Gammel?" og Mathea rystede paa det graa Hoved. — „Saa ung som en Majblomst! Naar Døden kommer, bliver ogsaa Bedstemødrene ved at være unge. Vær nu kjønt stille og behold for dig selv, hvad jeg nu skal fortælle!"

Men i én Ting var Faderen dog selv Drengens Læremester; han kjøbte ham først én — og da han blev større endnu én til af de smaa russiske Heste og lod bag den østre Længe anlægge en Slags Ridebane; og her smældede ofte Oberstens Pisk, mens Drengen hang snart paa den sorte, snart paa den brune Kleppert.

Men pludselig indtraadte der en Forandring paa Kurborg. Da Obersten en Gang holdt Fødselsdag, og den lille Junker i den Anledning overbragte Faderen en Lykønskningsskrivelse, udarbejdet efter Fætterens Anvisning, skjønnede Obersten af de mange Skrivefejl, at det vel var paa Tide at skaffe en mere kyndig Lærer til Veje. Stedets Præst paatog sig at søge en saadan, og saaledes gik det da til, at Magister Caspar Bokenfeld drog ind

paa Kurborg som Informator, og det er denne Mand, som nu gjennem sin egen Mund skal fortælle Resten af Historien om Slægten paa Kurborg.

Ved et lykkeligt Tilfælde fandtes Magisterens egenhændig førte Dagbogsoptegnelser i Præstegaardens Arkiv, og de lyde i det væsentlige som her følger; kun Retskrivningen er forandret, men i øvrigt er hin gammeldags Stil væsentlig bevaret:

Magister Caspar Bokenfelds Optegnelser.

Anno 1702, samme Aar Hertug *Fridericus IV*, Søn af den haardtprøvede Christian Albrecht, ofrede sit Liv paa en Valplads i Polen for sin Svoger *Carolus XII* af Sverige, var det, at jeg første Gang satte min Fod paa Kurborg, Hellig-tre-Kongers Søndag. Det var endnu tidligt paa Dagen, og den klare Vintersol faldt paa skraa ind ad Vinduerne, da Obersten traadte ud af sit sirlig udstyrede Værelse med sin lille Søn ved Haanden. „Det er Magister Bokenfeld," sagde han til den elleveaarige Dreng; „han skal nu forsøge, hvad han kan bringe ud af dig."

Drengen saa' paa mig med et Par skarpe blaa Øjne, som om han vilde se mig ind til det inderste af Sjælen, og sagde saa: „Kan Han ogsaa ride, Magister?"

Saa lo Obersten og slog ham paa Skulderen: „Din lille Skjælm, det er ikke at ride, han skal

lære dig; men „I“ skal du sige til Hr. Magisteren; for Resten skal han nok selv give dig Besked.“

Disse Ord fik mig til at drage Vejret lettere; thi med fornemme Folk havde jeg hidtil ikke haft at skaffe. Dog varede det mange Dage, inden den lille Junker af sig selv henvendte et Ord til mig, indtil saa en Dag hans Hjerte blev lindt. Saa sagde han: „I er god, Hr. Magister!“ og rakte mig sin lille faste Haand. Men jeg tog den lille flinke Gut i mine Arme: „Vi to vil være Venner, Rolf,“ sagde jeg, og saa knugede han sig heftigt ind til mig, og hans lyse Lokker hang længe ned over mine Hænder. Og det blev ikke tomme Ord — ak, Rolf, min dejlige Dreng, hvorfor krævede Gud Herren deroppe dig saa snart tilbage?“

— — Der var ret saa ensomt paa Kurborg. Obersten skrantede og holdt sig mest inden Døre; hver eneste Aften fik han sin Piquet eller nogle Partier Dam med Fætteren, som stadig blev boende paa Gaarden, — en mærkelig Mand, der gav sig Mine af at have Forstand paa alt, og dog var uden al Dannelse og Kundskab. Obersten var Enkemand, men en adelig Klosterdame, Frøken Adelheid, holdt strængt Hus. En Søndag Eftermiddag sagde hun selv til mig: „Giv Han mig sin venstre Strømpe, Magister; saa skal hans Skinneben ikke mere blive solbrændt!“ Og da jeg saa' ned

ad mig selv, blev jeg et Hul vaer paa Strømpen, og jeg listede skamfuld bort for at faa Skaden udbedret.

Det var Værelset over Indkjørselsporten, som var blevet mig anvist, og her havde jeg opstillet mine Bøger. Det var vel første Gang, at *Homerus* og *Virgilius, Arnoldus* og *Thomasius* prydede dets Vægge. I Indkjørselen dernede var der anbragt et Vindue ned til Mælkekjælderen, og det hed sig, at naar man om Natten kom forbi, hørte man ofte dernede fra, hvordan nogen rumsterede med Mælkefade og Bøtter. Men det var kun idel Indbildning; jeg hørte idetmindste aldrig noget, naar jeg stundom silde steg op ad min snævre Trappe.

Men deroppe i mit Kammer var der dog meget ensomt, naar alt var stille paa Gaarden, og jeg endnu selv sad bøjet over mine Bøger. Naar det saa var Maaneskin, og jeg traadte hen til det eneste Vinduesfag, saa' jeg Heden strække sig langt ud i det fjerne mellem Skovenes mørke Mure til begge Sider; og imellemstunder lød der fra det fjerne en sælsom Hylen, især der ovre fra, hvor jeg ved Dagen havde set et gammelt Taarn ligge i Skoven. Den første Gang jeg hørte disse Hyl, gik jeg hen til Døren og skød Slaaen for; derpaa slukkede jeg mit Lys og lagde mig til at sove. Men Hylene, som endnu længe blev ved at lyde i Natten, om dem sagde man mig, at de kom fra de forsultne Ulve, af hvilke der i

de Tider var en umaadelig Mængde her. Og jeg laa endnu længe og lyttede; det bares mig for, som kunde de komme herop gjennem det aabne Porthvælv og kradse paa min Dør med deres skarpe Kløer.

Da jeg næste Morgen fortalte Junker Rolf derom, sagde han: „Ja, ovre i Heden maa I aldrig gaa, Hr. Magister; jeg har været der til Hest, og var dog nær ikke sluppen levende derfra!“

Jeg bad ham fortælle mig derom, og saa fik jeg at vide, hvordan det omtrent var gaaet til: Det var lille Juleaften, to Uger før jeg kom; det var en knagende Kulde, og som en mat Messingkugle stod Decembersolen nede over Heden. Oppe i den store Sal havde Tante Heide forfærdelig travlt og trippede om ganske muttersene, og ingen turde gaa derind, hverken Tyendet eller Junker Rolf, ja vel knap en Gang Obersten selv; thi til dem alle derinde blev Julegaverne ordnede. Kun Fætteren gik uden videre ud og ind; han forstod det dog endnu bedre end Tanten. Men imens gik Junker Rolf utaalmodig op og ned ad Trappen, gjorde af og til et Svip ud i Gaard og Stald, og kom tilsidst over i Oberstens eget Værelse, hvor denne sad med Forvalteren og gjennemgik Regnskaber. „Hvad skal jeg nu bestille, Fa'r? Først Klokken fem vil Tante Heide ringe.“

„Saa gaa over til din Veninde, den gamle Mathea!“

„Jeg har ingen Lyst i Dag, Fa'r.“

„Saa rid en lille Tur!“ sagde Obersten uden at se op fra sine Bøger, „og tag den brune med i løs Line for at røre den lidt!“

Saa gik Junkeren ned i Stalden, hvor de to Klepperter stod ved Krybben, og gav Karlen Ordre til at sadle den sorte og lægge Tømme paa den brune.

„Hej, Stella! Hallo, Fera!“ raabte Rolf og red saa ad Vejen ud over Heden i det matte Decemberlys. Og Farten gik rask ned ad Dalen paa den haardt frosne Jord. „Hurra!“ raabte han og svang af lutter Fryd sin lille Hue med den brune Høgefjer, og de smaa, vælige Heste dansede henad Vejen, som om ogsaa de vidste, at det i Aften var Juleaften.

Med ét gik Solen ned. Endnu en kort Stund laa der en Dæmring over den sortebrune Lyng; derpaa bredte det store mørke Dække sig ud, og snart efter var der mere at se af Himlen end af Jorden dernede. „Aa, kjære Jesusbarn,“ raabte den lille Rytter; „nu bliver der vist snart ringet med alle Klokker for dig!“

Og i det samme vendte han begge Hestene, der som Hunde lystrede hans spinkle lille Haand. „Hop, Fera! Hop, Stella!“ Og hjem efter gik det i rygende Fart, endnu raskere end ud. Af og til lod han sine skarpe Øjne strejfe hen over de mørke Hedestrækninger til begge Sider; men se

kunde han ikke, og heller intet kunde han høre, uden Hestenes Hovslag mod den haarde Jord og saa sin egen stærke Aande; thi de fleste Dyr laa nu og sov i deres Vinterhuler. Kun højt over ham gnistrede og flimrede Stjernerne i den skarpe Vinterkulde.

Men saa, i det Øjeblik, han alt var lige ud for det til højre udløbende Skovhjørne, der endnu svagt lod sig se paa Aftenhimlen, hørte han noget komme ligesom travende derovrefra gjennem Lyngen. For bedre at høre, holdt han et Øjeblik Hestene an. Men disse kastede Hovederne tilbage, fnyste, og søgte af alle Kræfter at komme af Sted. Først tænkte Junkeren, at det var en af de store Jagthunde, som et Par Dage havde været borte, og han raabte lydt derover imod: „Fuko, Fuko!“

Men han forskrækkedes ved sit eget Raab; thi med ét faldt det ham ind, at Hestene ikke vilde have givet sig til saadan at ryste over alle Lemmer, naar det havde været Fuko, deres egen Staldkammerat. Og bestandig kom Lyden nærmere. Hestene tog i Rædselen helt Magten fra ham; bedækkede af Skum fo'r de som besatte af Sted med deres unge Rytter over i Retning af Gaarden, hvis Lys lige netop var at skimte i det fjerne.

Vildere og vildere blev det rasende Kapløb, og omsider hørte han de travende Fjed næsten

paa Siden af Hestene. Han drejede Hovedet og saa' de glødende Rovdyrøjne: „Ulven, Ulven! Hjælp, Hjælp!“ raabte Barnet og svang sin Pisk uden at tænke paa, at den mindst af alt var nødvendig. Saa følte han et voldsomt Ryk; den sorte havde ført et Slag med en af sine jernskoede Hove; selv havde han trukket Benene op og laa med Brystet bøjet ud langs ad Hestens Hals.

Denne udstødte et Smertenshyl, og videre gik det i susende Fart opad Vejen til Kurborg. „Morten, Henrik, Jens!“ Han vidste ikke selv, hvem han havde raabt paa. Men inde fra Gaarden hørtes et mangestemmigt Glam, og alle Hundene med Fuko i Spidsen kom farende ud ad den aabne Indkjørsel; de glødende Øjne ved Siden af Hesten forsvandt i Mørket, mens Heste, Rytter og Hunde, i et eneste jagende Mylr styrtede ind i Gaardsrummet.

Saadan fortalte Drengen mig hin Aftens Begivenheder, hastig og aandeløs, og føjede til: „Men den „graa Hund“ fik dog bidt min stakkels Stella, og endnu er hun ikke kommet sig; for Fætter kan ikke kurere hende.“

Det var en Søndag Formiddag ikke længe efter Hellig-tre-Konger; Nordostvinden fejede hen over den lille Ridebane udenfor Gaarden, og derfor havde Obersten i Dag opgivet Rolfs sædvanlige

Lektion, men derimod ladet den lille sorte Hest føre ud paa selve Gaardspladsen: thi det Saar, som Ulven havde bibragt den, vilde stadig ikke heles, hvor meget end Fætteren og den gamle Røgter kvaksalvede paa det.

Junker Rolf stod sammen med mig ude paa Trappen foran Hovedbygningen og saa' paa, hvordan Obersten læmpeligt befølte det saarede Sted og beroligende klappede Dyret.

„Nu skal vi snart igjen bade den, Eders Naade," sagde Røgteren, og Fætteren, som stod ved Siden af, stak Hænderne i sine vide Lommer og sagde, som sædvanlig, naar han mærkede, at hans Klogskab havde slaaet fejl: „Ja, ja, Oberst, giv blot Tid; det kommer nok."

Men Obersten rystede paa Hovedet og saa' lidt foragteligt hen paa den sorgløse gamle Fyr: „Mod Ulve og Saar hjælper ingen store Ord; thi ellers havde i forlængst gjort Kaal paa dem, Fætter!"

I det samme hørte jeg én komme igjennem Porten og saa en høj, men allerede stærkt graasprængt Mand træde ind i Gaarden; han var iført en læderfarvet Trøje og havde en lang Jagtkniv ved Bæltet; ogsaa hans øvrige Klædedragt tydede paa, at han hørte til deres Stand, der gjorde Tjeneste som Jægere eller Forstmænd hos høje Herskaber. Men i hans Ansigt laa der dybe Rynker, og ved hver Side af ham gik der en vældig

brun Blodhund med brede, hængende Ører. Underligt forekom det mig, at han slet ikke saa' sig om, men gik kun lige ud hen til det Sted, hvor Obersten stod ved Siden af den syge Hest.

Da Obersten rettede sig i Vejret og sagde ham, at han var Husets Herre, og derfor ønskede at vide, hvad for Ærinde han kom i, lettede den fremmede lidt paa sin Hue, men slet ikke som en underordnet eller en Ansøger, og begyndte saa i en rolig Tone at fortælle, at han som prøvet Jæger havde haft Lejlighed til at gjøre sig bekjendt med al Slags Jagt, især paa Ulve, som han havde lært at ombringe ikke alene ved Skydning, Gruber og Gift, men ogsaa paa andre, mindre kjendte Maader. Han kom derfor nu og tilbød Obersten sin Tjeneste, da han havde fornummet, at her var stor Trang dertil.

„Naa, naa!" raabte Fætteren og slog sig for Brystet; „her har vi ikke videre Fidus til alle den Slags Jagtkneb, og der er kun altfor mange farende Svende, som love meget og kun holde lidet!"

Obersten bad ham om at tie, pegede paa Hundene, som stod ubevægelige med de kloge Øjne rettede paa den graahærdede Mand, og sagde derpaa til denne: „Naar han ønsker at træde i Tjeneste hos mig, hvorfor har han saa ikke ladet sine Køtere blive udenfor Porten? Her inde er der kun Plads for mine og mine Gjæsters Hunde."

Den gamle rettede sig i Vejret, og frem under

hans buskede Øjenbryn gnistrede det som Funker; dog svarede han rolig: „Den, som vil fæste deres Herre, maa ogsaa finde sig i at tage dem, og Arbejdet vil saa ogsaa blive gjort desto bedre.“

Obersten tav et Øjeblik og spurgte saa: „Hvad for Attester har han at fremvise?“

Den gamle greb indenfor sin Vams og overgav ham et Papir. Imens stod Junker Rolf og havde kun Øje for Hundene. „Aa, se bare, Hr. Magister, hvilke to prægtige Karle!“

Han vilde ned til dem, men jeg raabte højt og greb efter hans Haand: „Nej, lad det fare, Junker! Det er Blodhunde af den glubske Race, og de kjende dig jo ikke!“

Ved disse Ord fik den fremmede Øje paa Drengen, og det var, som om dette Syn fik ham til at glemme alt andet. Han blev ved ligesom at sluge Drengen med Øjnene, saa at han slet ikke hørte, hvad Obersten sagde til ham:

„Ja, det kan nok være; Kongen af Preussen maa jo nok forstaa sig paa de Dele. Har Han flere Attester af den Slags?“

Men han maatte gjentage sit Spørgsmaal, før den fremmede atter gjorde et Greb i sin Brystlomme og overrakte Obersten et nyt Dokument, imens han raabte op til den lille Junker; „Der er ingen Fare, saa længe jeg er til Stede!“ Og i det samme gav han Hundene et lille Vink.

Saa sprang Drengen sjæleglad ned ad Trappen

og løb hen til Hundene, som nu vendte deres svære Hoveder om imod ham. Men den fremmede lod langsomt sin Haand synke ned paa det lyse Barnehoved, og hans Læber bevægede sig, som i stille Bøn.

Obersten havde dog ikke lagt Mærke til, hvad her gik for sig; hans Øjne var ufravendt fæstede paa Papiret. „Naa, det maa jeg sige," udbrød han, „fra Sverige, og med Kong Karls eget Segl!" og han blottede sit Hoved, som bestandig, naar han udtalte sin fordums Krigsherres Navn. „Men hvoraf kommer det da, at Han saadan strejfer om i Landet, naar Han dog har saadanne Beskyttere?"

„Bryd Jer ikke om det, Hr. Oberst," sagde den gamle, „det er nu saadan min Natur!"

Nogle Øjeblikke betragtede Obersten ham skarpt: „I ser mig ikke ud til at være en Mand, som hører hjemme i ringe, tjenende Kaar; men følg mig nu op i min Stue, saa kan vi tales nærmere ved."

Paa et Vink fra den gamle strakte Hundene sig nedenfor Trappen, og saa gik begge ind i Hovedbygningen.

— — Dagen efter hed det sig, at den fremmede var antaget af Obersten i Kvalitet af Jægermester: han havde nok betinget sig at bo ovre i det gamle Taarn i Skoven; kun tre Døgn om

Aaret, fra den 23. til den 25. Januar, maatte det forundes ham at bo paa selve Gaarden.

Denne Begivenhed gav Anledning til megen Snak paa Kurborg; thi nu havde der jo længe været Fredstid, og der skete ikke andet Vinteren igjennem, end at Kornet blev aftærsket og Kvæget fodret i Staldene.

En Aften, da jeg ovre i Hovedbygningen havde endt mine Undervisningstimer med den lille Junker, gik jeg ned i Folkestuen for at faa min Lygte tændt. Der sad de alle bænkede, og jeg hørte Kusken sige: „Naa, hvor véd han saa noget fra om de onde Tider, der har været her og nok ogsaa skal komme?“

Den gamle Røgter, som sad lige over for ham med sin Hund, tog sin korte Pibe ud af Munden: „Jeg gjør mig nu saadan mine Tanker, Jokum,“ sagde han, „og det er sikkert nok ikke første Gang, at han er her. Thi endnu før Stæren sidste Vaar begyndte at fløjte, har Smeden hernede fra Byen en Aften hen i Mørkningen mødt en Mand derude i Heden, som pegede op mod Gaarden og spurgte om, hvem der nu boede der. — „En Svensker,“ svarede Smeden. — „Hvordan? en Svensker?“ afbrød den anden ham. — „Ja, vist saa; han havde jo giftet sig til Gaarden, men hans Kone døde nu i Høsten.“ Og lige som han siger det, kommer han til at se op paa den høje, graasprængte Mand. Og saa saa' han, hvordan

den fremmede havde foldet sine Hænder og var bleven saa bleg som et Lig. Men Smeden lagde saa til, som da sandt var: „Ja Herre, men en prægtig lille Dreng har hun efterladt sig; og nu til Vaaren skal de herover at bo, ligesom Slægten gjorde her i gamle Dage, inden der var en, som kom til at slaa den anden ihjel . . .“

Men knap var Røgteren naaet saa langt i sin Beretning, før det lød ovre fra Kakkelovnskrogen: „Naa, naa Gabriel, spar nu den megen Snak!“ Det var gamle Mathea, og hende var de allesammen bange for; thi hun kunde se Syner, om hvad der skulde komme, og naar hun tog saadan paa Vej, mente alle, at hun vilde komme frem med noget.

Og der blev dødsstille; men den gamle sagde ikke et Ord mere, og jeg tændte min Lygte, gik over Gaarden og opad Trappen i Porthvælvingen op til mit Kammer. Jeg var saa underlig til Mode ved Tanken om, hvad det kunde være for mærkelige Ting, der forestod, og som Gud i sin Visdom havde forbeholdt os og dette Hus.

Men da jeg saa lidt efter stod ved mit Vindue og spejdede ud i Mørket efter en lille Stjerne paa den sorte Himmel, da saa jeg langt ovre i Skoven, der, hvor Taarnet maatte ligge, et lille Lysskær flimre. Det var ovre hos den gamle Jægermester! — Hvad han kunde have for ved Lys paa denne Tid, det vidste jeg ikke, men jeg fik en oplivende

Fornemmelse af ikke mere at være ene. Og da jeg havde slukket mit eget Lys, laa jeg endnu længe i min Seng og saa' det andet skinne, imens jeg inderlig bad Vorherre naadeligen beskjærme os alle.

Men næste Lørdag Aften — Klokken var vel godt 9 — sad jeg atter ene oppe i mit Kammer. Min Fætter dernede i Landsbyen, Pastor Heike Madsen, havde Dagen forud laant mig en Bog af den hollandske Kvinde Antoinette Bourignon, som for Aaringer siden havde levet derovre i Slesvig By og udbredt vrange Lærdomme i en Bog, hun selv lod trykke. Dens Titel var: „Den falske Theologis Grav", og den blev *anno* 1674 brændt af Bødlen paa Flensborg Torv; men min Fætter havde af pure Nysgjerrighed faaet reddet et Exemplar. Mit Hoved var blevet ganske konfus af alle de vrange Lærdomme, og udenfor piskede Stormen mod mit Vindue, som om den vilde rive Ruderne ud af deres Blyrammer.

Da lagde jeg dette Djævelskab til Side; thi jeg trængte til en stille Hilsen fra min Gjenbo hinsides Heden. Men omendskjønt han hidindtil hver eneste Aften endog til Midnat havde ladet sit lille Lys glimte ud i Mørket, saa var alt dog nu mørkt derovre. Stormen gjorde atter et Anfald, men saa blev det atter en Tid lang dødsstille; kun langt borte hørte jeg den rase, som om den d e r havde noget at gjøre; men saa kom den

atter tilbage med friske Kræfter og rasede paany mod Mur og Ruder. Og denne Nat laa jeg længe uden at faa Søvn i mine Øjne.

— — Da jeg Dagen efter gik over Gaarden, sagde jeg til en af Karlene: „Naa, det var nok ondt Vejr i Nat!“ — „Ja, Herre, ligesom sædvanlig paa de samme Dage,“ svarede han og gik forbi mig. Jeg rystede paa Hovedet og tænkte mig om: Vi skrev den 24de Januar; altsaa havde Jægermesteren i Nat ligget herovre paa Gaarden. Tillige fornam jeg ogsaa, at det netop var i Dag, at gamle Matthea hvert eneste Aar var til Alters; men den Karl, som ellers ledte hende paa Grund af hendes Blindhed, havde forvredet sin Fod. Derfor gik jeg over til hende, traf hende iført sin bedste Stads, nede i Folkestuen, med sort Hovedtøj og nyt Forklæde, og tilbød hende min Ledsagelse.

„Vil Han virkelig følge den gamle Kvinde til Kirken? spurgte hun, og da jeg saa sagde Ja, svarede hun: „Ja, saa maa Han være taalmodig, Magister; thi saa lang en Vej gaar jeg kun én Gang om Aaret.“

„Jeg er vant til at behandle gamle Folk,“ svarede jeg; „min gamle Moder er svagere end I.“

Da saa' hun op paa mig med sine døde Øjne, og der kom et Smil om hendes Mund, der ligefrem gav hendes gamle, rynkede Ansigt et Skær af en Glorie, men hun sukkede bare og sagde ligesom

sagte til sig selv: „Du skal overleve dem alle, mit Barn.“

Efter denne mærkelige Tale gav hun mig Haanden, og vi gik sammen nedad Kirkevejen. Obersten havde tilbudt mig Plads i sin Vogn, men jeg havde afslaaet det, og saaledes saa' vi dem kjøre os forbi. Tante Adelheid og Obersten nikkede til os, og Junker Rolf sendte os et Fingerkys fra Vogndøren. Det var blevet et prægtigt Vejr med klart Solskin, og ogsaa vi naaede til Kirken, om end kun Fod for Fod.

Efter Gudstjenesten ventede jeg, til alle var gaaede. Matthea sad endnu i Stolen med foldede Hænder og var hensunken i stille Bøn.

„Skal vi saa gaa?“ spurgte jeg sagte, og saa stod hun op, og vi gik ud af Kirken. Da vi derudenfor gik forbi Gravkapellets Væg, strøg hun med Haanden hen langs Muren og mumlede: „Sov sødt i Fred, I kjære Kristensjæle!“ og derpaa føjede hun til, endnu sagtere, saa jeg knap fornam det: „Og Gud se og i Naade ned til dig, Junker Henrik!“

Da vi gik videre, spurgte jeg: „Var Junker Henrik ogsaa en af Slægten?“ thi endnu den Gang kjendte jeg intet til Slægtens Historie.

„Ja, det var han, Magister,“ svarede den gamle Kvinde i en alvorsfuld Tone.

„Ligger han maaske ogsaa begravet her?“

Hun svarede ikke og saa' ikke heller op. Men

da vi atter var gaaet et Stykke Vej, sagde hun: „Han var den bedste af dem alle; men — naa, hos Gud er Raad og Daad.“ Derpaa foldede hun sine Hænder og gik tavs ved min Side.

Da vi var kommet nærmere til Kurborg, blev vi indhentet af Fætteren, som først havde maattet kige indenfor i Kroen for at faa en Passiar med Bønderne.

„Holdt lidt!“ raabte han til mig; „saa lad dog en stakkels træt Vandringsmand komme med, Højærværdighed!“ thi saadan plejede han spøgende at kalde mig paa Grund af mine theologiske *studia*.

Og da vi saa var kommet hjem, og den gamle var gaaet ind i sit Kammer, spurgte jeg ogsaa ham: „Hør, sig mig en Gang, hvem var den Junker Henrik, som gamle Matthea taler om?“

„Hvad for noget, Højærværdighed,“ svarede Fætteren lystig; „véd I ikke det? Det var en Skurk, som slog sin Tvillingbroder ihjel for Arvens Skyld og bagefter rendte bort fra sit nyfødte Barn og Hustruens Lig. Men tal ikke derom; for han var Morfa'r til vor unge Junker!“

„Til Rolf! — Ja, men den gamle Matthea taler anderledes om den Mand.“

„Ja, hun! Hun er ogsaa kun halvt ved sine fulde fem. Men I maa vide, at den dødes Aand vanker om derovre paa Heden for at gribe ham, i Fald han i disse Dage skulde vove sig der forbi!“

Og Fætteren fortsatte, mens han lo: „Ja, han kommer vist til at vente længe, Højærværdighed! Og derfor griber han ogsaa stundom fejl! Per Spillemand har nu allerede i tre Aar været næsten lam i begge Ben; man fandt ham ovre ved den store Sten ved Mosehullet!“

„Naa, er det den Drukkenbolt,“ spurgte jeg, „som nylig gik rundt og tiggede sammen til en ny Violin?“

Fætteren nikkede: „Jeg forstaar godt Jer Mening, Højærværdighed; men Jægermesteren er ingen Drukkenbolt, og de vil vel heller ikke regne ham for en Kujon. Og han gaar først hjem til Taarnet i Morgen; og Pigen, der bringer ham Mad, siger, at der ligger en Bibel paa hans Bord, og Maden henter hun næsten urørt tilbage til Køkkenet igjen. Manden selv hverken hører eller ser, naar hun kommer.

Jeg tænkte paa den frygtelige Wallenstein og andre tapre Mænd, der ogsaa havde den Slags Fantasterier, men jeg talte ikke derom.

Imidlertid havde Junkerens Lærdom al ønskelig Fremgang; især holdt han meget af at høre fortælle om Verdenshistoriens Personer, saa at han ofte endog om Søndagen plagede mig dermed. Saaledes havde vi en Dag efter Gudstjenesten læst sammen i Martini Greveri's Skildringer af den

skjønne unge Kong Enzio med de gyldne Lokker; hvordan Indbyggerne af Bologna efter Slaget ved Foshalta havde kastet ham i Fængsel, saa at han aldrig mere kunde føle Foraarsvinden suse gjennem sit lange, bølgende Haar, og hvordan saa en dejlig Kvinde steg ned til ham og tryllede om Natten Foraaret frem for hans Øje.

Efter Læsningen var vi gaaet op i Spisesalen, hvor vi ogsaa traf min Fætter, Præsten, der først til Majdag skulde føre sin Hustru hjem til Præstegaarden. Efter Bordet holdt Obersten nok af en Times Tid at passiare med os; thi han var i Grunden en oplyst og dannet Mand. Saaledes skete det da ogsaa den Dag; Junker Rolf stod ved Siden af Faderens Stol, men jeg mærkede nok, at han slet ikke hørte, hvad der blev talt.

Obersten havde alt længe betragtet ham; nu strakte han Haanden ud og rystede Drengen: „Hvad tænker du paa, Rolf?“

Men saa fo'r det ud af Drengen, som om han allerede længe havde talt med sig selv derom: „Ja, ser du, Papa, dejlig har hun været og ung, og hun har aldrig forladt ham! Og da saa Kong Enzio endelig blev begravet, kom en gammel, gammel Kone vaklende hen til Kisten, og hendes lange, mørke Haar var blevet hvidt som Sne!“

Og nu var Isen brudt; hans Øjne tindrede og han fortalte alt, hvad han vidste om Kong Enzio med de gyldne Lokker, medens han ikke

lagde Mærke til, hvorledes den allerede kraftige Februarsol glødede hans eget gyldne Haar. Medens han talte, var Jægermesteren, der ønskede at forebringe en Sag, traadt ind i Værelset og stod ventende ved Døren. Men allerede tidligere havde en brun tiaars Tjenestepige sneget sig ind i Værelset, noget, der vel taaltes i hine Tider. Hun, der var et Barnebarn af gamle Mattheas Søster, havde i Begyndelsen staaet, som om hun lyttede baade med Øjne og Øren, men derpaa havde hun, idet hun holdt sin ene Finger trykket mod Læberne, sneget sig nærmere og nærmere hen til den unge Herre. Men næppe havde denne sluttet sin Tale, før hun, pegende med udstrakt Haand mod et lige over for hængende Spejl, der gjengav hans guldlokkede Billede, tilraabte ham: „Se, der er han“, idet hun i det samme trak ham i hans Ærme.

Men Junkeren vilde ikke lade sig forstyrre. „Hvem er det,“ spurgte han, „hvad vil du, Abelone?“

Da strakte Pigen sig hen imod ham, raabte højt: „Kong Enzio,“ og ilede med purpurrøde Kinder ud ad Døren.

Obersten lo, men den gamle Jægermester var hurtig traadt et Par Skridt frem, og udbrød hastigt, idet han strakte sin Haand henover Junkerens Hoved: „Gud skærme ham!“

„Det vil han i sin Naade,“ sagde Obersten,

der drejede sig paa Stolen, men hvad vil Han, Jægermester?"

Da sagde denne noget forvirret: „Tilgiv, Herre, men Kongens gyldne Haar blev jo bleget i Fængselsnatten."

„Han er ingen Kongesøn," sagde Obersten, „noget saadant vil ikke ske med min Gut," og han saa' kjærligt hen paa sin Søn. Men med et endnu varmere Udtryk hvilte den gamles Øjne paa Junkerens Ansigt. Idet han derpaa rettede sig, sagde han: „Med Forlov, Hr. Oberst! Ulven, som mine Hunde fældte i Nat, er nede i Gaarden."

Da greb Obersten Junkerens Haand og gik med den gamle ned i Gaarden; jeg og Præsten fulgte. Men denne, der ivrigt havde ladet sine Øjne gaa frem og tilbage mellem de forskjellige Personer, holdt mig paa Trappen tilbage ved Ærmet og sagde: „Hvad siger du, Magister? Jeg gad nok vide, hvorledes han, der nu kalder sig Jægermester, har set ud i sine unge Dage."

Men nede fra Gaarden raabte Jægermesteren ind gjennem den aabne Dør: „Hvad blev der af Velærværdigheden? En nedlagt Fjende er jo ogsaa ham et kjært Syn."

Hurtigt ilede vi derfor ud og saa' det fældede Dyr, der laa paa en Slæde, thi det havde snet om Natten.

Røverpakket formindskedes mærkeligt, og stedse sjældnere kom en Hyrde ilende under Skrig til Gaarden, og dog havde Jægermesteren kun udbedt sig én Mand til stadig Hjælp. Denne Mand hed Hans Kristoffer, han var af samme Alder som Jægermesteren og boede ugift nede i Landsbyen. Om Natten var Jægermesteren altid alene i sit Vagttaarn, naar der da ikke skulde foregaa noget særligt; thi undertiden hørte jeg om Vinteren ogsaa paa den Tid af Døgnet Skud fra Skovkrattet, og da bragtes der i Reglen om Morgenen en Ulv til Gaarden.

— — Saa gik der et Par Aar hen; Junkeren var skudt godt i Vejret og nu henved fjorten Aar; og ogsaa aandelig var han voxet, og jeg kunde i mangt et Fag knapt lære ham mere. Til Jægermesteren, som ogsaa stod højt anskreven hos Obersten, nærede han stor Tillid. Han tog Drengen med til Jagten paa mindre Vildt, og da Rolf havde sin egen Hund, lærte han ham, hvordan han skulde omgaas rigtig baade med Hund og Gevær. Og skjønt Drengen var af en stolt Karakter, modtog han dog rolig enhver Dadel fra hans Side. Da de en Gang i Høsten gik over Marken med deres Bøsser, spurgte Jægermesteren en Dreng, der just var ved at sprede Gjødning paa Marken, om, hvad Vej en Flok Agerhøns kunde være fløjet. Da hørte han, imens han talte med Drengen, Junkeren højt og i Vrede kalde paa

sin Hund, og gjentage Raabet: „Nero! Nero!“ bestandig mere lydeligt og skarpt. Det var nemlig et Pindsvin, som Hunden ikke vilde gaa bort fra. Men idet den gamle vendte sit Hoved om, saa' han Junkeren rive Drengens Møggreb op af Jorden for at jage den gjennem Hundens Krop.

Dog i næste Øjeblik følte Rolf en Haand gribe om sin Arm som en Skruestik: „Slaa ikke Hunden ihjel!“ raabte Jægermesteren, „du kunde bagefter gjøre det samme ved et Menneske!“

„Og han saa' paa mig med et Par saa frygtelige Øjne,“ sagde Junkeren, da han senere fortalte mig det, „at jeg tænkte, at han selv vilde slaa mig ihjel!“ Men saa lagde han sin Arm blidt om mig og sagde: „Det er dit Blod, mit Barn; men vi maa vide, hvad vi har at kæmpe imod! Og saa sagde han et Ord til Hunden, som strax med ludende Hoved lod Pindsvinet fare.“

Jægermesteren maa selv have været en opfarende og heftig Mand; men at han havde lært at beherske sig, det saa' jeg en Gang selv et Bevis paa. Vor Sognepræst søgte et Embede i Byen, og jeg havde nok Lyst til at blive hans Efterfølger her i Kaldet. Saa gik jeg da ind til Obersten for at forebringe mit Anliggende, men jeg traf ham i meget daarligt Lune. Han gik op og ned ad Gulvet med en Skrivelse i sin Haand, og jeg fik lige Tid til at se Tante Adelheid for-

lade Værelset ad en Sidedør, idet hun slog med Nakken.

„Har Han Grund til at klage her i mit Hus, Magister? sagde Obersten, da jeg kom frem med mit Ærende, og da jeg benægtede dette, fortsatte han: „Naa, saa bliv Han kun; Han er jo endnu saa ung! Maaske gjøre vi ligesom vor Enkehertuginde og hendes Søn; vi sætte Kursen til Stockholm! Men ogsaa der maa vi tænke paa Drengens Undervisning, og Han kan jo heller ikke bære over sit Hjerte at skilles fra Rolf!“

Jeg stod aldeles forbavset over slig en Tale, og da jeg i sidste Punkt maatte give Obersten Ret, saa kunde jeg ikke strax hitte paa et Svar.

Da bankede det paa Døren, og paa Oberstens heftige „Kom ind!“ var Jægermesteren kommen indenfor. Men Obersten ændsede det knap og vedblev, vendt om mod mig: „Nej, her bliver det tilsidst for broget; Formynderregeringen i Gottorp tænker ikke paa andet end at skrabe til sig i sin egen Lomme, og bryder sig hverken om Lov eller Landdag! Og saa er der her en Mand,“ — og han rystede Skrivelsen i sin knyttede Haand — som har gjort et godt Bud paa Gaarden her! Men Tante er naturligvis i Fyr og Flamme derover!“

„Hr. Oberst,“ sagde Jægermesteren. „Det er da vel ikke Jer Mening at ville sælge Kurborg?“

Og da jeg saa' paa ham, stod der som en kvælende Angst præget i hans Ansigt.

Obersten var blevet staaende. „Og hvorfor ikke?“ spurgte han skarpt.

Og Jægermesteren svarede rolig: „Fordi det er Jer Søns Arvegods.“

„Ja, ganske vist; men jeg er min Søns Formynder.“

„Ja,“ sagde den gamle, og hans Stemme dirrede lidt, „men I er en fremmed her, og det er Eders Søns Forfædre, som Aarhundreder igjennem har hvilet hist nede i Kapellets Hvælvinger.“

„Deri har Han Ret, Jægermester,“ svarede den anden skarpt, „og heldigvis er Drengens Bedstefader ikke imellem dem!“

„Hr. Oberst,“ skreg den gamle med sin Stemmes fulde Kraft og rettede sig i Vejret! hans Ansigt var blevet dødblegt, og der laa i hans gnistrende Øjne en saadan Herskermine, som vilde han jage ham bort fra Hus og Gaard.

Og en Stund stod de begge og saa' hinanden stift ind i Øjnene. „Hvem er Han saa egentlig, sagde Husets Herre, „siden Han taler i den Tone til mig?“

Men nu syntes den gamle igjen at komme til Besindelse. „Jeg er kommet i andet Ærende,“ sagde han langsomt, „og beder Jer høre mig!“ Obersten nikkede mørkt, og Jægermesteren fortsatte: „Hans Kristoffer var igaar ovre i Staden,

hvor han hørte Tale om, at Magistraten har besluttet at sætte et nyt Bolværk i Havnen; jeg tænkte da, at vi nok herfra kunde faa Leverancen af Egetømmer.“ Og saa begyndte han at udvikle sine Planer. Obersten, der først i Vrede var gaaet frem og tilbage, stod tilsidst stille og hørte efter og spurgte ud. Men imidlertid benyttede jeg Lejligheden til at trække mig tilbage, og Fætterens Ord randt mig atter i Hu.

Men da Leverancen af det fornødne Egetræ var afsluttet med Magistraten, lod Jægermesteren hugge lange Alleer gjennem Skovene, overalt hvor de var tykkest, og hvor Rovdyrene havde deres bedste Smuthuller. Paa den Maade opstod der mindre Firkanter, som var lettere at afsøge. Og strax ved Høstens Tid anstillede han en stor Klapjagt; thi i Løbet af Sommeren havde han dresseret alle Hundene til at binde an med Ulven, og Landsbyens Karle var ogsaa under Udhugningen blevet øvede heri ved mindre Jagter.

Jeg kan endnu se Jagttoget for mine Øjne: Obersten, som den Gang var temmelig rask, red selv med ud og ved hans Side Rolf paa en fyrig arabisk Hest; den var blaagraa, med hvid, fejende Hals og Manke, og Faderen havde nylig foræret ham den. Den var meget klog, og Junker Rolf sagde ofte i Spøg:

„Pas bare paa; nu begynder den nok at tale!“ Og efter Sagnet gav han den Navnet Falada.

Det var altsaa hin dejlige Avgustmorgen, jeg stod ved mit aabne Vindue og saa', hvordan de red ned i Heden, op fra hvilken Lyngblomsternes stærke Duft slog mig i Møde. Det var et prægtigt Syn at se Drengen sætte afsted langt forbi Faderen, og saa atter vende sin Hest og ride tilbage til ham, imens han hilsende holdt Huen i Haanden, og lod de gyldne Lokker flagre frit.

Men jeg, som hverken var Rytter eller Jæger, maatte kjønt blive hjemme; først henimod Middag gik jeg ned udenfor Posthuset for at trække lidt frisk Luft, og saa hørte jeg det lyde ovre fra Skoven snart med Klappernes Skrig, Piber og Trommer, snart med Hundeglam og Bøsseskud. Først hen paa Eftermiddagen kom vore Ryttere hjem, og bag efter dem kjørte en Vogn med alt det nedlagte Vildt.

Min Fætter Præsten var ikke blevet forflyttet, og om Salget af Kurborg blev der ikke talt mere. Men ét maa jeg optegne, som fra den Tid af begyndte at vække min Opmærksomhed: den lille mørkhaarede Abelone, som ogsaa var groet i Vejret, begyndte som en Kat at liste om paa den unge Junkers Vej. Mødte han hende, saa stod hun stille, til han var kommen forbi; og skjønt hun lod, som om hun slet ikke gav Agt paa ham, og skjønt hun knap vendte Hovedet om imod

ham, har jeg dog ret vel lagt Mærke til, at hendes mørke Øjenstene drejede sig helt ud i Øjenkrogene, og saaledes i al Hemmelighed fulgte ham. Og ikke sjælden gik hun rundt med en Blomst eller et Stump rødt Baand i sit ravnsorte Haar og lurede paa en Lejlighed til at møde ham.

En Aften i Avgust, da alt Tyendet allerede var gaaet til Ro, spaserede jeg alene, med Tankerne paa mit gamle Hjem, nede i den lille Blomsterhave bag Vestsiden af Bygningerne, som Obersten havde anlagt allerede kort efter sit Ægteskab og ladet omgive med en høj Mur for at holde Maaren og andre Rovdyr borte. Smaafuglene var længst gaaede til Ro; men Nellikernes og Rosernes stærke Duft fyldte Luften. Stjernerne skinnede saa roligt; det var en rigtig lun Sommernat.

Jeg var lige ved at gaa op ad den brede Gang, der førte op mod Huset, da jeg hørte en Ugle skrige tæt ved. Jeg kjendte den paa Stemmen; det var en af de store Hornugler ovre fra Skoven. Saa hørte jeg, at der ligesom blev kastet noget ind mellem Grenene, saa det raslende faldt gjennem Løvet ned paa Jorden. Jeg stod stille; Skriget lød igjen og strax efter en lille vred Stemme, som raabte: „Hys! Hys! Vil du se, du flyver hjem til det andet Troldtøj!“

„Hvem kan det være?“ spurgte jeg ved mig selv, og i det samme var der igjen noget, der raslede ned gjennem et Træ lige ved Siden af mig.

Og ud gjennem et aabent Vindue, ved Siden af en lille Dør, der førte ud til Haven, lød en mat Stemme, ligesom fra en dyb Alkove: „Lad Fuglen sidde, Barnlil; Natten bliver dog ved at være levende!“

Og i Stjerneskæret saa' jeg en halvvoxen Tøs, i det blotte Linned, staa ved det aabne Vindue. „Abelone!“ raabte jeg, „fører du her Krig med Uglerne?“

„Ja, Hr. Magister!“ sagde Barnet næsten i Graad; „de vil ikke lade sig kyse væk, og gamle Bedstemo'er kan ikke sove for dem!“

Da jeg traadte ind under Træet, hørte jeg Uglens bløde Vingeslag, idet den fløj bort. Men endnu en Gang faldt der noget ned, og da jeg bukkede mig, fik jeg fat i en Sko og en Børste. „Du sigter daarligt, Abelone, og i Morgen faar du noget at gjøre med at sanke op; nu er Uglen borte, gaa saa kun til Ro igjen!“

„Men i Morgen er den der igjen,“ svarede hun og vendte sig om mod Stuen: „Jeg kommer strax, Bedstemo'er; jeg kommer strax!“ Og Nattevinden blæste de bløde Haarlokker hen over hendes Ansigt, mens hun bøjede sig ud af Vinduet med Haanden samlende Linnedet over de spæde Skuldre.

„Vær rolig Abelone,“ sagde jeg og traadte nærmere; „i Morgen Aften skal Uglen blive skudt!“ — „Tak og Godnat!“ sagde hun og rakte sin

spinkle Arm langt ud imod mig, saa jeg maatte jo gribe hendes Haand.

„Godnat, Abelone!“

Saa blev Vinduet lukket i, og jeg hørte hende springe ned paa Gulvet derinde i Kammeret.

— — Først Aaringer efter blev det mig klart, hvorfor jeg den Nat næsten ikke havde kunnet faa Søvn i mine Øjne. Men da jeg Dagen efter vilde bede Rolf om at skyde Fuglen, blev jeg næsten skamfuld — jeg vidste ikke selv hvorfor. Thi han ændsede knap Pigebarnet og syntes ikke at have lagt Mærke til hendes Færd. Derfor sagde jeg bare: „Den gamle Matthea kan ikke sove for den, Rolf!“

Saa var han ogsaa strax villig, og om Aftenen, da det var stjerneklart ligesom Gaarsdagen, listede vi os sammen ned ad Havegangen, Drengen med den spændte Jagtbøsse i sin Haand. Jeg var — jeg vidste ikke selv hvorfor — saa underlig beklemt, at det ligefrem gav et Sæt i mig, da jeg hørte Hornuglens ubehagelige Skrig fra Træet; men Rolf listede sig rolig nærmere, Skuddet bragede og jeg hørte, hvordan den ramte Fugl tumlede ned mellem Grenene. Men i samme Nu blev Døren ind til Huset revet op, og jeg skjønnede strax, at det var Abelone; thi saa fuglelet kunde ingen anden bevæge sig, og hendes graa Kjole var ogsaa tydelig at skjelne. Hun havde

grebet Junkerens Hænder og bedækkede dem med Kys.

Først syntes han slet ikke at kjende hende, men saa udbrød han: „Er du fra Forstanden? Jeg vil ikke have det Kysseri; Skuddet var heller ikke for dig!“ Og da det ildfulde Barn ikke strax slap ham, stødte han hende fortørnet fra sig, saa at hun snublede og med et Smertensskrig slog sit Ansigt mod Jorden.

Rolf fløj hen til hende for at hjælpe hende op: „Nej, nej!“ skreg hun og strakte begge Hænder afværgende imod ham, og i næste Øjeblik var hun sprunget op saa let som en Kat og grædende styrtet ind gjennem Døren.

Rolf havde vendt sig og syntes at lede efter den faldne Fugl. „Det var ikke rigtigt af dig, saa haardt at afvise Barnets Tak,“ sagde jeg; „hun har vistnok stødt sig slemt.“

Saa traadte han hen til mig. „Det faar saa at være, Hr. Magister,“ sagde han; „det heles nok igjen. Og det er ingen Skade til, at jeg ikke er som min Mo'rfar; nu kan gamle Matthea atter sove rolig.“

Han havde talt saa alvorligt, at jeg intet kunde svare ham; thi jeg havde jo fornummet noget om, at hans Bedstemoder havde været en simpel Mands Barn, og at det havde bragt Ulykke over Slægten.

Men siden den Tid syntes Abelone at krybe i

Skjul for alle; kun en Gang et Par Dage efter smuttede hun forbi mig udenfor Køkkendøren, og jeg fik lige Tid til at se, at en blodig Stribe ned over Panden vansirede hendes fine Ansigt.

Da talte jeg med vor Husbond og den gamle Matthea, og Barnet blev anbragt hos brave Borgerfolk ovre i Byen; der blev ogsaa sørget for Undervisning til hende, og herover sporede jeg en mærkelig indre Tilfredshed.

Den Sommer blev der indbragt mange Ulve, og mangen en Nat blev jeg vækket af Skuddene ovre fra Skoven; det var, som om den gamle med Vold og Magt vilde have sit Distrikt renset ud. Nu var det blevet Efteraar, og Egene hang fulde af Agern, indtil Blæsten en Dag strøede dem i tusindvis paa Jorden. Saa blev Svinene igjen for første Gang i mange Aar drevne til Skovsfor at mæske sig paa de rare Olden, og ikke et eneste blev taget af Ulvene. Men angaaende Jægermesteren dukkede hist og her forblommede Rygter frem, men højt blev der aldrig talt; thi Obersten var ikke den Mand, som holdt af onde Tunger. Men Fætteren stødte tit til mig og hviskede: „Vent bare, Velærværdighed; I skal se, der er noget gedulgt ved den Karl! Naar bare Hans Kristoffer og gamle Matthea vilde op med, hvad de ved!“ Og naar Tante Adelheid oppe fra sit

Vindue saa' den Mand, hvorom der blev talt saa meget, gaa over Gaarden, rystede hun paa Hovedet og kneb Læberne sammen.

Saadan var Sagernes Stilling ved Midten af Oktober. Da meldte Jægermesteren en Eftermiddag til Obersten, at han den følgende Nat agtede at fange den sidste fuldvoxne Ulv i sit Gaardsrum paa en ny og sindrig Maade; i Fald den unge Junker havde Lyst at overvære dette, saa skulde han nok sørge for Sengeleje til ham derovre i Taarnet.

Og da Obersten havde spurgt ham nøjere ud, saa' han paa mig og Drengen, som begge var til Stede. „Det maa bero paa ham selv!" sagde han, imens Sønnen stirrede spændt paa ham og med tilbageholdt Aandedræt.

„Men Hr. Magisteren tager vel nok med," tilføjede han: „det er jo en Ulvejagt, hvor Han ogsaa en Gang kan faa Lov til at tage med!"

Vi takkede begge, og da det begyndte at blive mørkt, begav vi os sammen med Jægermesteren ned over Heden. Da vi havde naaet det Sted, hvor tæt op ad Skovbrynet til højre man oppe fra Bakkeskrænten kunde se den graa Sten nede ved Vandhullet lyse gjennem Mørket, hviskede den gamle Junkerens Navn, og da denne gik tæt ved Siden af ham, tog han hans Haand, som om der her kunde vederfares ham noget ondt.

Oppe ved Taarnbygningen blev Porten i den høje Mur lukket op af gamle Hans Kristoffer.

„Er alt i Orden?“ spurgte Jægermesteren.

„Javel, Herre!“ Og det bares mig for, som om jeg hørte en dyb Smerte klinge gjennem disse to fattige Ord.

Ligefor Porten førte en lille Stentrappe op til Indgangsdøren, og ved Siden deraf stod en Stenbænk. Jeg lagde nøje Mærke til det altsammen; thi jeg havde aldrig før været her.

Jægermesteren gik med os ind i Huset og op i den øverste Etage, hvor han førte os ind i et rummeligt Værelse, som havde et rundbuet Vindue, der vistnok gav Udsigt til Gaarden og over Heden samt sideværts ind mod Skoven. Men nu var det mørkt, og intet var at se; thi først i dette Øjeblik kom Maanens røde Skive ovre mod Øst frem over Synskredsen.

„Vi maa vente“, sagde Jægermesteren, i Aften tør vi ikke tænde Lys; og han bragte os til Sæde paa to Stole, imens han selv igjen gik nedenunder.

Endnu før han kom op igjen, hørte vi nede fra Gaarden et lille Gedekids klagende Brægen, der bestandig lød stærkere. Og da han saa atter traadte ind hos os, sagde han: „Naa, gaa nu hen til Vinduet!“ Og da vi havde gjort det, saa' vi dernede et hvidt Gedekid, der ved et tyndt Reb var tøjret midt i Gaardsrummet, saaledes at dets

Skrig lød ud til alle Sider. Maanen var nu kommen noget op og sendte sine klare Straaler ned over Murkanten. Og nu fik jeg Øje paa to Reb, der førte fra Porten op til vort Vindue, og ved hvis Hjælp Jægermesteren kunde aabne og lukke den; men han holdt den endnu tillukket.

Med Kinder, der var hede af lutter Ivrighed, glyttede Junkeren ud. „Hvor er Hundene?“ spurgte han.

„De er lukket inde; vi behøve dem ikke i Dag.“

Junkeren nikkede.

„Det er en Ulvinde,“ sagde den gamle; „et vildt og grusomt Dyr; thi den har først sent kastet sine Hvalpe. Og naar den gaar ud mod Aften, saa gjemmer alt andet Vildt sig i sine Huler.“

En mærkelig Lyd naaede ind i Værelset; det lød som en Snorken. „Hør!“ sagde Junkeren hastig.

Men den gamle pegede paa Loftsdækket og fortalte ham hovedrystende: „Det er kun mine Ugler, mit Barn! En Jæger maa være taalmodig!“

Maanen havde imidlertid fyldt Værelset med sit blege Lys, og jeg saa', at det var fuldt af gammel Bohave. Et uhyre Egetræsbord opfyldte hele Midten af Værelset, og rundt om det en Mængde umage Stole; ved Vinduet stod der et lille Bord med indlagte Felter. Jægermesteren førte os atter

hen til Stolene og satte sig selv ved Siden af Rolf. Derpaa begyndte han at fortælle om sine Jagtæventyr i Prøjsen og Sverig, og ogsaa i Jurabjergene. Han havde aabenbart set sig en Del om i Verden. Men af og til holdt han inde og saa' paa Drengen, som lænede sig op til ham. „Du er nok træt, Rolf," sagde han.

„Aa, nej, slet ikke; fortæl bare!"

Men den gamle lagde sin Arm hen bag Drengens Skuldre, saa at dennes Hoved læmpeligt gled ned mod hans brede Bryst, og saa talte han langsomt videre. Men snart fornam jeg, at Drengens Aandedrag blev tungere og mere regelmæssige. Han sov; thi det var vel nu snart Midnat, altsaa langt ud over hans sædvanlige Sengetid.

Da bøjede den gamle sit Hoved helt ned mod Drengens og drog ham med begge sine Arme helt ind til sig. „Aa. Du kjære Herre Gud, jeg holder det ikke ud," hørte jeg ham mumle, og der pressede sig tunge Suk op fra hans Bryst. Men Drengen sov, og Maanens Straaler rykkede nærmere, og snart faldt Lyset paa begges Ansigt. Du alvidende Gud, hvor blev jeg ikke forfærdet; thi som de sad der, saa' jeg det grant: De maatte være af samme Stamme. I dette Øjeblik saa' jeg den slaaende Lighed i disse to Menneskers Træk, den ene furet og graanet, den anden endnu hvid og rød og glat.

Den gamle sad tavs og vendte sine Øjne ind-

efter i Stuen, som om de søgte noget, der en Gang havde været her. Da trængte med ét en dump Knurren fra de store Hunde op gjennem Gulvplankerne, og det lød, som om Hans Kristoffer søgte at tysse paa dem. I det samme gav Gedekiddet derude sig til at bræge igjen, og jeg troede at kunne høre noget levende, der udenfor Gaardporten søgte at springe op ad den høje Mur, men hver Gang atter tumlede tilbage.

Jægermesteren rettede sig i Vejret, og jeg saa', hvordan han ængstelig klappede Drengens Hoved. „Vaagn op, min Dreng!“ sagde han; „nu er Ulven der!“ Derpaa stod han op, og Drengen aabnede Øjnene og strøg Haaret tilbage. Den gamle havde taget en Bøsse og stødte sagte mod Gulvet. „Kom saa, Rolf!“ Og han tog hans Haand og trak ham med hen til Vinduet.

Derudenfor fløj Rovdyret med sine Kløer op ad Porten, som om det vilde sønderbryde den. Nu greb Jægermesteren i Rebet, og jeg saa den éne Portfløj glide tilbage; men bagved saa's kun den tomme maanelyste Plads. Ulven var borte, og det lod til, at den ikke mere vilde vise sig. Vi stod længe i tavs Venten, og jeg tænkte: Hvorfor mon den gamle ikke strax har ladet Portfløjen staa aaben; thi nu er Dyret aabenbart blevet bange? Eller var det hans Hensigt saa meget længere at kunne glæde sig ved Drengen?

Men omsider, da mit Blik igjen søgte derud,

stod der paa den aabne, lyse Plet et Dyr, der omtrent lignede en mager, højbenet Hund. Forsigtig seende sig om til alle Sider listede den ind i Gaardsrummet, stod et Øjeblik stille, kastede Hovedet op efter og gik derpaa atter frem. Den skulde lige til at sætte i Spring ind mod det ulykkelige Kid, da Portfløjen bag ved den smækkede i; en lodret Slaa faldt bragende ned, og i det samme blev Gedekiddet trukket ind i Huset.

Den gamle nikkede, idet han lukkede Vinduet op. „Ser du den?“ spurgte han og pegede ned i et Hjørne af Gaarden. Men vi saa' den ikke; thi der henne laa alt i dyb Skygge. Kun to glødende Punkter lyste frem mod os gjennem Mørket.

Jægermesteren lagde Bøssen i Drengens Hænder. „Nu er det dig, det tilkommer at skyde; det er den sidste Ulv i dine Skove.“ Junkeren lagde Geværet til Kinden; men da Drengens Hjertebanken fik hans Haand til at ryste, holdt den gamle ham tilbage: „Vent lidt, Rolf! et Dyr i saadan en Stilling maa ikke fejles!“

Saa vendte jeg mig; jeg vilde ikke se mere.

„Naa, skyd nu!“

Næppe havde den gamle talt ud, før der lød et Brag, og op gjennem Gulvet, nede fra Hundene, lød der et mangestemmigt Hyl.

Jægermesteren gik med Drengen ned i Gaarden, og jeg hørte, hvordan de dernede sammen

med Hans Kristoffer slæbte det skudte Dyr frem af dets Krog.

— — — „I holder nok ikke af at se Blod, Hr. Magister," sagde den gamle til mig, da de atter kom ind i Stuen.

„Deri har I Ret, svarede jeg; jeg tænkte paa det dræbte Moderdyrs Unger."

„Ja, sagde han, men det er dog ikke nogen drægtig Hun; den har kastet sit Afkom. Men Ungerne skal ikke dø af Sult; Hans Kristoffer og jeg henter dem endnu i Nat; saa længe vi ikke har Yngelen, er Skoven ikke renset."

Derpaa tændte han et Lys ved Hjælp af sit Fyrtøj, aabnede en Kammerdør og lod os gaa ind. Her stod et simpelt Sengested med en Stol foran. En grov Kappe laa bredt over Sengen.

„Her kan I vel nok sove," sagde han venligt; „og saa Godnat!" Han rakte mig Haanden, kyssede Drengen, og kort efter hørte vi ham gaa ned ad Trappen til Hundene og Hans Kristoffer.

Jeg satte mig paa Stolen, svøbte Kappen om mig, mens Rolf kastede sig paaklædt ovenpaa Sengen. Han sagde ikke et Ord; han havde lagt sig med Hovedet støttet paa den ene Arm og stirrede ufravendt paa Døren, gjennem hvilken den gamle var gaaet ud.

„Hvem var det dog?" udbrød han med ét, som om han talte med sig selv. Saa spurgte jeg

ham: „Hvem mener du, Rolf, er det Jægermesteren?“

Han syntes slet ikke at høre mig, og hans Øjnes Glans var ligesom indadvendt, som saa' de tilbage til den fjerneste Fortid; hvem véd, maaske han atter stod foran sin Moders Dødsseng, hende, som han havde mistet i sine yngste Aar, og som han kun kunde mindes som en stakkels syg Kvinde. Og atter raabte han, næsten jublende lød det: „Nu véd jeg det! — jeg skal hilse ham!“ Og hans Øjne fik atter den gamle udadvendte Glans.

Men da saa i det samme en Dør gik op inde i det tilstødende Kammer, og man kunde høre den gamle gaa derinde — han havde vist glemt noget, som han ledte efter, - saa sprang Drengen hastig op af Sengen og gik derind.

Men Døren blev staaende paa Klem efter ham, og saa saa' jeg det gamle furede Ansigt bøje sig ned over Drengen, og Taarerne fra de gamle Øjne faldt ned paa de glatte runde Kinder. Dog hvad de to talte sagte med hinanden om, det forstod jeg ikke; thi det lød som sagte Fuglekvidren. Men jeg stod op og trak Kammerdøren til, for at de to kunde være helt alene. Jeg tænkte: „Tand for Tunge; thi som gamle Matthea siger: hos Gud alene er Raad og Daad!“

— — — Men den næste Dags Aften saa' jeg ikke noget Lys skinne derovre i Taarnbyg-

ningen, og det kom heller aldrig mer til at skinne; thi Jægermesteren havde taget Orlov fra Gaarden, efter endnu at have afleveret Ulveungerne. Hans Kristoffer saa' jeg kun af og til ved Gudstjenesten; han saa' bedrøvet over paa mig og tog tavs sin Hue af. Fætteren hviskede til mig: „Det var en Lykke for Synderen, Ærværdighed, at han forsvandt.“ Men Junkeren talte aldrig til mig hverken om ham eller hin Nat. Kun Obersten kunde en Gang imellem sige: „Nej, det var dog noget andet, den Gang vi havde den gamle Jægermester boende ovre i Taarnet!“ Den nye Skovrider, som boede nede i Landsbyen, var ham nemlig ikke rigtig tilpas. — —

I Aaret 1713 havde jeg alt i over fire Aar været Pastor Heikens Eftermand, da han var bleven forflyttet til et større Kald. Men allerede 1707 havde Obersten, kjed og led af de splidagtige og urolige Forhold hernede ved Grænsen, sendt sin Søn til Stockholm, hvor han først var traadt i Pagetjeneste hos Enkehertuginden og derpaa var bleven Fændrik i den svenske Hær.

Paa Kurborg sad nu Obersten tilbage, sammen med Fætteren og Tante Adelheid, der havde sat sig fast for bestandig. Han levede meget stille, og de gamle Saar voldte ham ofte Smerter. Hver Mandag Aften var jeg Stamgjæst derovre, og saa talte vi sammen om vor prægtige lille Junker. Var der kommet Brev, saa maatte jeg

læse det højt; Tante Adelheid lod Rokkehjulet gaa i Staa, og Fætteren udbrød af og til: „Naa, Velærværdighed, hvad siger I saa om vor *discipulus?*“

Saa sendte Obersten os et fornøjet Nik henne fra den Sofa, hvor han laa med det daarlige Ben. Klokken ti gik jeg atter hjemad til min Bolig nede i Landsbyen, hvor der var endnu mere stille; thi hidtil var jeg ikke indtraadt i den hellige Ægtestand. Abelone boede endnu stadig ovre i Staden hos de samme Folk, som ikke vilde af med hende; de havde en Butik, og da Pigebarnet var voxet op til en kjøn og velvoxen Jomfru, var der vel en og anden, som kom ind og kjøbte, og som ellers ikke var kommen. Men jeg havde alt længe haft Tanke om at vinde hende til Hustru.

Efter Jægermesterens Bortrejse havde man ikke mere mærket til Ulve, og et Barn kunde nu rolig gaa igjennem Skoven; dog boede der ikke længer nogen ovre i Taarnbygningen, og intet Lys skinnede mere derovrefra hen over Heden. Ej heller hørte jeg mere Tale om Spøgeriet derovre.

Saadan stod det til i Januar Maaned i omtalte Aar. Den store Krigshelt Carl XII var bleven nede i Tyrkiet efter sit svare Nederlag ved Pultava. Og nu rejste alle hans Fjender sig mod ham, Russere og Sachsere, og fremfor alle Kong Frederik IV. Men ved Gadebusch i Mecklenborg

slog den svenske General Stenbock den danske Hær og dens Allierede, men gik saa ved Lübeck ind i Hertugens ulykkelige Land, saaledes at vi kom til at lide under alle Krigens Rædsler, skjønt vi havde Fred baade med Kongen og med Svensken. Stenbock drog plyndrende og brandskattende lige indtil Egnen heromkring, og ovre i Staden maatte de strax til Velkomst udrede til Svenskerne en Leverance af fem hundrede Tønder Øl og lige saa mange Tønder Korn.

Hidindtil var Kurborg dog blevet saa temmelig skaanet for Krigen, men her var vi optaget af andre Bekymringer; thi vor unge Junker Rolf var med Stenbocks Armé som Løjtnant ved Dragonerne. En Gang, fra Pommern, var der naaet et Brev fra ham til Faderen, hvori det hed: „Kjære Papa, jeg tænker, at vi ogsaa kommer til Kurborg; saa skal jeg nok sørge for at komme i Kvarter hos Eder for at skærme Eder for alle Ulæmper. Og saa kan jeg igjen ride paa min gamle Falada; for vore egne Heste du' ikke meget. Sørg derfor for, at det dejlige Dyr bliver flittigt rørt forinden!"

Men Obersten svarede ham strax paa dette Brev: „Se at slippe ud af Tjenesten, Rolf; thi nu strækker Kong Frederik ogsaa sit Scepter over Kurborg, og jeg tænker, at han ikke vil glemme, at du har ført Vaaben imod ham."

Der kom ikke noget Svar; han har vel aldrig

faaet Brevet. Men ganske uventet kom der mundtligt Budskab fra ham gjennem en Karl, som havde været et Ærinde ovre i Staden.

Idet han havde staaet paa Torvet og set en svensk Eskadron ride forbi, havde han hørt én raabe til ham inde fra Geledderne:

„Naa, Morten, hvordan staar det til der hjemme?“

Ganske forskrækket havde han lige faaet Tid at svare: „Tak, Herre, alt vel!“

Derpaa hørte han Ordene: „Hils saa bare, at jeg kommer snart!“ og saa var Eskadronen allerede draget forbi; men Karlen vidste nu, at det havde været Junker Rolf. Han havde blot ikke kjendt ham strax med det kortklippede Haar og det spinkle Skjæg.

Det var alt, hvad Faderen fortalte mig, halvt glad og halvt bedrøvet; thi nu var jeg næsten hver Eftermiddag en Timestid paa Kurborg. Men saa den 24de Januar — ja den Datum vil aldrig udslettes af min Erindring — stod jeg endnu sent paa Aftenen oppe i den syge Tante Adelheids Sovekammer og saa, ned paa den maanebelyste Gaardsplads og op mod den store Himmelhvælving, hvis Millioner af Øjne stirrede ned paa vor Jord. Tanten mente sig Døden nær, ihvorvel Doktoren lovede hende mindst en halv Snes Aar endnu. Og derfor havde man sendt Bud efter mig paa denne usædvanlige Tid, for at række

hende den hellige Nadvere. Voxkjerterne var netop slukkede efter den hellige Handling, og Tanten laa henne i sin Himmelseng og sukkede efter Junkerens Ankomst, for at hun kunde overgive ham et lille Uhr med Kjæde, et gammelt Arvestykke. Gamle Matthea sad ved hendes Seng; hele det øvrige Hus var allerede gaaet til Ro.

Jeg stod altsaa og saa' ud i den stille, klare Vinternat og tænkte netop ved mig selv paa, at det dog altsaa ikke hvert Aar var daarligt Vejr i disse Dage, — da jeg med ét hørte nogen ruske i Jerngitret, som Obersten for nylig havde ladet anbringe som Lukke under Porthvælvingen.

„Luk op! Luk op!“ raabte en Kvindestemme, og atter lød det endnu højere: „Luk op, det er mig!“

„Hvem kunde det være?“ Dog behøvede jeg ikke at betænke mig længe for at vide, hvem det var, og hastig steg jeg ned.

Henne fra Sengen raabte Tanten klynkende: „Vil Han allerede gaa, Hr. Pastor?“ Men jeg hørte det knap: jeg stormede ned over Gaarden, hentede Nøglen inde hos Forvalteren, der siden ved Middagstid var taget med Fætteren paa Jagt ovre ved Gaarden under Lindene.

Vinden strøg ind gjennem Porthvælvingen; det var en bidende Kulde, men derude foran Gitret stod en slank Pigeskikkelse; hendes Kjole

fejede om hende, og om Hovedet havde hun bundet et Tørklæde.

„Men Jomfru Abelone!“ udbrød jeg og lukkede Gitret op; „hvordan kommer I dog her saadan midt i den kolde Nat?“

Men hun var aldeles aandeløs og svarede ikke; hun satte sig kun ned paa Trappen, der førte op til min gamle Bolig, og jeg tog hendes smaa Hænder; de var stive og kolde som Is.

„Vent blot et Øjeblik!“ sagde hun: „men skynd jer imens! Væk Obersten! Skynd jer; jeg kommer strax bagefter! Men skynd jer dog, skynd jer!“

Jeg gjorde, som hun ønskede, og gik hastig tilbage i Huset.

Og knap var Obersten naaet fra sit Sovekammer ind i Dagligstuen, før Gangdøren gik op, og Pigebarnet traadte ind; de mørke Øine laa næsten kulsorte inde i deres Huler.

Obersten sad ved Bordet midt i Værelset; en Flaske Rødvin stod endnu foran ham, kun halvt tømt fra Aftenen forud; han sad bleg og mat, indhyllet i sin Faareskindspels; thi det gamle Onde pinte ham svært i denne Tid. „Abelone,“ sagde han, „hvordan kommer du saadan midt om Natten? Har du havt Ufred med din Husbond eller hans Hustru?“

Men hun rystede paa Hovedet. „Jægermesteren var ovre i Staden!“ sagde hun hastigt; „men han vilde først søge sig en Hest. Saa løb

jeg herover før ham; thi Svenskerne har taget alle Hestene med sig! Lad Karlene blive vækkede, Hr. Oberst!“ raabte hun og kastede sig for hans Fødder, „tag den bedste af dem og lad ham ride over Heden, gjennem Skoven over til den store Aa; men der er intet Minut at spilde!“

„Men hvortil det?“ sagde Obersten. „Ride? Og nu midt om Natten? Har du da glemt de slemme Dage? De Karle er jo bange for Djævelen, eller hvem det nu er, som driver sit Spil derude; ja, naar virkelig Jægermesteren var der igjen!“

Abelone rystede paa Hovedet: „Han kommer for silde, Hr. Oberst! — Saa giv mig en Hest! Gud vil nok hjælpe mig.“

„Det er ikke noget for et Kvindfolk. Men hvorfor skal der rides saaledes? Det maa vi jo dog først vide!“

Pigebarnet saa' forvirret op paa ham: „Ja, Hr. Oberst! Men det er Junker Rolf, som staar hist nede ved Aaen med en Post svenske Dragoner; han skal forsvare Broen, — for Russerne vil over der. De mente derovre i Byen, at det kunde vare baade én Dag og maaske flere, men jeg har faaet at vide, at Russerne komme endnu i Nat! Lad derfor Junkeren advare, Herre! Ellers kunde de alle blive huggede ned!“

Obersten stod et Øjeblik, dødbleg, mens hans Blik gled rundt omkring, ligesom søgende. Saa

sagde han langsomt: „Hr. Pastor, vil Han vække Karlene?“

Saa gik jeg ned og ruskede Karlene ud af de tykke Dyner. Da jeg havde faaet dem op alle tre, gik jeg med dem ovenpaa, og som vi kom ind ad Døren til Dagligstuen, hørte jeg ham sige til Pigen, som stod ved hans Lænestol: havde jeg dog bare ikke ladet Forvalteren tage bort! Selv du'r jeg jo til ingen Ting!“ Og han rystede tungsindigt paa Hovedet. Men da han saa' hen paa Karlene, der søvnige og endnu knap vaagne stod og trykkede sig sammen henne indenfor Døren, udbrød han: „Naa, Folkens, hvem af Jer vil i Nat for Jer unge Herres Skyld vove et Ridt?“ Og han sagde dem den nødvendige Besked. Men de svarede knap, skelede blot til hverandre, og stødte hverandre paa Albuerne.

„I skal ikke gjøre det omsonst,“ tog Obersten atter til Orde og bød dem en Sum Penge.

Da sagde en af dem: „Nej, Herre, det er jo en af de slemme Dage, og man har jo dog kun ét Liv at miste!“

„Ved I da ikke, at denne Gaard er Junkerens, at I staar ligesaa fuldt i hans Tjeneste som i min, og at jeg kan sende Jer af Sted, uden at spørge, om I har Lyst?“

Men da de atter tav, slog Pigebarnet, som i Vrede og Foragt, Hænderne sammen og raabte:

„Ja, siden de Krystere ikke tør ride over Heden, saa lad mig faa en Hest!“

„Nej, vist ikke, Jomfru Abelone,“ udbrød jeg; „jeg er ingen dygtig Rytter; men jeg kan vel hænge paa en Hest, og jeg er rede!“

Imens havde næsten alt Tyendet samlet sig deroppe, men saa med ét hørte man den svære Forstuedør dernede blive revet op, tunge Trin lød op ad Trappen, hastige men dog underlig slæbende og matte. Alle Hoveder vendte sig om imod den aabne Dør. „Jægermesteren“, lød der en Mumlen; „det er Jægermesteren!“ De veg alle tilbage, da Oldingens vel kjendte, mægtige Skikkelse traadte ind i Værelset. Men han gik ikke mere rank, som sidst han var her; han syntes i dette Øjeblik træt, ja næsten syg til Døden. Trods den isnende Vinterkulde derude, randt Sveddraaberne ned i hans hvide Skjæg; han vilde tale, men Vejret var gaaet fra ham, og han formaaede kun tavs at bøje sig for sin tidligere Husbond.

Denne rakte begge Hænder ud imod ham og sagde: „I er nok syg, Jægermester, men I skal have Tak, at I kom netop i Kvæld!“

Da kom den gamle atter til Mælet: „Det er kun Alderen, Oberst, men giv mig bare en Drik af den Vin!“

Obersten skjænkede den store Glaspokal fuld til Randen, og den gamle drak den ud til sidste

Draabe. Da rettede han sig lidt efter lidt: „Hvem er redet til Broen?“ spurgte han.

„Ingen endnu“, svarede Obersten.

Nede i Landsbyen slog Kirkeuhret tolv, og alle lyttede og talte Slagene.

„Nu er det den yderste Tid,“ raabte den gamle og stod nu saa rank og ret, som vi havde set ham i gamle Dage. „Giv mig Junkerens „Falada“, saa skal det ikke vare mange Minuter!“

„Gaa ned, Morten, og læg Tøjet paa „Falada“,“ sagde Obersten.

Og tavs luskede Karlen afsted, fulgt af de andre Karle og Piger.

Obersten rakte Jægermesteren begge sine Hænder: „I er endnu den gamle! Vi tælle Timerne, til I kommer igjen; og Gud være med Jer!“

Men da Jægermesteren vendte sig hen imod Døren, stod Abelone foran ham; hendes store sorte Øjne hvilede paa ham, mens hun hviskede:

„Jeg vilde have redet, men I gjør det nok bedre end jeg!“

Da bøjede den gamle sig ned over hende, tog det smukke Hoved mellem sine knoglede Hænder og kyssede hende faderligt paa Panden: „Ja, vist saa, mit Barn; det er saa Guds Vilje, og jeg holder jo endnu mere af ham end du!“

„Endnu mere?“ mumlede Pigebarnet og rystede sørgmodigt paa sit Hoved. Et Øjeblik efter

stod jeg med Jægermesteren nede paa Trappen ud til Gaarden. Her stod allerede „Falada," som Karlen havde ført frem. Det ædle Dyr strakte Halsen frem og vrinskede ud i den stjernelyse Nat; men den gamle rakte mig Haanden: „Lev vel, Hr. Pastor!" sagde han; „bed for mig, I kjender jo Skriftens Ord: Hjemløs og landflygtig skal du være paa Jorden!" Og i dette Øjeblik bares det mig for, som om der lyste en livslang Kummer ud af disse ædle Træk.

Han besteg Hesten, vendte den og red ud gjenem Porten, men jeg gik efter ham helt hen til den skraanende Brink og saa' endnu en Stund Hestens lyse Manke fare afsted hen over Heden.

— — — Da jeg atter gik op ad Trappen i Hovedbygningen, hørte jeg Døren gaa inde fra Sygeværelset, og den blinde Matthea kom frem med sin Krykkestok.

„Hvor skal I hen, Matthea?" spurgte jeg.

„Ind til Husbond", svarede hun kort; „men giv mig jeres Arm, Magister!"

Saa førte jeg hende ind. Obersten sad atter i sin Stol; ved Siden af ham stod Abelone ligesom lamslaaet.

„Tilgiv, Herre!" sagde den gamle; vi hørte Pigerne hviske, og Frøken Adelheid spørger efter, om der var noget galt fat med Junkeren." Saa holdt hun inde. „Er der endnu nogen anden her-

inde?“ spurgte hun saa og søgte om i Stuen med de blinde Øjne.

„Din lille Abelone“, svarede Obersten; „ellers ingen“.

„Abelone? Nej, hun er derovre i Staden, Gud bedre det; for der er der onde Tider!“

Men saa gik Pigebarnet hen og forklarede hende, hvad der havde bragt hende hid. Den gamle stod foroverbøjet og lyttede. „Hvem skal saa ride?“ spurgte hun.

„Jægermesteren, Bedstemoder; han er kommet her tilbage igjen og fulgte lige efter mig.“

Ved at høre disse Ord rettede den gamle sig i Vejret: „Jægermesteren?“ Ham, som I her kaldte Jægermesteren? Hvor er han? Han maa ikke ride!“

„Hvad er det for Præk, Du nu igjen kommer med, Matthea?“ sagde Obersten. „Der var ingen bedre at faa. Han er allerede borte og maa nu være midtvejs inde i Skoven.“

Da faldt den gamle paa Knæ, og idet hun strakte sin Krykkestok højt op i Vejret, udbrød hun: „Saa staa de nu begge for Vor Herres Aasyn!“

Det ensomme Voxlys, som brændte herinde i det store Rum, og den lyse Himmel, hvis Skjær faldt ind ad de høje Vinduer, frembragte i Forening en sælsom Lysvirkning; alt saa' saa koldt

og øde ud, og det bares mig paa én Gang for, som om alt Haab forlængst var øde.

Obersten havde rejst sig og vandrede hinkende op og ned. „Dette Øjeblik er trangt nok at komme over, Matthea!“ sagde han omsider; „gjør det nu ikke trangere ved dine taabelige Ord.“

Den gamle svarede ikke, hun syntes hensunken i Bøn; men Abelone tog blid og tavs sin gamle Bedstemoder under Armen. Jeg hørte, hvordan de slæbende gik hen ad Gangen over til Sygeværelset.

— — Nu var Obersten og jeg alene. Nede fra Landsbyen bar Vinden Lyden af et Klokkeslag op mod Gaarden. „Et!“ sagde Obersten.

„Ja, det var ét,“ gjentog jeg; „før Klokken fire kan Jægermesteren ikke være her igjen. Vil Obersten ikke imens lægge sig lidt til Ro?“

Han rystede paa Hovedet: „Nej, naar bare Han, Hr. Magister, vilde vaage sammen med mig?“ Og da jeg forsikrede ham det, trak han i Klokkestrengen: „Hvem ved, maaske han selv kunde komme!“

Jeg tav; saa kom der en Pige op, som snart fik tændt et mægtigt Baal i den store Kamin, og Obersten lod hende bære to Lænestole hen foran Ilden.

Her sad vi saa ved hinandens Side hele den lange Nat. Vinden slog mod Ruderne; af og til peb de gamle Vejrfløje oppe paa Taget. Ellers

var alt stille. Kun hver fulde Time lød atter Kirkeuhrets malmfulde Slag op til os. Der blev ikke vexlet mange Ord; Oberstens Tanker var sikkert hos Sønnen, eller ogsaa fulgte de den gamle Mand gjennem Skoven; thi én Gang husker jeg, at han med ét strakte begge Arme ud over imod Skoven og udbrød, ligesom han talte i Søvne; „Gud skjærme dem begge to!“ Saa sad han igjen stille en Stund, kun af og til ytrende et Par Ord, et utaalmodigt Spørgsmaal om, hvad vel Klokken kunde være.

Hvad mig selv angaar — ja saa fuldt af egenkjærlige Tanker er vort Hjerte — jeg tænkte uafladelig paa Abelone, og atter og atter formede mine Tanker sig til den ene, stille Bøn: „Ja, skjærm Du ham naadelig, min Herre og Gud; men Pigens Hjerte, som er min Lykke, og ikke passer for ham, vend Du det til mig og giv os Din Velsignelse, Amen!“

Baalet i Kaminen var forlængst døet hen; nu blussede ogsaa Lyset op for sidste Gang; saa sank dets Tande ned i Stagen. Det blev næsten aldeles mørkt i Værelset, skjønt Maanen endnu skinnede derude. Men da jeg vidste, hvor Fyrtøjet laa, rejste jeg mig og tændte det nye Lys, som laa ved Siden af Stagen. Og saa satte jeg mig hen igjen ligesom før.

Klokken var vel henad fem, da Obersten pludselig lettede sig i Sædet og bøjede sig lyttende

over mod Vinduet. Derpaa rejste han sig helt og sagde: „De komme; hører Han ikke, Magister?“

Vi traadte begge hen til Vinduet, men der var intet at se. De kommende var endnu ikke naaet op til Portindkjørselen. Jeg lyttede. „Ja, men der er en Vogn med, Hr. Oberst,“ sagde jeg.

„Nej, vist ikke; Han tager fejl.“

Jeg lyttede igjen, og nu hørte jeg tydeligt, hvordan Vinden bar Lyden herover. „Ja, vist er det en Vogn,“ udbrød jeg. „Men en Hest, eller snarere en Rytter er forud!“

Og bestandig kom det nærmere. „En Vogn! Ja, nu hører jeg den,“ sagde Obersten. „Hvad kan Vognen vel have at betyde?“

Snart travede en Rytter ind gjennem Porten. Midt i Gaarden sprang han af og bragte selv Hesten ind i Stalden. Et Øjeblik efter hørte vi atter hans Skridt paa Stenbroen; saa gik han ind og kom op ad Trappen til os.

„Det er kun Forvalteren; han kommer ovre fra Lindegaarden,“ sagde Obersten. „Men hvor er Fætter henne?“

Nu var Manden allerede kommen ind i Stuen; han stod henne ved Døren og saa' paa Obersten, som om han havde en Jobspost at bringe, men ikke kunde faa Ordene frem.

Hans Husbond var gaaet hen imod ham: „Er det Ham, Forvalter? Hvor Han dog gjorde mig dødelig angst!“

Men Manden syntes endnu at kæmpe med et Ord, der næsten kvalte ham.

Obersten blev greben af Uro. Men saa tal dog Mand!“ udbrød han; „hvad har Han at melde mig?“

Da sagde den anden: „Vi bringe en død.“ Han tav et Øjeblik og tilføjede: „Vi traf Vognen udenfor Skoven; Herrens Fætter blev ved den, mens jeg red i Forvejen.“

„Jægermesteren!“ raabte Obersten. „Hvor er han blevet fundet?“ Men Forvalteren stirrede paa ham. „Hvad mener I med Jægermesteren, Herre?“

Obersten blev kridhvid i sit Ansigt og greb bagved sig efter Bordet; derpaa udstrakte han sin Arm og lod Haanden tungt synke ned paa Forvalterens Skulder. „Sig ikke mere; men — hvordan har jeg mistet min Søn?“ Og hans Haand rystede saa voldsomt, at den stærke Mand vaklede under den.

„Hvis I vil vide det, Husbond,“ sagde han, „saa blev de overfaldne, men halvt i Søvne naaede de dog at komme i Sadlen; og der blev en vild Kamptummel hinsides Broen. Paa en høj rød Hest var Junker Rolf overalt forrest, men de mange Lanser — for det var nok Kosakker — søgte ogsaa overalt efter ham. Da kom der med ét nede fra Skoven en mørk Hest uden Rytter farende frem, med lys Hale og Manke; der stod

ligesom Børster i det klare Maanelys. Som rasende styrtede den ned i Lavningen hen over Broen og løs paa de kæmpende. Dens mørke Øjne skød formelig Gnister, og det lille Hoved kastede den til højre og venstre. „Det var ingen Hest, saadan som vi har dem," sagde den svenske Soldat, som fortalte mig det. Og den fo'r ind mellem Junkeren og en russisk Officer, som netop lagde sin Lanse an imod ham. „Falada", raabte han højt og glemte rent at have sine Øjne rettede paa Fjenden. Derfor blev dette Ord ogsaa hans sidste; thi da —"

„Thi da?" stammede Obersten.

„Ja, Herre; thi da havde Russerens Lansespids gjennemboret hans Hjerte."

Tavs greb jeg den gamle Krigers Haand; da rullede der langsomt en Vogn ind i Gaarden. Vi gik ned og løftede vor Rolf, den smukke faldne Officer, ned af Vognen, og vi bar ham op i hans gamle Kammer fra Barneaarene og lagde ham paa Sengen; men nu skulde han aldrig mere som den Gang ved Morgengry rask springe op fra Lejet.

— — Jeg lod den døde tilbage i Faderens Varetægt; thi der var noget, som det fremfor alt laa mig paa Hjerte at faa Klarhed paa.

Da jeg var kommet udenfor Gaarden, saa' jeg en lille Dreng komme gaaende nede fra Landsbyen; jeg standsede ham, gav ham en Skilling

og bad ham følge med mig, for det Tilfælde, at jeg skulde behøve et Bud.

Saa gik vi da ned ad Vejen til højre, op langs Skovranden, og mens vi skred frem, saa' jeg mig om til alle Sider ud over Heden. „Hvem leder I efter, Hr. Pastor?“ spurgte Drengen tilsidst.

„Jeg er bange for; at jeg leder efter en død,“ svarede jeg ham.

Da blev Barnet ganske stille, og vi gik videre, men det gav et Sæt i mig, hver Gang en Krage eller en Skade rørte sig imellem de nøgne Grene. Men saa da vi naaede op paa Skrænten ovenfor Mosehullet med Stenen, strakte han Haanden ud: „Se, Hr. Pastor,“ sagde han, „der ligger en dernede!“

Og da vi var gaaet ned gjennem Lyngen, saa fandt jeg, hvad jeg søgte. Her laa Jægermesteren, med sit hvide Hoved støttet ind mod Stenen, som om han havde lagt sig til Hvile. Og den gryende Vintersols første røde Skyer farvede svagt det stille Ansigt.

Sky og forsigtig var Drengen kommet nærmere; „han sover jo kun,“ sagde han.

Men jeg sagde: „Gaa nu op til Gaarden og fortæl, hvad du her har sét, og bed dem om at sende en Vogn; thi dette er Guds Fred og Evighedens Søvn.“

Og saa knælede jeg ned hos den døde og bad, at Gud maatte have Barmhjertighed ogsaa med

denne Mands Sjæl. Imidlertid løb Drengen hjem til Kurborg.

I Ugen før den fjerde Søndag efter Helligtrekonger stod de to Lig i deres Kister oppe i den store Sal, og Dagen til deres Bisættelse var kommet; thi Obersten havde bestemt, at ogsaa Jægermesteren skulde hvile i Slægtens Gravkapel, fordi han havde vovet sit Liv for at frelse den sidste af Slægten.

Da jeg om Formiddagen kom derop, fandt jeg Gaardspladsen helt opfyldt af Folk fra Landsbyen, gamle og unge, Mænd og Kvinder. Jeg trængte mig igjennem Mængden og naaede ind i Huset, hvor jeg spurgte efter Obersten. „Han er paa sit Værelse," blev der svaret; „gamle Matthea er inde hos ham."

Saa gik jeg da op ad den brede Trappe og aabnede Døren til den store Sal. Der stod nu begge de døde. Høje Voxkjerter i Sølvlysestager brændte ved deres Kister, og Flammerne viftede let, som om der gik et Pust gjennem Rummet, og for alle Vinduer hang de lange Liglagener. Og som jeg stod dér og ikke kunde vende mit Blik fra Ligene, fornam jeg som en Brusen af en Kvindedragt ved Junkerens Kiste, og en mørk Skikkelse, som lydløst havde knælet dér, rettede sig i Vejret. Det var Abelone, og jeg gik hen til

hende, rakte hende Haanden og sagde: „Har I da havt ham saa kjær, Jomfru?“

Hun bøjede kun Hovedet og svarede: „Det har altsammen været omsonst.“

Men mit Hjerte blev opbragt over hendes Sorg over den stakkels Knøs, og jeg sagde næsten haardt: „Guds Barmhjertighed vil erstatte ham alt.“

Jeg fik ikke talt mere; thi nu gik Døren op, og vor Husbond traadte ind, iført sin gamle svenske Uniform. Hans Kinder var indfaldne og hans Øjne matte; bag efter ham fulgte gamle Matthea, og Fætteren med Tante Adelheid, som Drengens Død havde drevet ud af Sengen.

Efterat Obersten var gaaet op imellem de to Kister, kom der endnu flere Folk strømmende op ad Trappen ind i Salen, som snart blev aldeles fyldt.

Obersten blottede sit Hoved: „Jeg har tilsagt eder alle her i Dag,“ begyndte han møjsommeligt; „det var min Pligt; thi min Mund er den sidste, som her endnu kan tale.

„Saa hører da efter, I alle! Ikke jeg og ej heller min Søn, som Herren nu har taget fra mig — men den gamle her i den anden Kiste“ — og han lagde blidt sin Haand paa den dødes — „har været eders Herre indtil sin Dødsstund. Men I kjendte ham ikke, den Gang han kom hertil som en tjenende. Ustadig og landflygtig var han

hele sit Liv efter Skriftens Ord; thi sin Tvillingbroder havde han dræbt i Vrede. Men ikke som Kain slog Abel ihjel; nej, Broderen havde myrdet hans Livs Lykke, hans unge Hustru; derfor tvang han ham til Kamp og dræbte ham.“ Og Obersten lagde den knyttede Haand saa haardt ind til sit Bryst, at Spænderne paa hans Kaardegehæng klirrede: „Ved den evige Gud, jeg havde gjort det samme i hans Sted!“

Han tav lidt; derpaa fortsatte han: „Dette har jeg maattet sige eder, til den dødes Ære og for Sandhedens Skyld. Og nu, alle I gamle, der har været unge sammen med ham, se endnu en Gang paa ham, om I ikke kan gjenkjende Junker Henrik! Frygt ikke; thi i hans Ansigt er der Fred!“

Da traadte der ud af Forsamlingen en efter anden en hel Række gamle Folk frem. Langsomt stavrede de hen til Kisten og saa' nysgjerrigt og dog sky ned paa den dødes Ansigt. Og snart løftede en og anden Haand sig, som kjærtegnende strøg nedad Ligklædet eller endog hen over Ligets kolde Pande, og jeg hørte Ord som: „Ak ja, Junkeren! Vor Junker Henrik!“ Men én raabte højt: „Aa, kjære Herre! Nu er du atter hos din Barbara!“ Det var den gamle Hans Kristoffer nede fra Landsbyen.

Obersten havde vendt sig mod sin Søn; han tog det skjønne unge Hoved mellem sine Hænder

og kyssede det atter og atter: „Rolf“, sagde han sagte; „du mit elskede Barn! Mod Ulvene har han kunnet skjærme dig; men Guds Vilje var ham for stærk.“

Den gamle Matthea stod lænet til sin Krykkestok og lyttede og holdt Haanden op til Øret og nikkede saa, som om alt var, som det skulde være. Der var blevet dødsstille, og alle de gamle laa paa Knæ omkring deres Husbonds Kiste.

„Gaa nu ud, allesammen,“ sagde Obersten saa; „og lad mig have Lov at være endnu en Stund ene sammen med vore døde; derefter vil vi saa sætte dem ned til Hvile i Kapellet, disse to, som blev de sidste af deres Slægt.“

Abelone med sit blege Ansigt stod ved Hovedenden af Junker Rolfs Kiste; da ogsaa hun vendte sig for at gaa, greb Obersten hendes Haand: „Nej, bliv mit Barn; og Han ogsaa, Hr. Magister; thi nu er mit Livs Støtter faldne.“

Efter Bisættelsen lod Obersten Kapellets Gravhvælving mure til. Selv kom han i Proces om Arven med hans afdøde Hustrus fjerne Slægtninge; thi det var ikke til at afgøre, hvem der i hin Ulykkesnat havde udaandet først, Junker Henrik eller hans Dattersøn. Var det den sidste, saa havde Obersten ingensomhelst Adkomst til Arven. Efter lang Proces enedes man om et mindeligt

Skifte, og Obersten drog til Stockholm, sit gamle Fædreland. Tanten fulgte med, mens Fætteren opsøgte en ny Fætter, hvor han kunde indkvartere sig. „Ærværdighed“, sagde han til mig, da han rejste; „vi vilde min Tro endnu have været her allesammen, i Fald jeg bare hin Nat havde været paa Kurborg!“

Efter Begravelsen blev der atter talt meget om de onde Dage. Det var nok Gjenfærdet, som havde knækket Halsen paa Junker Henrik. Men jeg siger som tilforn: alt det er idel Opspind og Fantasteri. Det var den lyse Sten, som gjorde Hesten sky, og en saa gammel Mand kommer let af med Livet. Dog ét vil jeg ikke fortie.

Dagen efter Bisættelsen kom der en Bonde op paa Gaarden; han trak „Falada“ efter sig. En god Milsvej nedenfor Broen havde den staaet ved Floden og gloet ned i Vandet uden at sanse. Manden var gaaet lige hen til den, uden at den havde rørt sig; det var, som om selve den Onde havde redet den.

Karlen og Obersten kom saa ud og saa' paa Hesten, som stadig stod lige sløv. Ja, „Falada“ var det, men ikke det samme ildfulde og kloge Dyr som før.

Den blev saa sat ind i Stalden, men vilde ikke trives. Mager og sløv stod den Dagen lang med sit glansløse Blik. Da forbarmede Obersten

sig omsider over den og jog den en Kugle gjennem Hovedet.

Gamle Matthea havde jeg taget til mig; et Par Aar endnu levede hun hen i Fred og Ro under mit Tag.

Men i den Tid vederfaredes der mig mit Livs største Lykke; thi Abelone blev min ægteviede Hustru for Gud og Mennesker. Hun blev en kjærlig Hustru og en øm Moder for vore kjære Børn; men „Kong Enzio" kunde hun dog aldrig glemme. Og derfor samledes vi dobbelt i vor Kjærlighed til den døde, og de hvide og røde Roser om Gravkapellets Mure, dem plejede og passede vi begge. Næsten en Menneskealder forundte den algode Gud mig min Lykke; men nu hviler ogsaa hun under Roser, som min Haand har plantet. Det skete, som gamle Matthea havde sagt: jeg skulde overleve dem alle — og det ikke blot Menneskene; thi Kurborg er siden bleven jævnet med Jorden, saa at kun Murstumper endnu rage op af Jorden. Skovene rydes Aar for Aar, saa at Braget af de styrtende Egekæmper naar helt ned i vor stille Landsby. Saadan fuldbyrdes Omskiftelsens og Forkrænkelighedens mægtige Love, som intet dødeligt kan unddrage sig.

Her ender Magister Bockenfels' Dagbog, og hermed er Kurborgs Saga til Ende. Og endnu

stryger Vestenstormen hen over Lyngen og Egekrattet paa de høje Skrænter, men nede i Dalen har Ploven gjort lyst, og de tunge Kornvipper neje, der hvor før kun Hedelærken sang, mens Hugormen lydløst gled hen mellem de høje Tuer.

—

HARRY LARSEN